GÖNÜLDEN
ESİNTİLER

NECDET ARDIÇ
İZ-TERZİ BABA

MUHTELİF SOHBET ARASI SOHBETLER

(KİTAP - 153-21)

İRFAN SOFRASI
NECDET ARDIÇ
MUHTELİF SOBETLER
TASAVVUF SERİSİ (153-21)

GÖNÜLDEN ESİNTİLER

NECDET ARDIÇ
"İZ-TERZİ BABA"

MUHTELİF SOHBET ARASI SOHBETLER.

(KİTAP-153-21)

İRFAN SOFRASI

NECDET ARDIÇ

TASAVVUF SERİSİ

MUHTELİF SOHBET ARASI SOHBETLER.

(153-21)

NECDET ARDIÇ

TERZİ BABA

Adres

Büro: Ertuğrul Mahallesi Hüseyin

Pehlivan Caddesi No: 29/5

Servet Apt. 59 100

Tekirdağ

Ev: 100 yıl Mahallesi Uğur Mumcu Caddesi

Ata Kent Sitesi A Blok Kat 3, D. 13.

Tekirdağ

Tel: (0282) 408 93 84

(0533) 7743937

www.terzibaba13.com

terzibaba13@gmail.com

İçindekiler: 10. CD Sohbet Arası Sohbetler

ÖN SÖZ

BİSMİLLÂHİRRHMANİRRAHÎM:

Muhterem okuyucularım her ne vesile ile elinize geçmiş olan bu ve devamı olan (30) kitap, uzun senelerden beri yapmaya çalıştığımız konulu sohbetlerimiz aralarında, verdiğimiz çay molalarında, ayrıca herhangi bir yerde sorulan sorular üzerine ve daha bir çok vesile ile her hangi bir seyir takib etmeden, bu konuşmaların kayda alınmış seslerinin sonradan yazıya dönüştürülmesi yoluyla oluşmuştur.

Gerçekten oldukça uzun bir çalışma süresinden sonra kayda alınan bu kitapların oluşumu adeta bir ekip çalışması ile meydana gelmiştir.

Kardeş ve evlâtlarımızdan hangisinin işleri ve durumu uygun ise kendilerine verdiğim ses kayıtlarını bilgisayarda dinleyerek kayda almışlardı. Bende bunları tarih sıraları itibari ile (30) bölüme bölüp bu kadar kitap meydana gelmiş oldu.

Bu kitapların sayfa ve yazı düzenleme ve kontrollarını yapıp okunacak hale getirdikten sonra kitaplarımızın arasında yerlerini almış oldular. Bunların içinde bazı mevzuların tekerrürü olabilir. Çünkü bu sohbetler değişik mahallerde ve değişik kimselere yapılmış olduğundan ve aynı mevzuun başka kimselere de aktarılması gerektiğinden, kitapların hepsini okuyanlar bazı tekrarları görebilirler.

Aslında bunlar tekrar değil eğitim gereği başkalarına da aktarılması gereken bilgilerdir. Ancak aynı mevzu değişik zamanlarda değişik mertebeleri itibari ile yine de aynı sohbet değildir, her sohbetin kendine ait özelliği olduğundan, yine onların hepsi ayrı sohbetlerdir. Bu vesile ile ses kayıtlarını yazı kayıtlarına döndüren bütün kardeş ve evlâtlarımıza emekleri yönü ile teşekkür eder, Cenâb-ı Hakk'tan dünya ahret saadeti ve ilâh-i idrakler dilerim.

Sayın okuyucularımızın da azami istifade etmelerini niyaz ederim, Cenâb-ı Hakk idrak ve anlayışlarımızı arttırsın inşeallah.

"İz-Terzi Baba" Necdet Ardıç Tekirdağ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

-1.Mp3 – Cennet Bahçesi

-Zikir halkaları Cennet Bahçeleridir

Soru: Zikir halkalarında ki bu hali yaşamak nasıl bir durumdur?

Şimdi bu kaset içinde o hadis yok da evvela onu söyleyiverelim de sonra cevaplayalım. Hazreti Rasulullah bir hadisi şeriflerinde buyurdular ki "Cennet bahçelerine giriniz" yahut "Cennet bahçelerini ziyaret ediniz" "ya Rasulullah" dedi sahabe-i kiramdan bazıları "dünyada cennet bahçesi var mı?" o da buyurdu ki "halakaz zikre" yani "zikir halkaları cennet bahçeleridir" dedi. Şimdi herhangi bir yerde görsek üç kişi, beş kişi esma-i ilahiyye çekiyor, zikir yapıyorlar veyahut kelime-i tevhid okuyorlar. İşte bu okudukları kelime-i tevhid gerek halka halinde gerek sırayla yan yana neyse ama zikrinde bir daha oluşumu halka halindedir. Daha ilerlediği zaman kalkılır semâ haline geçilir, dönülür, ayakta yapılır ama neticede bir halaka vardır yani halka vardır.

Şimdi bunu oturmuş olduğunu düşünelim, işte bu zikir halkası çektiği zikri genelde hangi mertebeden o zikri çekiyorsa o derece cennettin bahçesidir orası. Cennetinde kendi mertebeleri olduğuna göre, cennette de mahal olmadığına göre her bir zikir halkası da kendi idrakine göre, kendi neşesine göre o zikri yaptığına göre onların da içinde mertebeler vardır. Gerek tarikatı aliyye müntesibleri olarak, gerek ferdi olarak, gerek cemaat olarak. Bu Allah'ın zikri bir sınıfa ait bir şey değildir. Her mü'min ister kendi başına olsun ister birkaç arkadaşıyla, tarikat hükmü olması şart değil oturur kelime-i tevhidini, salavat-ı şerifesini birlikte de olarak, ferdi olarakta çekebilir ve bu bunun, onların tabii hakkıdır, hakkımızdır yani hepimizin. Buna kimse de mani olamaz, ne devlet mani olur ne herhangi bir zahiri kanun ama zorla mani olurlar o konu ayrı. Tabii olarak zikri ilahiyyeye hiçbir hükmün mani olması mümkün değildir, çünkü Allah'ın verdiği bir emir, tavsiye, bir haktır o

kullarına, Allah'ın üstünde bir amir hüküm olmayacağına göre. Yalnız biz bunun şeklini değiştirirsek, ifrad'a kaçarsak, zikre yakışmayacak haller yaparsak o zaman devlet bunu durdurur ve onun görevidir de zaten, kötü örnek olmaması için. Onu durdurur onda haklıdır ama sen ben oturmuşuz iki kardeş, üç arkadaş aramızda nezaketle bir halka kurmuşuz ne komşumuza zararı var, ne camdan dışarıya Allah naraları çıkıyor, buna kimse bir şey demez, zaten buna devlette bir şey demez, hükümette bir şey demez, annen babanda bir şey demez, kimse bir şey demez. Çünkü bu senin tabii hakkın, yeme içme yaşama hakkın gibi tabii hak. İşte bunları, zikir halkalarını oluşturan bireylerin idrak sahaları nereye kadar yükseliyorsa o zikir halkasının cenneti orasıdır. Cennet bir bakıma huzur demek.

-Cemaatle Zikrin Mertebesi

Soru: Şimdi burada zikir halkası olsun, buradaki mertebe zikri yaptığının mertebesi midir yoksa burada bulunanların her birinin kendi ayrı mertebesi midir?

Şimdi o zikir halkasında bir topluluk olduğundan, o zikir halkasındaki mertebe, bir tek kişiye has bir mertebe olmaz, olamaz çünkü diğerlerine haksızlık edilmiş olur. Peki o zaman ne olacak? Müşterek bir seviyeyi tutturmak lazım geliyor. Nasıl cemaatle namaz kılarken cemaatin içerisinde ruhaniyeti yüksek olan kişiler varsa, ruhaniyeti daha zayıf olan kimseleri oraya doğru çekiyorsa, onlara rahmet oluyorsa, zikir halkası içerisinde de tabi değişik yapıda, idrakte, seviyede, muhabbette, ilimde, bilgide olacak kişiler olacaktır ama bulundukları asgari müşterek var. Nedir o da? Zikire muhabbet. İşte toplulukta güç meydana geldiğinden o topluluk içerisinde daha yüksek ruhaniyeti olan kimselerin ruhaniyeti daha aşağıda olan, aşağıda derken basitlik manasında değil mertebe bakımından, değersizlik bakımından değil, onlara da tesir eder onlarında ruhaniyetlerini yükseltir. Dolayısıyla en yukarıdaki biraz aşağıya iner, en aşağıdakinin mertebesi biraz yukarıya çıkar, orta seviye bulunur ve onun hükmü o derece olur. Cenab-ı Hakk'ın bu da büyük rahmetidir tabii. İşte cemaat özelliği bu, yalnız cemaat derken, cemaatinde değişik özellikleri var.

Herkes tutturmuş cemaat cemaat, koştur cemaate, koştur cemaate, peki bu cemaat nerenin mertebesi, hangi mertebe? Efal aleminin cemi mi, esma aleminin cemi mi, sıfat aleminin cemi mi, Zat aleminin cemi mi, bizim berber Cem mi?

-Cemaatle Namazın 27 Derece Sevabı

Ne diyor imam efendi farza durmadan evvel, arkaya dönüp bir ikazı var ve hadis-i şerifte cemaat hakkında kaç derece sevap vardır diye buyruluyor? 27 derece. Niye 25 değil, 30 değil de 27 derece? İşin içinde ne işler var, hiç öyle söylendiği kadar onlar ezbere nakledilecek, aktarılacak şeyler değildir, bizlere verilen ölçüler öyle güzel ölçüler ki ama biz o ölçüleri şartlanmış akıllarımız içinde ölçülerin suretine sadece lafzına takılıp kalmışız. Manası nedir yok. Demin işte anlatmaya çalıştığımız gibi, 27 diyoruz, 27'nin içinde manası yok, 27'nin içinde ruhu yok, 27'nin içinde nuru yok, sadece 27 lafz/ses var. Eğer onun içinde manası, 27'nin ne olduğu manası ulaştırılsa kişiye, ruhu ulaştırılsa, nuru ulaştırılsa kişiye o cemaat Allah etmesin bugünkü haliyle değil, âlayı illiyne çıkan mirac ehli olan her bir camii mirac olur.

Çünkü namaz mü'minin miracı, yine şartlanmış olarak söyledik ama hangimizin miracı var? Diyelim ki ömür boyu namaz kıldık, nerede miracımız? O zaman haşa Aleyhisselatı vesselam efendimiz mi fazla söyledi veya abarttı veya eksik söyledi. "Namaz mü'minin miracıdır" diyor bakın olurdu, olmazdı demiyor. Bu kadar kesin. Namaz mü'minin miracıdır. Eh var mı miracımız? Yok. O zaman bir yerde bir tıkanma var. Bir yerde bir olumsuzluk var. O'nda bulamayacağımıza göre o zaman suç bizde, neden? Hakikati islamiyeyi, hakikatiyle yaşamıyoruz, suri ile suretiyle yaşıyoruz, içinde bulunduğumuz perişanlıkta bundan kaynaklanıyor. Cemaatle namaz kılmak daha değerli, ferdi olarak mı namaz kılmak daha değerli? Sizce ferdi namaz tarafında mı olursunuz, cemaat tarafında mı olursunuz? Yani bu sorduğum mutlak olarak devamlılık ifade eden bir oluşum değil de düşüncede hangisi daha üstün olabilir? İşte şuurumuzun çalışmaması, açık olması lazım. Aklımızı

şuurumuzu çalıştıramayışımız işte bizi bu hale düşürüyor. Fikir üretemiyoruz, kalıp üretiyoruz. Kalıp aktarıyoruz, o kalıplarda işte bilmem kaç yüz sene evvel hazırlanmış kalıplar var kolayımıza geliyor, pat pat onları söylüyoruz buna da din diyoruz, yoksa bu din min değil, Şartlanılmış ön yargılı bir hayat anlayışıdır.

Tabii her şeyde olduğu gibi meratib-i ilahi çok mühim yani mertebelerin oluşumu çok mühimdir her şeyde, bu mertebeleri bilmezsek hiçbir şeyi değerlendirmemiz mümkün değildir. Hepsi boşta açıkta, askıda kalır, hiçbir şey yerine oturmaz. Şimdi evvela şifre ve anahtarlar efendimizin verdiği ölçüler, bu ölçülerin dışında herhangi bir şey oluşturmak mümkün değildir, ya Kuran-ı Kerim'in ayetleri olacak istinad noktamız, veyahut hadis-i şerifler olacak veya ulemayı kiramın içtihadları veya ehlullahın ilhamları olacak bize müsned/sened veya kendinin bir kapasiten varsa kendinin ilhamları olacak yani kendi aldığın ölçüler, Hakk'tan aldığın özel ilimler olacak. Bunun dışında bişey üretmek hepsi nefsani olur ve yetersiz olur.

Rasulullah'ın ölçüleri ile O'ndan aldığın ilhamatla ancak bu işi çözebilirsin yoksa diğer şekliyle havaiyattan gelir, hevadan, nefsinden gelir, bu da çok yanlış yerlere götürür insanı ama ne yazık ki genelde hevai olan şeyler ilhami imiş gibi sunulmakta, Allah etmesin. Bu da çok yanlışlar ortaya çıkartma, çokta büyük benlikler ortaya çıkartmakta, kimlikler ortaya çıkartmakta, benlik kimlikleri ortaya çıkartmaktadır, mehdiyim oyum buyum şuyum gibilerinden. Şimdi ölçü şu 27 derece yani cemaatte 27 derece sevap vardır diyor efendimiz ama bu derecenin ne olduğu izaha muhtaç, kimse de birisi çıkıpta o zaman soruverseymiş bize de kolaylık olacakmış, ya Rasulullah 27 derece sevap dediniz ama bu derece neyi ifade etmektedir? Bugün biz derece dediğimiz zaman hava derecesi, sıcaklık soğukluk derecesi, barometre aklımıza geliyor. Ama bakın onda bile bir yükseklik, alçaklık var. Yani bir meratib bildirilmektedir. 27 neyi ifade ediyor? Önce 9'u ifade ediyor, sonra peygamberan hazeratanın sırasıyla iseviyet mertebesini ifade ediyor. 9 museviyet mertebesi, 27 toplu olarak

baktığımızda peygamber hazeratı sırasına göre 27. derece İsa a.s. mertebesini gösteriyor. O halde cemaatle namaz kılmanın kemalatı iseviyet mertebesine ulaşmak oluyor.

-Cemaatte safları sıkı tutmak

Arkasına dönüpte efendimiz buyuruyorlar ki "saflarınızı sık tutun aranıza-arasına şeytan girmesin" diyor. Bizde bu hadisi şerife uyalım diye sıkıştır, camiinin arkası boş, bir iki sıra var önde sıkıştır sıkıştır, Sahabe-i kiramın omuzları bile diyor yıprandı sıkıştırmaktan, bir de bunu mesned gösteriyorlar. Halbuki orada bahsedilen saflar, cemaat safı ile birlikte saflık, bakın saf, temiz pak demek, saflarınızı, saf hallerinizi sıklaştırın diyor. Şimdi saat 11'de aklımıza geldi, Cenab-ı Hakk işte vurduk kırdık falan, geldik onu gönderdik, paketleri yerleştirdik, kamyon gitti, hah o anda biraz aklımız başımıza geldi, işte o bizim saf halimiz. Tekrar girdik mutfağa gir ateş yanacak, yemek, tuzunu koy, ateşini koy saf açıldı. Hop oradan dünya girdi içeriye, saat olmuş yarım, eyvah 1,5 saat gitmiş, saf uzadıkça uzamış.

İşte bunu ikaz ediyor. Çünkü hayatımız aslında bir rekat namaz gibi, yani bakın bütün hayatımız müslümanın toplanmış olan bir rekat namazı, bütün namazların toplamı bir rekat namaz, zaten o bir tek hakiki namazı kılmak için bu kadar namaz kılıyoruz. O da mirac namazıdır. Ne oluyor şimdi? İkaz ediyor bizi cemaate gittiğimiz zaman, bunu biliyorsak cemaate de gitmemize de gerek kalmıyor çünkü bu hep hatırımızda olması lazım gelen bir şey, ver 100gr. Kahve Mustafa'cım, ver iki paket şeker Mustafa'cım, bak saf açıldı. O gitti o geldi, çabuk çabuk, ona para yetiştir, buna para üstü ver, onun parasını boz, onu tart bunu tart, nasıl Mustafa'cım, havalar nasıl? İyi hamdolsun, tamam saf gitti, açıldı. Hop aklımıza geldi, bismillahirrahmanirrahim, ne oldu? Saf yine başladı, safiyet başladı, tekrar birisi geldi yine safiyet açıldı. Dersen ki hem onlarla uğraşırım hem safımı bozmam, tamam amenna o ayrı keşke yapabilsek. Hani ne diyordu Beyazıd-ı Bestami hazretleri, isim önemli değil, halk zannediyor ki kırk yıldır halkla ünsiyet etmekteyim, halk zannediyor ki kendileri ile ünsiyet etmekteyim, onlarla birlikteyim, halbuki ben Rabbimle birlikteyim, Hakk'la

birlikteyim diyor. Çünkü halkta Hakk'ı müşahade ettiğinden artık halk diye bir şey kalmamış gözünün önünde, bunlar hep tarikat sohbetlerinde anlatılırda ama neyi ifade ettiği anlatılmaz veya gerek kalmaz, neyse eleştiri manasında değil sözümüz yani her söylenen tasavvuf cümlesinin bir hakikate dayandığını belirtmek istiyorum. İşte klişe anlatılıyor, baskı ama o baskının altına ne var özünde ne var kalıyor. İşte ne o oldu o zaman cemaat namazı 27 dereceli iseviyet mertebesinin en üstün hali oldu, peki sonra ne oldu? Muhammediyet mertebesi de ferdi namaz mertebesi oldu. Çünkü Muhammedi olan kimseler bu âlemin imamlarıdır, cemaati değil.

Çünkü Muhammediyyül meşreb olanlar, Hakikati Muhammediyeyi idrak edenler imamdır, cemaat değil. Yani onlar yalnız başlarına namaz kıldıkları zaman aynı anda cemaati temsil etmekteler, çünkü arkalarında bütün âlem cemaat olmakta, o gidipte başkasının arkasında cemaat olmaz. Gerektiğinde her tarafa gider, cemaatte olur her şey olur ama o suretadır oradaki cemaati. Bir hakikat söyleyeyim sana bilesin ki, gerçekten herhangi bir cemaatin içerisinde, camii de, Kâbe'de orası da bir camii çünkü, eğer bir ehlullah nerede duruyorsa imam odur, öndeki imam değil imam, o sureta imamdır. Sistemi düzgün götürsün diye yani tekbirleri, rukuları, secdeleri, kıraatları düzgün olsun diye imamdır o ama imam cemaatin arasında olandır.

Yukarıdaki düşüncenin dayanağı bu ayet-i kerîme'dir.

Nahl Suresi, 120. ayet: "**Gerçek şu ki, İbrahim (tek başına) bir ümmetti;** Allah'a gönülden yönelip itaat eden bir muvahhiddi ve o müşriklerden değildi."

Görüldüğü gibi ne kadar açıktır. Kendi hakikatini idrak etmiş esma-i ilâhiyelerin varlığını kendinde bulmuş ve haklarını vererek yaşayan bir kimse kendi başına kıldığı namazın derecesi (28) dir.

"Gerçek şu ki, İbrahim (tek başına) bir ümmetti;" O kişide tek başına bir ümmettir çünkü arkasında ve gönlünde Esma-i ilâhiye cemaati vardır. Cemaatle namaz

kılmak imama uyulduğundan “fenafillâh” Hakikati itibarile ferdi olarak kılınan namaz “babillâh”tır.

Cemaate gittik, falan vaktin namazına uydum imama, peki imam kime uydu acaba? Anlatmak istediğim şu, niyet ederken sadece imama uydum dersek, imam kime uymuşsa bizde ona uymuş oluyoruz, peki ya imam nefsine uyduysa? Rab ortada kalmadı haşa! Ama o kişi iyi niyeti ile yaptı onu o konu ayrı, onun namazı yine namazdır ama biraz sakata düşmüş namazdır. Çünkü kendisi direk olarak Hakk’a yönelmiş olsa ama arada bir bağlantı olduğu için biraz dönemeç olur işinde yinede. İmam, niyet ettim Allah rızası için falan namaza, arkamdaki cemaate de namaz kıldırmaya, Kuran’a uydum der.

Kuran’a uyar da lisanen mi uyar halen mi uyar? Tamam, zahir ama işin batını da var, onu da ihmal etmek mümkün değil. Şimdi en kısası, vakti zaman sahibinin üstünde mesela niyet ettim öğlen namazının farzına, uydum efendimize, uydum imama dersin. O zaman ne oluyor, batinen efendimize sureta imama uymuş oluyorsun, artık imam istediği şeyi düşünsün, çünkü ona uyma surette olan bir uyumdur ki o da orada tatbik edilmektedir, ama batini olarak hazreti Rasulullaha uyduğun zaman o namazın sap sağlam bir namaz olur. Şimdi netice itibari ile bir kişi ki hakikati Muhammediyyeyi idrak etmiştir, onun kıldığı ferdi namaz cemaat namazından üstün bir namazdır.

Çünkü sebebi de şu; evvela kendinde bulunan bütün esma-ı ilahiyye o kişide zuhurda olan Allah ismi imamlığında, önderliğinde esma-i ilahiyye onun kendi cemaatidir evvela, yani dışarıdan bakıldığında yalnızda namaz kılsa onun arkasında cemaat vardır. Esma-i ilahiyye onun cemaatidir. Bir de melaike-i kiram vardır yani batini olan her şey onun arkasında namazdadır, cemaattadır. İşte bu kişi cemaate gidipte başka birine tabii olduğu zaman bu özellik kaybolur onda, çünkü orada bir aşka cemaat hükmü cari olduğundan ferdi cemaat orada tahakkuk etmez o zaman, anlatabildim mi? Bir suri sistem olarak, müezzinin arkada kalması bir bakıma ayakkabıların çalınmaması içindir.

Soru : Kâ’be’nin çevre duvarları, dışarı da namaz kılarken içerde aldığımız feyze ve sevaba mani olurmu?

Yok canım, o duvar, taş duvar manaya engel olur mu? O taş duvar biraz daha geniş olsun daha dışarıda olsun ne fark edecek orası harem, taş duvar… Mekke tamamen harem bölgesi, Mekke’nin tamamı harem bölgesi, her yerde kılınır. Çaresiz çünkü yer almıyor ki, çaresiz… ama içerideki ruhaniyet kişiye pisikolojik olarak daha fazla gibiymiş gibi geliyor. İçine alıyor ya, pisikolojik o sarması gibi oluyor o dış duvarlar…

İşte kısmen dahil oluyoruz, yani biraz şüphe tereddüt giriyor işin içerisine, çünkü imama uymak suretiyle her şeyimizle birlikte ona teslim olmuş oluyoruz, onun kafasında dalgalanmalar varsa o bize de kısmen de olsa tesir ediyor safiyetimize… safiyet dediğimiz şu; kişi safiyeti ile duruyor, imamda şöyle veya bu şekilde ama imam vasıta olduğu için bindiğimiz vasıtanın lastiği patlaksa tabii ki bize de o arıza ulaşıyor. Uydum efendimize, uydum imama diyeceksin, imama suretinle, Rasulullaha da siretinle çünkü en büyük imam zaten o ve her vakit hazır ve nazır. İmam şaşırsa da suretadır, onu hiç ilgilendirmez artık, kişinin üstüne tesiri olmaz. Hatta onun kıldığı namaz imamın namazından daha ileride bir namaz olur. Cemaatte olduğu halde imamdan çok ileride bir namaz kılmış olur o kişi çünkü şuuru açık, çünkü ana kanalı ana cereyana bağlı iç olarak.

-Merhamet

Habibünneccar, Rabb-ımın Bana bildirdiği, gösterdiği lütfu bilselerdi, yapmış olduğu lütfu bilselerdi ne olurdu diye temenni de bulundu. Bakın kavmine lanet etmedi, kavmini kötülemedi, ne olaydı benim halimi bilselerdi, keşke bilselerdi diye bu temennide bulundu. Hani Hallac-ı Mansur da ne demişti? “ya Rabbi sen onların kusurlarına bakma, cezalandırma yani, bunlar senin şeriatını korumak için bu işi yapıyorlar” diye onlara rahmette bulundu, merhamette bulundu. Bakın kahretmek yok, İslam’ın kahhar hükmünü kullanması istenmeyen bir şey adeta yasak gibidir, tabii gerektiğinde hakkıdır kullanır ayrı konu ama darbı meselle

bildirilen şeyler kahhar esmasının kullanılmaması yönünde olmaktadır. Kahhar esmasını sadece kendi üzerimizde kullanmaya çalışırız nefsimizi ortadan kaldırmak için yoksa başkalarını kaldırmak için değil. "Bima gafereli rabbi ve cealeni minel mükremin" Bima öyle bir hadise bana bahşettiki, gafereli beni affetti, gufran etti, bana merhamet etti benim rabbim, ve cealeni gene bana kıldı minel mükremin, beni ikram edilmişlerden yaptı diye ne olaydı kavmim bu hakikatleri bilseydi diye temenni üzere ruhaniyeti yükseldi, ruhaniyetini teslim etti diye ayeti kerime bize bunları böyle bildiriyor. 26/27 "Ona cennete gir denince, keşke milletim Rabbimin beni bağışladığını ve beni ikrama mazhar olanlardan kıldığını bilseydi ne olurdu demişti" diye bu sayfayı böyle bitiriyoruz.

Uzun oldu biraz bilmiyorum, karışık mı oldu biraz? Veya anlaşıldı mı biraz? Elhamdülillah. Aciz akıllarımızla Kuran-ı azim gibi ilahi kelamı anlamaya çalışıyoruz. İnşeallah anlarız. Neresine baksanız Kuran-ı Kerim bizden bahsediyor. Geçmişte ki İsa (a.s.), Musa (a.s.), Adem (a.s.), Firavun, Nemrut neden bahsediyorsa bahsettiği hepsi bizde var çünkü ne var âlemde o var Adem'de demişler, hepside darbı mesel bunların, misaller, işte misallerden, o misallerin hakikatine geçenlerden eylesin cümlemizi inşeallah.

"ve şahiden mübeşşiran" müjdeleyici, neyi müjdeleyici? Cennetle müjdeleyici diye tefsirlerde geçer. Müjdenin en büyüğü Rabb ile müjdelenmektir. İlahla, Allah'la müjdelenmektir. Cennetle müjdelenmek rızası değil, zatıyla, rıza başka şeydir… Bir mertebeden baktığımız zaman şahid, mübeşşir ve nezir bu gelen üç arkadaş son gelende iman, biraz hükümsüz bırakılmış o devrede şehrin dışına yani beden mülkünün dışına atılmış, o dışarıdan şahid, mübeşşir ve nezir geldiğini görünce imanı artıyor yani güçleniyor tekrar onlarla birlikte tekrar sahaya çıkıyor ama bu sefer öldürüyorlar. Yani nefsi emmare hakim oluyor o bedene, çok acayip bir şey, hükümsüz bırakıyor, ölü hükmünde oluyor. Bir yönü bu, diğer yönüyle o üç elçi evvela genel olarak Musa (a.s.) sonra İsa (a.s.) o da bir rasul sonra Muhammed

(a.s.) genel dünya çapındaki üç elçi bu, yani birçok şey var her ayetin içerisinde ifade edilen…

-İbadet ve Ubudet

Mabud varsa abid olacaktır. Mabudun varlığı abidle isbatlanır ancak. Eğer abid yoksa mabudda yoktur. Yoktur derken bilinmez mutlak yokluğu değil meçhulde olur. O zaman ibadeti ubudet olur. İbadet başka şey ubudet başka şeydir ama fiilde görünen tatbikat aynıdır. Mesela diyelim ki iki kişi var yan yana namaz kılıyorlar. Namazın rukunleri ikisininde üzerinde fiilen aynıdır zahir olarak ama batinen bambaşkadır. Biri nefsaniyeti ile, benliği ile namazını kılar, ibadetini yapar. O yaptığı ibadettir. Diğeri kendi nefsi ile değil ilahi varlığıyla ibadet eder işte onun yaptığı ubudettir. Ubudet ile ibadet arasında ne fark diye sorulursa, ibadet kulun fiili, ubudet Hakk'ın fiilidir.

Onun için ibadet kişinin üstünden düşmez. İbadetin düştüğü yer var mıdır diye sorarlarsa? İbadet düşmez ancak geçici olarak bazı halleri atlayabilmesi için kişinin geçici olarak bakın, kısa süre ibadet hükmü üstünden düşürülür. Bu da çok hassas bir noktadır. Yürütücü kişi der ki ona bugün namazını bırak der kendi iradesi ile değil, onu imtihan etmek için, ibadet şartlanmasından kurtarmak için ubudete geçirmek için çünkü biz o şekilde ibadet ettiğimiz zaman kulluk hükmünden kurtulamayız. Kulluk başka şey abdiyet gerçek abd başka şeydir.

Çünkü hazreti Rasulullah efendimizin bile yani O'nda dahi böyle tatbik edilen şey risaletinden abdiyetin önde gelmesidir. Bakın dikkat edin, abduhu ve rasuluhu, rasuluhu ve abduhu demiyoruz, biz değil dedirtmiyorlar bize, böyle deyin demişler bizde öyle diyoruz. Abduhu bak hu'nun abdi, ah hu'nun ne olduğunu bilsek. Abduhu bak, hakikati Muhammediyye, hakikati ilahiyye, hakikati hüviyeti mutlakiyete gidiyor oradaki abd sözünün bağlantısı olduğu yer, Abdullah'tan da ötede hu'ya gidiyor. Kelime-i Tevhid kitabında o Hu bölümünü bir okusak, abduhu, o hu'da var ne varsa zaten. İlk zuhura çıkan bu âlemlerde hu yani Allah lafzının sonunda görülen hu Allah lafzının başı aslında, ilk

zuhuru, bak Allah lafzının sonunda yuvarlak tek gözlüdür. Ama kelimeler cümle arasında iki gözlü geçer hu, neden acaba? Bir tarafı halkiyeti, bir tarafı Hakkiyeti, oradaki hu, ikisini birlikte yaşıyor, işte hu yaşayan. Hani o kitapta vardır ya, hatıra diye bir bölüm hatırlarsan, Konya'da Mevlana hazretlerinin türbesini ziyarete gittiğimde bir tablo, hat yazı dikkatimi çekmişti çok. Büyükçe tablo orta yerde göbekte bir a ve bir h var aahhh… yazıyor altına da Muhammed yazmış. Ah o ah'ın ne olduğunu biz bir bilsek, sonra o ah'ın Ahmed'e döndüğünü bir bilsek, o ah'ın Ahmed'e olduğunu bir bilsek, bütün ah'ların aslında…

Bakın gerek maddi yönden gerek manevi yönden ne kadar bu âlemde ah çekiliyorsa ister nefsani olsun, nefsaniyetin en koyusundan bir ah olsun, isterse rahmaniyetin en koyusundan bir ah olsun hepsi o Ahmed'in ah'ından başka bir şey değildir. Ahh Ahmed ne işler açtın başımıza, ahh Ahmed ne lütuflarda bulundun bize gibi… Biraz latife gibi oluyor sözler ama altında gerçek vardır. Çünkü ahadiyete bir mim ilavesi ile ahad Ahmed'e dönüştü. Yani Ahmed'de görülen her şey ahad'ın görüntüsünden başka bir şey değildir. Ortada Ahmed diye bir şey yok zaten, ahad var sadece ama ahad Ahmed şekliyle görünümde ancak. Ahad'ı ahad olarak görmek mümkün değildir. İşte o elif var ya bütün âlemlerin direği, bütün âlemler ona sarılmış, ona tutunmuş, onunla ayakta duruyorlar. Ahmed'in, ahad'ın, Allah'ın Adem'in, âlem'in başında olan o elif işte… Bu hangi mertebeden söylemiş? Her ah'ı çekenin bir mertebesi vardır. Ah'ların hepsi aynı değildir. Rahmani olan ahh'lar cennete nefsani olan ahh'lar cehenneme götürür.

Bu da ah çekiyor. Ah biraz daha olsaydı bitmeseydi. Nasıl olsa bir terleme var, Hakk yolunda terleyelim de hiç olmazsa sonu olsun, neticesi olsun. Dünyada da terletiyorlar, cehennemde de terletiyorlar.

2.Mp3 – Güneş Tutulması

Tabiat olayları içerisinde olan. Eskilerin “hüsuf küsuf” dedikleri “ay tutulması güneş tutulması” gönül aleminde de geçerlidir. Ay tutulması Nur-u Muhammdi’nin, kişinin gönlünde bazı beşeri ve nefsi sebeplerle perdelenerek az da olsa karanlığa doğru gitmesi ay tutulmasıdır. Bu halini idrak eden hemen kendini toparlar, zikir ve salâvatlarını arttırarak nefesi Rahmani ile Nur-u Muhammedi’nin önünde duran o bulutları üfleyerek oradan uzaklaştırır.

Diğer yönü ile güneş tutulması, Nur-u İlâhi’nin, İlâhiyat güneşinin önüne nefs perde/bulutlarının gelmesi ile ibadetinde biraz gevşeme ve muhabbetinde kısmen gerilemeler olabilir. Salikin bunun farkına vararak gayrete gelerek ismi Celâl lâfzını arttırması, bu halden kışı temin edecektir. Bunlar yol halidir kalıcı değildir. Zaten zahirde olan tutulmalarda kalıcı değil geçicidir. Üzülecek bir şey değildir. Bunlar yolun tecrübelerindendir.

Tehlikeli olan salikin bunun farkına varmayıp nefsani gafletinin devam etmesi neticesinde yolundan geri kalması da muhtemel olan olaylardandır. Bu hallerden Allah-ımıza sığınırız.

Bu hususta gelecek sayfalarda daha geniş bilgiler olacaktır.

-Dünyanın Dönüş İstikametinde Yada Tersinde Uçmak

Soru: Dün bir soru sormuştunuz onu söylemek, hatırlatmak istedim. İzmir’den bir uçak kalkıyor İstanbul’a gidecek, İstanbul’dan bir uçak kalkıyor İzmir’e gidecek, dünyanın dönmesi ile aynı zamanda her ikisi de yerlerine varır mı? diye bir soru sormuştunuz, ben benim oğlana sordum, benim oğlan fizik okuyor. Dünyanın dönüşü ile aynı yönde giderse yol biraz uzar ama ters istikamete giderse biraz kısalır ama çok büyük farklılıklar olmaz zaman açısından. Mesela buradan Seul’e, Güney Kore’ye gittiniz, buradan oraya 14 saatte giderseniz, dönüşte 13 saatte

dönersiniz. Çok büyük farklılık meydana gelmiyor ama dünyanın dönüşü farklılık meydana getiriyor.

Ama bir fark oluyor aynı saatte gelmiyor. Ama aynı güçte olan iki uçak aynı yerden kalkmış olsalar aynı dakikada ulaşıyorlar. Zaman süresinde aşama olmuyor. Saatte bin km. hızla giden bir uçak, İzmir'den de saatte bin km. ile kalkan bir uçak ikisi aynı saatte ulaşıyorlar yerlerine ama dünya bir tarafa döndüğüne göre karşı istikametten gelenin daha çabuk ulaşması lazım geliyor mantıkla ama aslında ikisi de aynı saatte ulaşıyor, nasıl oluyor bu, var mı cevabı? Fizikçi dediğin, biraz fark ediyor diye söylüyor. Az da olsa çok da olsa bir fark var.

Dün senin verdiğin bir cevap vardı. Dün akşam ki yaklaşımın ki daha yakındı bu akşam uzaklaşmışsın. Var mı başka fikir?

İkiside aynı saatte geliyor ama biri 500km. hızla gidiyorsa tabi arada bir fark oluyor, ikisi aynı istikamette aynı süratte giden uçak, saatte bin km. giden bir uçak bin kilometreyi bir saatte alıyor, kalkışta bir ertelenme falan olmasa, diğer taraftan da bin km. bir mesafe var, birisi saat 8 de kalkıyor 9 da burada oluyor, diğeri de 8 de kalkıyor 9da burada oluyor. Ama dünya bu tarafa döndüğüne göre arada fark olması gerekiyor. Birinin daha çabuk, birinin de yolunun uzaması gerekiyor. Arada aşağı yukarı 2,5 saatlik bir zaman farkı olması gerekiyor, tersine çalışıyor çünkü, birinin lehine olan birinin aleyhine, birini yarım saate indirirken, diğerini 1,5 saate uzatması gerekiyor, normal düşünüldüğünde, olmuyor böyle neden olmuyor?

Dünya etrafındaki atmosfer tabakası ile dünya birlikte dönüyor. Hava dışarıda duruyor da dünya havanın içinde dönüyor değil. Eğer dünya atmosfer tabası boşta sabit dursa da dünya içinde dönse, dünya sürtünmeden yanar, dünyanın üstündeki bütün varlıklar yanar, canlı bir şey kalmaz. Dünyanın dönüşü ile birlikte atmosferde dönüyor. Dolayısıyla sağ veya sol, ters veya düz istikamette giden uçaklar, ikisi de o atmosfer içerisinde kendi ellerinde olmayan bir hareket halindeler. Yani havanın içinde

olduklarından tabii olarak geri dönüyorlar, kendi özel çalışımları ile de ileriye gidiyorlar. Yani dünyanın dönüş istikameti ne kadarsa o da onunla birlikte bir dünya dönüşü var, ama kendi özel çalışmasıyla da özel bir gidişi var, tersine dönüyorsa geriye gidiyor, düz dönüyorsa ileriye doğru gidiyor ama dünyada gittiğinden o gidiş onlara tesir etmiyor. Dolayısıyla ikisi de aynı saatte kalkıyor, aynı saatte yerine varıyorlar. Atmosfer dışına çıktığında yukarıda durduğu zaman, dünya döner, döner gider o kendi yerinde durur ama bambaşka yere iner, şakuli değişmektedir.

Soru: Ama hocam mesela batıdan doğuya gelirken 1 saat kazanıyorsun, doğudan batıya giderken 1 saat kaybediyorsun?

O güneşin oluşuyla olan bir hadise bununla ilgili değil.

Soru: Buradan Londra'ya giderken 8 saatte gidiyoruz, Londra'dan İzmir'e gelirken 7 saatte dönüyoruz

Ama uçakta farklılık var mı? Aynı uçak mı, uçağın süratinden farklılık olabilir.

Soru: Aynı uçak, aynı mesafe… Her zaman için aynı… Bizim oğlan çok az bir fark olabilir demişti…

İşte o Feral Hanımın söylediğini söylemiş oğlan sana… o kadar uzun mesafeye bakmayalım, kısa mesafelere bakalım yani tesiri daha az olan yerlere bakalım, işte atmosferle birlikte uçakta döndüğü için süre aynı olmakta.

-Kamer

Muhammediyet hakikati üzere kamerin bir kendi menzili yani kendi seyri var, tabii ki Hakikati ilahiyye olarakta şemsin kendine ait bir mecraı var yani akış yeri var, ikisi bunlar birbirlerine müdahale etmez yani biri birinin hukukuna duhul etmek, diğeri diğerinin hukukuna duhul etmek, bunlara yaraşmaz, yakışmaz diyorum. İşte bu bizim Tevhid kitabında da belirttiğimiz fikrimizi tamamen desteklemiş oluyor bu ayeti kerime. Ne yönden? Cenab-ı Hakk'ın Hazreti Rasulullaha Medine-i Münevvere'yi Hakikati

kamerin, Hakikati Muhammediyye'nin müdahale edilemez sahası olarak vermesi, sancağı olarak vermesi, işte bu ayetler burada ispatlamış oluyor. Cenab-ı Hakk nuru ilahi güneşi olarak, zati tecelli olarak, güneş olarak bayrağını Mekke'ye dikiyor ki o güneşe kamerin önüne geçmek yaraşmaz diyor, yani Medine'ye müdahale etmek ona yaraşmaz, Hakikatı-i Muhammediyye'yi ikinci plana almak ona yaraşmaz diyor. Onun için kamer'e de kendine ait bir menzil vermiştir demek suretiyle Medine-i Münevvere'nin tasdikini yapmış oluyor yani Hakikati Muhammediyye'nin kendine ait bir varlığı olduğunu, "vel kamera velel leylü sabukun nehar" gece de gündüzü geçmez, yani gündünüz bir vaktinde gece gelipte onun ortasına girmez, gecenin bir vaktinde gündüz gelipte bir iki saat gece olup sonra oradan çıkmaz. Yani böyle bir müdahalesi olmaz, onlara da yakışmaz. "ve küllün fi felekün yesbehûn" işte onlar kendilerine ait bir felekte yüzerler, yani kendilerine ait bir mertebede yüzerler.

Yani Hakikati ilahiyye ile Hakikati Muhammediyye birbirlerine müdahale etmezler, işlerini bozmazlar, hepsi kendi sahasında faaliyet gösterirler diyor. Ama ne şekilde, iki ayrı şekilde mi? Bir bütünün değişik çalışmaları, değişik sistemi içerisinde, ikilik sistemi ile değil… Sadakallahulaziym, salli ve sellim ve barik ala eşrefi nuru cemii evliyai mürselin velhamdülillahi rabbül âlemiyn… Cümle geçmişlerimizin ruhu için, Allah rızası için, dertlerimize deva, borçlarımıza eda, hastalıklarımıza şifa olması için, gönüllerimizin, akıllarımızın, fikirlerimizin ihatamızın açılması genişlemesi için, her hükümden ilahi bir hüküm çıkarabilmemiz için, bu sırrın bütün gönüllerimizde açılabilmesi için, bi hürmeti sırrı sureti Fatihatimaas salavat, Allahümme salli ala seyyidina Muhammed ve ala ali seyyidina Muhammed… amin cümlemize, Allah feyiz bereket versin inşeallah, bilmiyorum bir şey anlaşılıyor mu, anlaşılmıyor mu?

Soru: Kendisi bize anlatıyor, bazı ayetler peygamberimiz kanalıyla bizlere iletiyor

Başka peygamberlerin lisanından da söylüyor…

Soru: peki bu atmosfer olayında Allah'ın düzenindeki ay tutulması, güneş tutulması olayında, ay ile dünyanın arasına güneş girdiği zaman Allah kendi ayetlerini bizzat kendi ağzından bize, dünyaya yansıtması olarak

Tabii hepsi ayet bunlar işte, bunlar sessiz sözsüz yaşanan ayetler, fiili ayetler…

Soru: Ay, dünya ile güneşin arasına girdiği zaman o da peygamberimiz kanalıyla ayetlerin bize yansıtılması olarak düşünebilir miyiz?

Yansıtılması olarak düşünebiliriz tabii. Eğer o, onun arasına girdiği zaman bizim onu görmemiz daha kolaylaşıyor. Yoksa açık gözle güneşe bakmamız mümkün olmuyor tabii, kamere bakmamız daha kolay oluyor. Yalnız orada sorduğunuz sualde bir incelik var, yani şu şekilde; şimdi kamer ilahi hakikatin yansıyarak insanlara daha rahat kolay ulaşmasıdır, ama güneşin arasına ay girdiği zaman, ay bu sefer güneşe perde olmuş oluyor. Yani Hakikati Muhammediyye Hakikati ilahiyye'ye perde olmuş oluyor. Kamerin güneşin önüne geçipte güneşe mani olması ne demek? Böyle bir şey tasavvur edilemez.

-Ay ve Güneş Tutulması

Soru: Ayın güneşin önüne, yani dünya ile güneşin arasına girmesini perdeleme olarak değil de peygamberimiz kanalıyla bize yansıma olarak düşünebilir miyiz?

Şimdi şöyle orası, orada çok iyi bir yere temas ettin, çok ince bir nokta var orada ama bu da bir gerçek gökyüzünde oluşuyor. Güneşin önüne ay giriyor, güneşin parlamasına, ışığına mani oluyor, karartıyor. Bu ne demek? İşte bu şu demek ki, Hakikati Muhammediyye'yi hakkıyla anlayamadığımız zaman biz onu perde yaparak Hakk'ın güneşinin bize ulaşmasına mani oluyoruz. Hazreti Muhammed a.s. efendimizi gerçeğiyle anlayamadığımızdan, İslam dinini hakikatiyle anlayamadığımızdan iyi yapıyoruz diye ilahiyat güneşine mani oluyoruz. O'ndanmış gibi, efendimiz bu ayeti söylemiş, bu hadisi söylemiş onu yanlış anlamakla, onu bize ulaşmasına mani bir perde yapmış

oluyoruz. Biz kendimiz yapıyoruz, anlayamadığımızdan ve onu kullanarak yani onu iyi anlayamadığımızdan bir karanlık hükmüne sokuyoruz. Onu da Hakk'ın önüne perde yapıyoruz, Hakk'a ulaşmamıza çünkü o anlayışımız mani oluyor ve işte bir bakıma, bu güneş tutulması demektir.

Soru: Dünya ile güneşin arasına ay girdiği zaman, güneşin ziyasını hafifletmek, peygamberimizin bizleri düşünerek ayetleri hafifletmesi veya bize örnek olarak düşünebilir miyiz?

Yok, yok. O manada düşünemeyiz onu çünkü orada karanlık var, karartma var. Onu öyle düşünmemiz açık olması yani kameri gökyüzünde görmemiz, güneşten alıp bize yansıtıyor. Dediğiniz hadise bu ama güneş tutulması, dünya araya girdiği zaman başka bir ifadesi var, ay girdiği zaman başka ifadesi var. Dünya araya girdiği zaman nefsimiz güneşle ruhumuz arasına girmiş oluyor, nefsimiz mani olmuş oluyor ama ay güneşin önüne geldiği zaman dünya ile güneşin arasına girdiği zaman ay Hakikat-i Muhammediyye'yi belirtiyor gerçekte ama biz o Hakikat-i Muhammediyye'yi anlayamadığımız için suret ve şekil olarak kullandığımız için ilahi hakikatlere perde olmuş, biz onu perde etmiş oluyoruz.

Perde olarak kullanmış oluyoruz, anlayamadığımız için, onun gerçek değerini veremediğimiz için hakikati ilahiyyeye ulaşamıyoruz. Dolayısıyla o önümüzde, onun görmesine mani oluyor, işte şeriat, zahiri şeriat, şartlanmış şeriat ehlinin hali budur. Saç, sakal, potur, bilmem şeydi tamam işte Hakikat-i Muhammediyye'yi biz lafta yaptık. Bunların ne diye yapıyoruz? Sünnet olarak yapıyoruz, Hazreti Peygamberinmiş gibi yapıyoruz ona hamlederek yapıyoruz ve onu kalkan yapıyoruz önümüze ve o güneşin arasına, önüne girdiği zaman koyulaştığından nefsileştiğinden yani o latif olan şey ve bize güneşin ışıklarını yani ilahi nurun gelmesine mani oluyor. Hakk'ı işte bu şekilde…bulmamız mümkün değildir.

Soru: Çok iyi niyetle Hakk'a ulaşmak için yapıyoruz, samimiyeti çok ama perde koyuyorum onu nasıl düşünebiliriz?

Burada ki iyi niyete iyi niyet denmez kusura bakmayalım ahmaklık denir. İyi niyet araştırmacılıkla birlikte elinden gelen her şeyi yaptıktan sonra Hakk'a teslim etmek. Oturduğumuz yerden iyi niyet geçerli değil o ahmaklık ve belki kolaycılık olur. Yapılacak olan iyi niyet şu, elinden gelen bütün araştırmaları yaparsın, fiziki gücünü ve akli gücünü sonuna kadar kullanırsın, ondan sonra Hakk'a teslim edersin iyi niyetinle olursa olur, olmazsa olmaz. İyi niyet orada işte, o zaman geçerlidir. Hiçbir çalışma yapma işte falan şöyle filan böyle dedi, bende onun arkasından gidiyorum, araştırmadan soruşturmadan falanın filanın dediğiyle onların aklıyla o iyi niyet olmaz.

Acziyet ve teslimiyetini ondan sonra yapacak, o iyi niyet işte, hüsnü zan başka ismi de, iyi düşünce, iyi zanda bulunmak. Şartlanmış belirli şeyleri tekrar ederek tekrarını devam etmek değil, her yaptığın, her gün biraz daha ondan bir ilim ondan bir güzellik almak suretiyle devam etmek çünkü burası seyir yeri, oturma yeri değil. Dünya makam değil. Ademiyet makamı, Nuhiyet makamı, İbrahimiyet makamı, beşeriyet makamı değil, seyir yeri makam var ancak Hakikat-i Muhammediyye de var, tahiyyatta var makam, ondan evvel makam yok ondan evvel mertebeler var, meratib var. Mertebeler aşılan yerler, makam oturulan yer manasındadır.

Soru: İlahi sistemin bölümleri?

Ulaşırken mertebeleri, bölüm de değil mertebeleri. Şimdi bölüm dediğiniz zaman düzey bir yer olur onun bölümleri yani bir katın bölümleri ama mertebe olursa üste doğru olur. Şöyle diyebiliriz her mertebenin kendi içindeki bölümleri, o zaman bölüm olur. Buna Nusret Babam r.h. öyle derdi "zaman zaman dervişin kalbine nefsaniyet sari olur, bulutlar girer, işte husuf kusuf olur" bu fiziki olarakta yaşanır yolda, sadece gökyüzünde güneşin ayın kararması değil. Bir müddet, birkaç gün yahut öyle sıkıntılı bir devre geçirir

insan soğukluk olur, soğukluk derken biraz ilgi zayıf olur, muhabbet zayıf olur sonradan bir muhabbet gelir o bulutları rüzgarlar açar, gene husuf kusuf yani güneş ay tutulması ortadan kalkar. Zaten zahirde de öyledir, yani belirli bir süredir, o yaşanan bir mertebe değil husuf kusuf hadisesi, geçici bir mertebe zahirde de öyle olur ama olduğu zamanda tesiri oluyor. Bunlar hep gökyüzünde Hakk'ın işaretleri, ayetleri hep ve oradan nispetle varlığımızda ki ayetleridir. Hepimiz bu işi yaşamışızdır şöyle veya böyle, birkaç gün bakarsınız ki bir hoşluk gelmiş, her taraf nur gibi pırıl pırıl, ay bir tarafta güneş yıldızlar bir tarafta pırıl pırıl, zuhuratlarınız da pırıl pırıl ama bir zaman gelmiştir bir yokuş aşağı veya sırtımıza hamelna büyük bir dağ yüklenmiştir.

Zor gitmeye başlarız başımızı gökyüzüne dahi çeviremeyiz, başımızı kaldıracak halimiz olmaz. Bakmışın hemen bir bulut gelmiş ortaya, gelir tabiidir bunlar, hep öyle nurlu, nurlu nerdeymiş öyle güzel şey. Ama işte arada o dalgalanmalar olmazsa gerçeği anlamaz kişi hep öyleymiş zanneder. Bu tatbikatı yaptığı zaman, bu tecrübeye de ulaştığı zaman bir daha düşmemeye yani o bulutların o dünyanın, ayın araya girmemesine o yörüngedeki dönüşü kontrol etmeye başlar, hakim olmaya başlar.

Soru: İlahi adaletin insandaki özellikleri, olumlu olumsuz, doğru eğri olacak ki insan muhakeme edebilsin…

Tabii eksi olmasa, yanlış olmasa doğru hangi ölçü ile bulunacak? Ayetler ne kadar değişik değil mi? Yoksa al Kuran-ı Kerimi eline sabaha kadar oku yüzünden tabii o da güzel bir mertebe, o da bir gerçek, onsuz hiç olmaz zaten ama okuyup orada kalmakta olmaz. Orada kalıyorsa oturuyoruz bir yerde demek ki seyrimiz yoktur. İstediği kadar kişinin yanında uçak olsun, uçak pilotu da olsun kendisi ama bizzat o uçağa binip havalandırmadıkça seyredemez, yol alamaz.

-"ve nefahtü fi min ruhi" Hükümsüz Çocuk

Hakk'tan uzak Hakk'la ilgilisi olmayan tamamen maddi manada yaşamak demek, bugün süratle oraya doğru gidiyoruz. Muhyiddin Arabi hazretleri Çin'de bir çocuk

dünyaya gelecek, iki kardeşten biri çocuk olarak, Çin'in bir vilayetinde, onun geldiğini de söylüyorlar. Bir aileden bir kız bir oğlan dünyaya gelecek o gelen oğlan, bakın çok mühim mesele "ve nefahtü fi min ruhi" hükümsüz gelecek, "ben Adem'e ruhumdan üfledim" o ruh üflenmemiş olarak gelecek, artık onda ilahi bağlantı diye bir şey kalmayacak. O ve ondan sonraki nesil tamamen nefsi yani nefsi emmare hükmü üzere gelecek, ruhsuz cesetler olarak, ruhsuz derken ilmi ruhsuz, yine bir hayvani ruh olacak, madeni ruh olacak, yaşayacak gezecek dolaşacak ama şuur olarak ve nefahtü yani Hakk'a bağlantısı olmayan tamamen maddi ama silüetleri insana benzer şekilde insanlar gelecek dervişine diyor ondan sonra yani ve nefahtü nesli kesilecek. Onu idrak eden mahal olmadığı için kişilerde kıyamet bunlar üzerine kopacak zaten, Allah diyen kimse kalmayacak diyor ya, lafzi mana da değil velayet mertebesi itibari ile Allah lafzını zuhura çıkaran kimseler kalmayacak, velayette bitmiş olacak, nübüvvet zaten yok ortada…

-Kur'an-ı Kerim ve ilmi eğitim

Soru: Kuran'ı göğe kaldırılması, yazılı olan bir kitapların bir anda silinmesi anlamına mı geliyor? Yoksa uzaklaştıkça olan şeyler mi?

Tabii öyle gibi. Diyorlar ya kargacık burgacık şekillerden ibaret kalacak Kuran-ı Kerim açıldığı zaman açılmayacak. İşte bu Arapça okutulması eğitimi yapılmadığından bilmeyen bir kişi bakacak, bakacak buna belirli şekillerden ibaret bir şey gelecek neticede. İşte ona süratle gidiyoruz, okulları kapat, kuran kurslarını kapat, imam hatip okullarını kapat. Şimdi bugün Türkiye'de nerede var din eğitimi yapılan hangi kurum var? 3 tane ilahiyat fakültesi var ne olur, nereye? Bir müddet sonra köylerde diyorlar cenaze için imam bulunmayacak, camilere imam bulunmayacak bir müddet sonra. Şimdi imam olmanın şartı ya ilahiyat fakültesi mezunu veya imam hatip mezunu, bunlar siliniyor arada, başka yerlerde görev vermiyor, hak vermiyor. Her şey ithal ettiğimiz gibi din adamı ithal edeceğiz. İlahiyat fakültesi dediğimiz şeyler, aslında dini muamelat fakültesi, ilahiyatla işleri yok ki onların, hiç bir şekilde işleri yok ilahiyat bakın

ilah ilmi, Allah ilmi yani marifetullah ilmi demek ilahiyat fakültesi, orada şu sünnet bu farz yani ilmihal dersi verilmekte, ilim hali fıkıh dersi verilmekte, ilmi ilahi değil ilmihal… Nereye götürüyor işte meydanda eğer ilahiyat fakülteleri gerçekten müessir yani tesir etmiş olsa, gerçekten bir vizyon yani gerçekçilik sahibi olsa bu Türkiye çok kısa sürede fertler yani bireyler, bizler çok akıllı mantıklı dengeli insanlar oluruz. Yani güzel bir eğitim almış insanlar oluruz. Çıkıyorlar oraya güya millete bilgi vermek için kendi aralarında kavga etmekten başka bir şey yapmıyorlar ki, ayrıca mezheb taasubu devam edip gidiyor, yok Şafii, yok Hanbeli, bırakın artık bunları Allah'ın dini bir tane ise bir tane… Toplanın, bir araya getirin, tevhid edin, bir tek itikat ortaya çıkarın, namaz şöyle kılınır böyle kılınır, işte herkes bunu kabul etsin, tek bir bilgi olsun, herkese de kolay olsun.

Yok ki irade lazım, ilmi irade lazım, bunlar nakilci olduklarından böyle iradeleri de yok böyle bir şey olacağı da yok… Muamelat ilmini Allah ilmi zannediyorlar. Dünya ilmine göre, biraz dini yönü olduğundan, oraya göre ilahiyat ilmi ama hakikatına göre ilahiyatla hiç ilgisi yok. Yani fiziki ilimlere göre ilahiyat fakültesinde okutulan dini ilim yani şeriat, zahir ilmi ama kendi içinde branşlara ayrıldığı zaman ilahiyatla, uluhiyetle hiç ilgisi yok. Eğer ilgisi olsa biz Türklerin Allah bilgisi olur, yerli yerince Allah nedir, Rab nedir bu bilgiyi alırız.

Bakın İseviler işte bu bilgiyi veriyorlar, yani batılda olsa tefekküre yönelik bilgi veriyorlar cemaatlarine tefekkür aşılıyorlar. İsa nedir, iman nedir, yukarıdan bahsediyorlar hep, bizim gibi işte ayaklarını mesh edeceksin, başını mesh edeceksin daha buralarda değiller, biz daha buralardayız. İşte bunu da ilahiyat ilmi diye söylüyorlar. Tabii söylediklerimiz kimseyi suçlama, yerme babında değil, laf ola beri gele, olan oluyor zaten… Yalnız ne var ki akan bir gaflet nehrinde yüzmektense mümkün olduğu kadar onun kıyısına çıkıp, hiç olmazsa o nehrin ortasında çok hızlı akan yeri vardır, girdabı vardır, bir de kenarda hafif hafif akan, bir de dal tutabilirse insan, o dala tutunur o akıntıdan kurtarabilir kendini, hiç olmazsa onun sahiline doğru giderse

akıntıya daha az kapılır. Belki sahilden geçen birileri ip atarlarda tutunma imkanı olur yoksa kayık nasıl girdabın içinde ip atsan da tutamıyorsun.

-Nefs

Soru: Bir türlü idrak edemediğim şey, varlıkta cenab-ı Hakk'tan başka hiçbir şey yok, bütün varlığı zuhura çıkaran halk eden o, nefsaniyeti de varlığa getiren o, peki varlığa nefsaniyeti getiriyorsa, nefsaniyete bir suçlama var, nefsimizden oldu gibi, o zaman bunu varlığa getiren Cenab-ı Hakk neden getirdi o zaman? Kendisi getiriyor bunu varlığa ondan sonra hesabını soruyor?

Şimdi hep baştan beri söyleniyor ya, mertebeler var yani meratib-i ilahi var, çıkışta bir tenezzül mertebeleri var. "*Nefsi emmare rububiyet hükümlerinin zuhura çıkmasından başka bir şey değildir*" demişler. Nefsi emarenin başka bir tarifi, şeriat ve tarikat mertebesindeki tarifi değil hakikat mertebesindeki tarifi, yani rububiyet hükümlerinin rububiyet ismi ile değil, nefsi emmare ismiyle zuhura çıkışından başka bir şey değildir. Yani Cenab-ı Hakk'ın Kahhar, Cebbar, Aziz, Mütekebbir, Müntakim isimleri var mı? Var, işte bunların zuhura çıkması bir bakıma nefsi emmare ismiyle ortaya gelmektedir. Şimdi hayata bakış çok değişik yönlerden, değişik mertebelerden, değişik ifadelerle bu hayata tek bir bakışla, bu hayatı çözmek mümkün değildir.

Çözülebilmesi ancak bütün mertebelerinin yani bütün meratibin ilmini bilip bu ilmi toplu halde değerlendirdikten sonra çözmek mümkündür, işte orada şüphelerden de kurtulunmuş her şey yerli yerine oturmuş olmakta ve bütün mertebelerin hakkı orada verilmektedir. Aleme bakış, şimdi sen, siz, biz veyahut herhangi bir kimse bütün varlığın Hakk'ın varlığı olduğunu idrak etmekte ve bakışı o şekilde baktığından, nefsi emmarenin dahi Hakk'ın bir zuhuru olduğunu idrak ettiğinde, katilin Hakk'tan başka bir şey olmadığını idrak ettiğinde, maktulun dahi Hakk'tan başka bir şey olmadığını, hırsızın, çalan ve çalınanın dahi Hakk'tan başka bir şey olmadığını idrak ettiğinde hayata bakışın başka olur. Diyelim şimdi o mertebeden baktın artık senin

için suçlu, cezalı, mükafatı alan, hakeden diye bir şeyin kalmadığını bilirsin. O mertebeden mutlak baktığında, o mertebeye gelmeden şüpheyle baktığından bunu mutlak olarak kabul etmek mümkün değildir, yani anlayabilmek mümkün değildir. Bir an öyle bir şey düşünelim, oradan mutlak baktığımızı görelim, şimdi o kişiye baktık biz ona suç isnat edemedik neden? Çünkü Hakk'ın bir isminin zuhuru olarak gördük kime suç isnat edeceksin ama bu bakış senin bakışın, ama bir de o fiili işleyenin kendine göre bir idraki, kanaatı var. İşte o kişi orada kendini Hakk'ın dışında, Hakk ilmiyle hiç ilgili olmadığı, nefsani manada benim diye kendini bildiği yönünden hareket ettiğimizde işte o suçludur ve fiili kendisi yapmıştır. Yani kendine mal etmiştir fiili, orada ki yaşam o kanaattedir.

Bizim veya sizin Hakk nazarıyla baktığında orada Hakk'ı görmesi o kişiye göre, mutlak o kişinin Hakk olduğu kanaati değil demektir. Yani o kişi kendini nasıl biliyorsa onun muhakemesi oradan edilecektir. Yani bizim herhangi bir şeyin Hakk olduğunu bilmemiz, o kişiyi o suçtan af mevzuu yapmamaktadır. Kişinin idraki hangi seviyede ise ahrette karşılaşacağı hükümde o mertebeden olacaktır. Mesela bir başka kişi katil olmuştur. Dünyada onu hapse atabilirler, suri kanaat itibari ile ama ahrette ceza almaz. Hızır a.s. gibi, Hızır a.s. çocuğu öldürdü, dünyada bile ceza almadı. Gerçi ona ceza verecek merci yoktu o zaman ayrı konu, gemiyi deldi bir şey olmadı, duvarı tamir etti bir şey olmadı. Çocuğu öldürdü katil oldu, Musa a.s. da çocuğu öldürdü katil oldu ama ceza yiyeceğim diye kaçtı Mısır'dan, neden? Çünkü beşeriyeti ile işlediğini zannetti halbuki onu Hakk'ın emriyle yaptı.

3.Mp3 – Suçluluk

-Suç ve Mükafat

Yukarından bakıpta o kişinin Hakk olduğunu bizim bilmemiz onu suçluluktan kurtarmıyor. Ona lazım olan kendi mertebesinde ki yaşantısı, anlayışı, idraki, o kendini kul biliyorsa kulluk hükmünden uygulanır. O kanunda Hakk'ın kanunu çünkü, dünya kanunlarının en küçük mahkemeler

hangisi? Hukuk mahkemeleri sonra sulh hukuk mahkemeleri sonra ceza mahkemeleri sonra ağır ceza mahkemeleri, devlet güvenlik mahkemeleri işte para ceza mahkemeleri, mahkemeler dünyada bile kademe, kademe değişik mertebelere bakıyor, bir mahkeme her türlü suça ceza veremiyor. Ahrette de öyle işte, şeriat mertebesindeki yaşayanların, şeriat mertebesinde vaz edilen bu hukuk, kurallar, ceza, mükafat neyse ona oradan verilecek, bu neye dayanıyor? Sevap, günah defterinin tutulmasına dayanıyor ama diğer tarikat mertebesinde esma âlemi, sıfat mertebesi, sıfat âlemi kuralları geçerlidir.

Soru: Hocam o zaman her öğrendiğimiz şey bize mükellefiyet getirmiş olmuyor mu?

E haliyle tabii… Çünkü bir kişi padişaha ne kadar yakın olursa hassasiyeti o kadar artması gerekiyor ama mükafatı da o kadar artmış oluyor sadece mükellefiyet değil.

Soru: Biz bunu öğrenmeyelim, bizi kurtarır mı demek istiyor. Az öğrenirsek kurtulurmuyuz veya hiç öğrenmesek işi yırtarmıyız demek istiyor.

O zaman niye az öğrendin, imkanın vardı diye o zaman ondan sual sorarlar… görmeyenlerle görenler bir olur mu?

Şimdi subaylıkta nasıl üç sene, beş sene ,bir yerde kaldın mı bir üste terfi ediyorsunuz. Onbaşı iken on kişiye bakıyorken sonra yirmi kişiye sonra yüz kişiye bir bölüğe bakıyorsunuz. Bu neden? Sizi imtihan ede, ede tecrübe ede, ede veriyorlar, yapabilecek mi bakalım? On kişiyi idare edemeyen kişiye elli kişi verilir mi? Verilmez, tamam orada işi bitti zaten. Yükselmek istiyorsa o şeyi, riski diyelim göze alacak. Hani nasıl diyor riski göze almayan tacir ilerleyemez, para kazanamaz. Ne kadar çalışırsa o kadar bana yaklaşır, bende onu severim dediği o, yani mertebesi arttıkça bana yaklaşır muhabbeti artar… Hızlı söyleyin şimdi hem soruyu alsın kayda girsin.

Soru: Şimdi cennet ehli dediniz, bazı insanlar cenneti değil Allah'ı isterler, zaten müminin de hedefi cennet değil Allah'ın rızası olmalı, rıza-ı ilahi olmalı, sonuç itibari ile rıza-ı

ilahi neticesi nedir? Rıza-ı ilahinin neticesi de bir mükafat olmayacak mı?

Şimdi burada ki düşünce ve değer yargıları önemli, yani bir meseleye verilen öncelik önemlidir. Biz yaptığımız fiillerde mükafat olarak bir beklentimiz önde ise, evvela cennet ise Rab arkada kalıyorsa işte biz nefis ehliyiz. Gelecekte nefsimize menfaat temini için, al gülüm ver gülüm, menfaat için bugünkü ibadetleri yapmaktayız. İşte irfan ehline yakışmayan budur. Allah'ını seviyorsa mutlak olarak hiçbir şey beklemez, Rabb'ı dese ki seni ben cehenneme atacağım, tamam ya Rabbi sen bilirsin o senin şanına kalmış ama ben seni sevdiğim için ömrümün sonuna kadar elimden geleni yapacağım, ibadetlerimi diye önceliği buna vermesi lazımdır. Ondan sonra Cenab-ı Hakk onu dilerse cehennemine atar o yine razıdır, dilerse cennetine koyar yine de razıdır. Tabii ki ahrette iki tane mekan var başka yok, ya cennet var ya cehennem var, ikisinden biri var ama burada rızalık meselesi ve öncelik meselesi mevzuu bahistir…

Soru: Yani burada niyetlerimizi düzeltme, esas önemli olan, ibadetlerimizde de niyetlerimizi düzeltmemiz gerekiyor…

"*innemel amâlu bin niyyat*" diyor bak, ameller niyetlere göredir. İşte bu mutlaka, yani ilk yapacağımız yaptığımız fillerden bir menfaat temini değil, mutlak Hakk'ın emri olduğu için, emri de bırak Hakk'a muhabbetimiz olduğu için, çünkü emir bir zorlamadır. Emirle yapıyorsak biz onu biraz zor yapıyoruz, zorlanarak yapıyoruz demektir. Bunun dahi ortadan kalkıp mutlak bir muhabbetle namaza durulması, hacca gidilmesi, zekat verilmesi, oruç tutulması mutlak bir muhabbetle olmalıdır. Cenab-ı Hakk dese ki size hiçbir vaadim yok benim, bunları yapacaksınız. Biz onu yine tatbik etmemiz yine yapmamız gerekli, muhabbet bunu gerektiriyor. Bir anne baba, oğlundan bir şey bekleyerek mi seneler, seneler gece uykusuz, gündüz onlar için ter döküyor, yedireyim içireyim, okutayım diye bir şey bekliyor mu? Beklemiyor. Tabii devran dönüyor çocuklar büyüyor gelişiyor, anne baba muhtaç hale geliyor, tabii bu sefer

çocuklar anne babasına ellerinden geldiği kadar bakmaya çalışıyorlar. Ama anne baba ihtiyarlığında bana baksınlar niyetiyle o çocukları büyütmüşlerse menfaat karşılığı büyütmüşlerdir. Ama Allah rızası için büyütmüşlerse ve de hiçbir şey beklemiyorlarsa, ama böyle büyüyen bir evlattan da anneyi babayı terk etme diye bir şey beklenmez zaten. Onlarda en iyi şekilde üzerine düşen vazifeyi yaparlar. Mühim öncelik orada niyet meselesidir.

On bir mertebeli cennet var. Herkes fiiline göre, ameline göre o cennetlerin birine dahil olacak, cennet ehli. Sekiz cennet diye bahsederler, o sekiz cennet aslında on bir cennet, Rahman suresinde belirtildiği gibi. O sekiz cennetin yedi tanesi nefis cennetleri, yani nefsi emmare, levvame, mülhimme, mutmainne, radiye, merdiye, safiye. Şimdi diyeceksin ki emmare de olan nasıl cennete girecek? Bunlar tarikat ehli nefsi emmare olanlardan değil de, zahir ehli olanlar. Şimdi bu zahir ehli şer-i hukuku yerine getirmek suretiyle nefsi emmaresi var fakat içeride tutuyor, faaliyete geçirmiyor. Ama nefsi emmare var içinde, işte o cennetin en altına girecek yani birinci tabakadaki cennete girecek. Sonra o sekizinci diye bahsedilen cennet, yedi cennet bir grup, o sekizinci tek bahsedilen cennet, dört mertebeli cenneti ifade etmekte, çünkü onlar tevhid cennetleri olduğu için tek cennet olarak geçiyor.

Oradakiler efal cenneti, esma cenneti, sıfat cenneti, zat cenneti ve bu on birinci cennet aynı zamanda insan-ı kamilin cenneti de yani on ikinci mertebeyi de içine almakta yani on birinci mertebe de iki mertebe cennet ehli var ki o da efendimizin mertebesi, on iki ile on bir orada. Hani Rahman suresinde bahsediyor ya onun ilerisinde iki cennet daha vardır, o cennet ehline oradaki halleri anlatıyor, "Fe bi eyyi alai Rabbiküma tükezziban" hadi inkar edin bakalım bu dediğin cennetleri ve anlattıktan sonra onların daha ötesinde iki cennet daha vardır diyor açık olarak, işte al sana bunlar tevhid cennetleri, nefis cennetlerinin dışında, ne oldu? Etti on bir tane cennet, on iki tane olması lazım, işte on birle on iki mertebenin ehilleri on birinci mertebede müşterek olduklarından on ikiye gerek, o zaman ayırmış oluyor çünkü

orada ayırmaya gerek yok, Hakikati Muhammediyye ile insan-ı kamil aynı mertebe olduğundan aynı cennetteler…

Soru: Peki Hocam; büyüklerimize, geçmişlerimize dua ediyoruz, kabrini aydınlık mekanını cennet eyle diyoruz, yanlış mı oluyor?

Yanlış değil, bunlar iyi niyetten kaynaklanıyor. Dualar kolay anlaşılsın, kolay nüfuz edilsin diye, çünkü herkes bu irfan, bu tevhidi manaları bilecek durumda değil, zaten bunların gayesi cennetin temini değil mi ahrette? Bundan daha güzel dua olmaz o talebe karşı zaten, hepsi yerli yerince geçerlidir. Biz de demiyor muyuz? Bize cennetini nasip eyle, cehenneminden azad eyle, bu lisanen güzel bir talep olmakla birlikte ama biraz derinliğine indiğimiz zaman neyi ortaya getirmekte? Nefsani menfaati ortaya getirmekte, cehennemden kurtuluş ne için? Nefsin yanmasın ateşte diye, cennet talebi ne için? Nefsin rahat etsin, yesin, içsin, hoplasın zıplasın, eğlesin diye…

Soru: Sahabe-i Kiram cihada çağırınca Rasulullah, “ölünce ben ne olacam?” diyor, cennet diyor Rasulullah, tamam o zaman varım diyor…

İşte, dediğim hem menfaat, kula menfaat veriyorsun güya Rabbin yoluna gittiğini düşünüyor. Bu genel insanların hali, her kişinin hali, burada bahsettiğimiz er kişinin hali… Kimseye demiyoruz ki cennet ehli olmayalım, bu konudan tamamen ayrı bir konu, herkes kendi iç vicdani değerlendirmesinde dilediğini yapar. Ama biz diyoruz ki böylesi de var bunun böylesi de var, buyur hangisini istersen onu tatbik et. Gelişim, dünyanın en büyük vasfı hep gelişim, durağan değil, aynı yerde hiç bir şey durmuyor. O zaman fikirlerimiz, düşüncelerimiz de hep ilerisini istemelidir.

-Zulmani ve Nurani Perdeler

Soru: Kulun önünde yetmiş bin zulmani, yetmiş bin nurani perdeler var, bunlar nurani perdeler mi?

Tabii bunlar nurani perdelerdir. Bu hadisi şerif yeni kitabımızda yeri var inşeallah. Nelerdir bunlar? Nurani perde

dedik, zulmani perde dedik, zulmani ne demek? Nurani ne demek? Bunları şartlanmış işte ezberlenmiş tekrar ederek söylüyoruz ama özü ne? Aleyhiselati vesselam efendimiz hadisi şeriflerinde bize bildirdiler ki; Cenab-ı Hakk varlıkları zulmette halk etti, üzerlerine nurundan saçtı, kimisi said kimisi şaki oldu diyor. Zulmette halk etti ne demek? Üzerlerine nurundan saçtı ne demek? Said, şaki olacakları ne demek ve bunlar hangi mertebeleri ifade ediyor? Bunların hepsi birer mertebenin vasfıdır. Gerek ayeti kerimeleri, gerek hadisi şerifleri biz ezber naklediyoruz. Kelimenin ifade ettiği manaya öze nüfuz etmeden, yani o kelimenin sahasını tanımadan ezber yani hayalimizden naklediyoruz, o yüzden halimiz meydanda, İslam topluluğu olarak… iyi niyetimiz var ama iyi niyet yeterli değil araştırmacılık şart.

Bir şeyler anlaşılabiliyor mu? Biraz jimnastik yapmak gerekiyor, diyorlar ya fikir jimnastiği, biraz kafa yapılarımızı sıkıntıda olan aklımızdaki ilmi bilişimler sıkıntıda kafamız, bunları açıp sarsıp fazlasını atıp tertemiz yeni bilgilerle orayı doldurmamız yani yeni bir hayat, ilmi hayat vermemiz gerekiyor. O bilgilere yaşarlılık kazandırmamız yani faaliyet kazandırmamız gerekiyor. Ne yazık ki biz İslami bilgileri durağan bilgiler haline getirmişiz. Faaliyette olan üreyen yeşeren yaşayan bilgiler değil, durağan bilgiler, ölü bilgiler haline, nakil haline getirmişiz.

-İslam nakil dini midir?

Soru: İslam dini nakil dini deniliyor…

İşte onu neden öyle diyor, onunla şartlandığı için daha başka bir şey olmadığı için, o sonsuz İslami ilimlere ne kadar büyük darbe vurduğunu bir bilse, bu mevzuu bile olsa kaldırır bunu ortadan bu kelimeyi konuşmaz. Tabii ki nakil olmadan bir şey olmaz ama nakil âkil ile olursa yerini bulur. Akılla olursa, lisanla olursa değil. Eğer bir kimse o nakli araştırmıyorsa ezbercidir. Nakleden de araştıracak, nakil edilen de araştıracak. Bugün artık yirminci asırda o kadar gelişmiş bir akla sahibiz ki, bin sene, iki bin sene evvel ki insanın aklıyla, bugünkü insanın aklı uyar mı birbirine? Mümkün değil! Ama efendimiz bin dört yüz küsür yıl evvel ki

şartlar içerisinde bu güzellikleri anlatabilmiş, biz sonra onları almışız ıstampa yapmışız, model yapmışız, pat pat, pat kalıp kalıp, kalıp basmışız, bu budur bunun dışında başka bir şey yoktur demişiz. İlerlemeyi de durdurmuşuz her şeyi durdurmuşuz ve de içtihat yolu kapanmıştır demişiz. Tamam, içtihat yolu belki fıkhi meselelerde kapanmış olabilir ama ilahi ilmin içtihadı kapanır mı hiç? Allah'ın ilmini son verilir mi, sınır çizilir mi? Bu kadardır Allah'ın ilmi, bundan ötesi yoktur diye… Eğer içtihad ilmi kapanmış olsa, bitmiş olsa o gün kıyametin kopması lazımdır, çünkü her şey bitmiş artık daha niye yaşatsın bu kadar varlıkları, bu kadar insanları Cenab-ı Hakk… Ama yaşıyoruz, yaşanıyor, bir hayat o zaman bu ilim bitmemiş daha çözülmesi açılması lazım ki bu saha verilmiş, çözüm sahası verilmiş insanlara, anlaşılıyor mu aradaki yanlışlıklar?

-Şehitlik

Soru: Şimdi Filistin'de olsun, Irak'ta başladı çeşitli yerlerde intihar saldırısı yapıyorlar, karşı güçlere karşı, bu intihar saldırısını yapanlar tabii ülkesi için toprağı için yapanlar şehitlik hükmüne giriyor mu? Bunlar cennetle mükafatlanacak mı yoksa pisi pisine Niyazi mi oluyorlar? Çünkü o cesareti göstermek her babayiğidin harcı değil, bağla beline bombayı o kadar askerin içine gir patlat bakalım…

Nasıl bir idealin neticesi değil mi bak? Canına kıyacak kadar, kıyacak kadar değil, canını kıyarak feda ediyor kendini, niye? Bir ideali var. İşte oradaki yaptığı şey niyetine bağlı, gerçekten kahraman olmak için mi yapıyor, desinler diye mi, işte bu böyle kahraman oldu İslamiyet uğrana gitti falan desinler diye mi, yoksa hiç bunları düşünmeden gerçekten İslam'a hizmet için mi? Hizmet için yapıyorsa tabii canını feda etmiş demektir o hususta inşeallah şehit hükmüne girmiş olur. Yalnız sahabe-i kiram efendimiz zamanında savaşa girmişler, bir yerde savaş yapıyorlar, savaşta öyle birisi varmış ki oraya saldırıyor buraya saldırıyor, cengin bir o tarafında bir o tarafında nerede ararsan orada bitiyor hemen, bakmış sahabe-i kiramdan bazıları "ya Rasulullah bu açık olarak cennet ehli, ne kadar

çok fedakarlıklar gösteriyor" demişler ve ölmüş neticede, efendimiz demiş ki "o cennet ehli değil cehennem ehli oldu", "ya Rasulullah nasıl olur böyle fedakarane?" , Efendimiz demiş "o yaptığı bütün işleri nefsi için yaptı" yani Allah için yapmadı dışarıda görüntüsü öyle idi ama aslı nefsi için yaptı bunu, şehit olayım diye zorladı kendini diyor. Yani öldürülmeyi istedi, şehadet öldürülmeyi istemek değil, öldürmek ama ölmemeye çalışmak. Neden? Daha uzun süreli İslam'a hizmet etmek için, işte o şehitliği nefsi için istediğinden cehennem ehli oldu. Bu yaşanan hadiseler hep bizlere misal olmaktadır. İyisiyle, eksisiyle, artısıyla ama bir tanesi daha sahabe-i kiramdan bir vakit namaz kılmadan cennet ehli oldu.

Yeni Müslüman olmuştu, namaz kılmaya vakti kalmadı savaşa gitti, ikindi akşam vakitleri oldu ama kılamadı namazını şehit oldu, namaz kılmadan yani bir vakit namaz kılamadan, ibadet ehli olamadan cennet ehli oldu. Neden? Safiyane gitti çünkü. Büyük kumandanlardan Halid bin Velid o kadar çok vücudunda yara varmış ki dört parmak boş yer yokmuş yarasız vücudunda, yani dört parmağını koy o kadar boşluk, düz bir satıh yokmuş, yarasız vücudunda ve bu mümtaz şahsiyet ölümü yaklaştığında yatağında yatıyor ve çok üzüntülü bir halde yatıyor.

"Ben bu kadar savaşlarda bulundum, bu kadar işte büyük cengaverlikler, savaşlar yaptık, hizmet ettik, Hakk yolunda gayem şehit olmaktı ama olamadım " diyerek üzüntüsünden hayıflanıyor. Zill geliyor, zilliyet geliyor ona yatağında ölmesi ve son anlarını idrak ettiğinde hemen çocuklarına diyor ki "kaldırın beni ayağa" ayağa kaldırıyorlar, "verin kılıcımı elime" kılıcını eline alıyor bastırarak üç ayak üstünde duruyor gibi destek yaparak, çocukları da kollarından tutuyor olduğu halde ruhunu teslim ediyor ve "bize yatakta ölmek yaraşmaz" diyor. Develer gibi ölmek yaraşmaz. Yalnız şehit ne? Savaşta şehit oldu da gitti, hangisi şehit, hangisi Niyazi? Şehit ne demek? Niye o kadar büyük mükafat veriliyor şehitlere veyahut taleb ediliyor? Ölüm anında, işte Yasin-i şerifte de okuduğumuz gibi hani Habibi Neccar'ın "ne olaydı kavmim benim halimi bilselerdi"

o da şehit edildiği anda uruc ederken, ruhu bedenden çıkıyor işte vahiy olarak bu bildiriliyor. "Ne olaydı kavmim benim halimi bilselerdi de kendileri de bu yolda hayatlarını sürdülerdi" diye temenni de bulunuyor. Rabbimin bana vermiş olduğu mükafatı, okuduk ya geçen akşam, ikinci sayfasında… Şehit, şahitten geliyor. Şahit ne demek? Müşahade ehli demek. Bir kişi herhangi bir hadiseye şahit olmazsa da gördüm diye tanıklık yaparda bu da tespit edilirse yalancı şahitlikten içeri atılıyor. Çünkü adliyeyi şaşırtmış oluyor, adaleti şaşırtmış oluyor. İşte şehit şahit demektir. Ölüm anında bunlar nefislerini feda ettiklerinden, nefislerini verdiklerinden, nefislerine karşılık ilahi müşahadeyi almış oluyorlar. "Sizin nefislerinizin karşılığında size cennetleri verdik" diyor diğer şekliyle ama bedel nefs olmuş oluyor.

İşte orada da bedel nefsini veriyor ama rahmaniyetini kazanmış oluyor. Ölüm anında dünyadan uzaklaşırken, ruh ile beden birbirinden uzaklaştığı anda gideceği yeri gösteriyorlar, gideceği yeri gördüğü için müşahade ehli diyorlar. Cennet ehli olacak diyelim, cennet ehli olduğunu gösterdiklerinden ölüm anında onu görmesiyle müşahade ehli olmuş, şehadet ehli olmuş oluyor. Perde kalkmış oluyor, kişilerin daha, daha sonra kazanabileceği veya müşahade edebileceği şeyleri veya o savaşa katılmayıpta hayatını eskisi gibi tabii bir şekilde yaşadığı neticesinde belki cehenneme gideceği ihtimali varken, öyle bir fedakarlık yapmakla suretiyle müşahade ehli yani cennet ehli olmuş oluyor. Şehadet şekli budur.

Niye biz Türkler, Müslümanlar hep şehit olalım diye özleriz savaşa öyle gideriz? Ama bu körü körüne kendini öldürtmek değil, kendini de mutlak koruyarak ama takdiri ilahi eğer orada senin şehadetini münasip görmüşse, o şekliyle hayatını vermen yoksa aptalca çık düşmanın karşısına, meydana çık, pat pat pat o seni vursun, "ben şehit oldum" o zaman senin ne faydan olacak? Şehit olacaz da bütün gücümüzü sonuna kadar kullanacaz, bütün imkanlarımızı kullanacaz. Nefsin için değil, Hakk için o da sonuna kadar. İslam'ın bir yarası bu, Hz. Hüseyin (r.a.)

Efendimizin şehadeti, aslında yarası değil iftihar vesilesi ama biz işte hep bu meselelere bireysel mana da baktığımızdan, nefsani baktığımızdan yaptığımız değer yargıları da nefsani olmakta, farkında olmadan yanlış değerlendirmelerde bulunmaktayız. Daha hala Muaviye hakkında lanetullah mı, rahmetullah mı? Bunun münakaşasını yapıyoruz. Biz neyiz ki onun hakkında, onların hakkında, sahabe-i kiram hakkında değerlendirme yapmaya çalışalım. Onlar Hazreti Rasulullah'ın çevresindeki sahabeleri, Hazreti Rasulullah'ın nazarına ayna olmuş, nazarına karşı düşmüş kimseler, bunların üzerinde ne geçmişte ne gelecekte hiçbir kimsenin olması değil, ulaşılması mümkün değildir.

Hazreti Rasulullah'ın ilahi nazarı kendindeki muhabbet nazarı hangi bedene ulaşmışsa ona sahabi diyorlar, bakın çok özel bir isim, sahib diyorlar yani dost diyorlar, çocuk sahabilerde vardı vaktiyle, hanım sahabilerde vardı. 120.000 olduğu rivayet olduğu bunun rivayet ediliyor ki hiçbir peygamberin bu kadar büyük sahabisi yani imanlısı, çevresi olmadı. Onların bir çoğu sır katipleri idi, bir çoğunun büyük hizmetleri oldu İslamiyete, bunlar hakkında bizim ileri geri konuşmamız o kadar büyük bir cüret ki istersek profesör istersek âlim olalım istersek ne olursak olalım, hiçbir veliler dahil o sahabe-i kiramın üzerine çıkması mümkün değil.

Onlar müstesna birer varlıklar, onlar asrı saadet halkı, ehli onlar, ne Adem a.s.'dan oraya kadar gelinceye kadar ne de onlardan kıyamete gelinceye kadar insan nesilleri arasında o mertebeye ulaşacak hiçbir varlık yok. İşte müstesna varlıklar onlar, neden? Allah'ın bizzat Hazreti Rasulullah'ın gözünden onlara bakan kimse onlar, bak ne kadar açık söylüyor. İlahi nurun kendilerine isabet ettiği kişiler onlar, şahsi olarak öyle davranmıştır, böyle davranmıştır, şu yönde içtihad etmiştir, kendi babında, o kendilerini ilgilendirir onların halidir o, biz diğer işte daha sonra gelenler ne olduğumuzu bilmediğimiz kimseler, onların hakkında değer yargılarında bulunuyoruz. Hay Allah! Bundan büyük bir cüret düşünülebilir mi? Orada bir hadise olmuşsa olmuş, biz onun ne hakimiyiz ne mahkumuyuz, ne bizi kimsenin mahkum etme hakkı var o hadiselerden dolayı,

ne de bizim bir başkasını mahkum etme salahiyetimiz var. Bırakın mahkum etmeyi konuşma salahiyetimiz yok. Bu hususlarda fikir yürütme salahiyetimiz yok. O işler kendi hali üzere, Allahu âlem denilip daha o gün bırakılması lazım ki ondan sonra İslamiyetin fikri mana da gelişmesini sağlayıp başka insanlara, başka milletlere aktarılmasının sağlanması lazımdı. Kendi içimizde vıdı vıdı vıdı, kavga değil, yok Fedek hurmalığı kime bırakılmış, ya huu sana ne? Ne sen sahibisin, ne de sana miras kalmıştır. Onun mülkü talebinde bulunuyorsun, kimin hakkını kimden koruyorsun yada kimden kaçırıyorsun? İşte hep İslamiyeti mahalli mana da anlamamızın neticeleri bunlar. Tüm manada değil de, bölüm bölüm, bir iki ayete bakıyoruz, bu ayet bunu ifade ediyor diye Kuran-ı Kerim'in tamamını onu şamil ediyoruz.

O bizim anlayışımız, Kuran'ın anlatışı değil. Bir başka yerde senin anladığının veyahut onun anladığının tam tersi ve çok daha başka bir şekilde anlatımı var çünkü bütün mertebeler içerisinde, öyle olunca bir mertebeden kimi nasıl yargılıyorsun. Acaba demin yukarıda dediğimiz gibi cennet ehlinden bahsediyorken bir taraftan taltif olmakla birlikte nasıl bir taraftan yerme olduğu ortaya çıkıyorsa, Hz. Hüseyin, Hz. Hasan, Hz. Ali, Hz. Rasulullah Efendimiz de dahil olmak üzere şehadet mertebesine ulaşan bu kimselerin şehadeti onlar için bir zill mi idi, taltif mi idi, yoksa bir eksi mi idi? Evvela bunu düşünmemiz lazımdır.

Cenab-ı Hakk'ın haşa gücü yokmuydu, Habibini Hayber'i feth ettikleri zaman zehirli bir yemek yedirdiler, rivayetler oraya gidiyor, işte onun geç tesir eden bir zehir olduğunu ve daha sonraları fiiliyatını gösterdiğini, Aleyhisselatı vesselam Efendimizin ölüm sebeblerin en büyüğünün o olduğunu söylemekteler ki bu da şehit olmasını sağlamış, göstermiş olmaktadır. Hz. Ali efendimizin şehadetinden on sene evvel "ya ibni mülcem benim ölümüm senin elinden olacaktır" bu kadar açık bildiği halde onu ortadan kaldıramaz mı idi vaktiyle? Kılıç darbesine bile gerek yok, atın bunu İslam hudutları dışına dedi mi iş bitti idi. Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin efendilerimizin şehit edileceğini daha çocuklarken biliyorken onları koruma, kurtarma yoluna gidemez mi idi?

Aleyhisselatı vesselam Efendimizin bir tek dudağının arasından, dilinden, lisanından çıkacak bir tek kelime bütün âlemleri hem yok eder ortadan kaldırır hem var eder. Allah bunu yapar, "kün" der olur. Dua edemez mi idi çocukları için, torunları için? "Ya rabbi bunları yataklarında canlarını al, sen böyle program yapmışsın ama yapma bu programı değiştir, işte benim vicdanım, merhametim bunu kabul etmiyor" diyemez mi idi? Derdi ama demedi, neden demedi? Programa riyaet etti, orada onların menfaati olduğunu bildiği için, zarar olduğunu bildiğinden değil müdahale etmemesi, müdahale etse zaten ona yakışmaz. Hakk'ın işine duhul etmiş olur, Hazreti Rasulullah Efendimiz Hakk'ın işine müdahale etmediği halde, biz baldırı çıplaklar Allah'ın işine müdahale ediyoruz da şöyle yapsaydı da böyle yapsaydı da, şehit etmeselerdi de şu abes hale bakın ya huu…

Sonra bir de kendimize Aleviyiz diyoruz, biz sünniyiz diyoruz, böyle bir şey mümkün mü? Bir Müslüman tabii ki Sünni olacak, bir Müslüman tabii ki Alevi olacak bunun dışında yine bir şey düşünmek mümkün değil. Alevilik Sünnilik diye ayrı bir varlık yok ki İslam'ın içinde, ikisi tek şey. Hz. Rasulullah eşittir Hz. Ali efendimiz, Hz. Ali efendimiz Alevilik eşittir Sünnilik, nasıl ayırırsınız bunu hangi kafa, hangi mantık? Senin camiine gelmezler, bizi yezidisin sen diye suçlarlar. Sanki bizim muaviyelerle, yezidlerle işimiz varmış, torunlarıymışız gibi sanki bizi suçlarlar.

Neyse bir gün bayram oluyor, sahabe-i kiramın Medine'li zenginlerin çocuklarına yeni, yeni elbiseler alınmış bayramda, Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin efendilerimize onlara elbise alınamamış, mahzunlar, üzüntülüler. Efendimizde mahzun oluyor o anda işte biraz, hemen Cebrail a.s. cennetten iki takım elbise getiriyor, biri yeşil, biri kırmızı, o anda Efendimizin gözlerinden yaşlar gelmeye başlıyor, anlıyor ki yeşil elbise Hz. Hasan'a, kırmızı elbise Hz. Hüseyin'e, ikisi de şehit olacak, biri zehirlenecek, biri hançerle yani kılıçla, kanla, yani kırmızı kan, yeşil de zehir, daha o günden biliyor. Daha sonra geliştiklerinde, efendimizin hayatının altmışlı yaşlarında belki, bir gün Cebrail a.s. geliyor. "Ya Rasulullah sana Hz. Hüseyin'in şehit

edileceği yeri göstereyim mi?” diyor. Bu kadar açık, daha hayatta, “üzülürüm gösterme” diyor, “peki oranın toprağından sana biraz toprak getiriyim mi?” diyor, “getir” diyor, Kerbela toprağından bir avuç toprak alıp Efendimize getiriyor ki “Hüseyin bu toprakta şehit olacak” diye, o zaman gözünden bir iki damla yaş geliyor. Diyemez mi idi “Ya Cebrail sen bu işe mani ol”, tamam bittiydi o iş zaten. Bu âlemde Allah’ın kudreti var mı mutlak yok mu? E orada üç beş tane çapulcuya Cenab-ı Hakk Habibi’nin torununu o şekilde muameleye tabi tutmaktan aciz mi, haşa! Bakın işte bunları hiç düşünmeden, falan yaptı, filan yaptı, hemen kimliklere suç veya mükafat veriyoruz. Ne yapıyoruz o zaman, o askere ferdiyet tanımış oluyoruz veyahut yezid yaptı diye, yani o kişiyi biz var ediyoruz, ne şekilde ilah ediniyoruz onu var etmekle, ne ince hususlar, bilmeden neleri üretiyoruz.

Olmayan şeyleri biz üretiyoruz, sonra da buna senaryo yazıyoruz, sonra da buna tarihi vakıa diyoruz. O hazretlerimizin şehadetleri, kendileri hakkında birer zill değil, birer lütuf, birer taltiftir. Eğer o şehadetler olmasaydı Efendimizin kemalatı hasıl olmazdı. Eksik kalırdı, o ailenin kemalatı eksik kalırdı. Belki dinleyenler vardır bu mevzuu ama dinlemeyenler de vardır. Bunun sırrı ne? Kuran-ı Kerim’de Cenab-ı Hakk o kadar güzel bir şekilde açmış ama biz bağlantıları bir yerlerden yapamadığımız için devreyi tamamlayıp lambayı yakamıyoruz, ilim lambalarını yakamıyoruz. Bir tarafta bir küçücük ampul yakmışız, beynimiz aydınlandı yani İslam ilimlerini aldık zannediyoruz. Küçük, küçük mum ışıklarını ilmi ışıklar zannediyoruz. Mevlana hazretlerinin dediği gibi “mumdan bir kandili var kendini allame zannediyor” diyor.

-Ehl-i Beyt ve Pencü Âli Aba

Zannediyorum Nisâ suresinde (69) olacak bu ayeti kerime, “ve men yütıallahe verrâsule fe ülâike meallezîne en’amâllahu aleyhim minen nebiyyine ves sıddıkiyne veş şühedâi ves sâlıhıyn ve hasüne ülâike refikâ” işte bu ayet bütün bunların hepsini çözüyor ve rahatlatıyor ortalığı ama biz anlayamadığımız için bu ayetle bağlantı kuramıyoruz bu

hadiseleri, ne diyor orada Cenab-ı Hakk muhakkak ki o kimseler, "en'amâllahu" Allah'ın nimet verdiği, "aleyhim" üzerlerinedir yani Allah'ın üzerlerine nimet verdiği kimseler şunlardır ki, "minnebiyyine", peygamberlerdir, "ves sıddıkiyne veş şühedâi ves sâlıhıyn", yani Allahu Teala hazretlerinin üzerlerine nimet verdiği, hangi nimet? Zati nimetinden, ilahi nimetinden yoksa bağ, bahçe, bostan, çiftlik nimeti değil, o da bir nimet ama ahrete intikal edecek nimet, Zati ilminden, bilgisinden, nebiler, sıddıklar, şehitler ve salihler, "ve hasüne ülâike refikâ" işte bunlarda ne güzel dostlar, yarenler, arkadaştırlar. İşte bu dört mertebeden bahsederken belirtiliyor.

Şimdi birincisi neydi? Nebi yani peygamberlerdi, aleyhiselatü vessalam efendimizin kendisi ve pençü alî abâ diye tek vücut haline getirdiği, Hz. Ali efendimiz, Hz. Fatımatüzzehra, Hz. Hasan, Hz. Hüseyin ve şahsı mübarekleri, bir tek kişi bunlar, pencü alî abâ… işte bu abâ'nın altında yani Hakikati Muhammediyyenin ihatası içinde demek o, o'nun dışında değil. İşte bu beş kişi bir bakıma hazaratı hamseyi temsil etmekte, hepsi bir mertebeyi temsil etmekte ve bunların beşi ilahi mertebeler ve bir aile…

İşte bu ailenin temsilcisi olan aleyhisselatü vesselam efendimiz ve O'nun manası olan Hakikati Muhammeddiye mühürlü peygamber, diğerleri de peygamber, mühürsüz peygamberdir. Bakın bu çok mühim bir meseledir, ehl-i beyti yüceltiyor, işte aleviyiz biz gibi falan mesele değil, zaten biz aleviyiz bunu inkar ettiğimiz yok ama zahirde belirtilen alevi şartlanmış alevi ismini almışlardan değil, gerçek aleviyiz. Zaten Pir'imiz de Hz. Ali ayrıca o da en baş, başbuğumuz diyelim, baş bayraktarımız, ne onun tuttuğu bayrak? Ali veliyullah sancağının sahibi olan Ali'nin biz müntesibleriyiz. İlahi mana da onun, Hz. Ali efendimizinde önderi olan Hz. Rasulullah işte baş peygamber, baş öğretmen ise, onun en büyük vekili de Hz. Ali efendimiz, bunları birbirinden ayırmak mümkün değildir. İşte bu beş kişi peygamber gülünün, peygamberlik gül ağacının tamamıdır.

4.Mp3 – Ehl-i Beyt – Mi’rac

-Ehl-i Beyt ve Pencü Âli Aba

Peygamberlik gülünün, gül ağacının ki efendimizin simgesi gül, kokusuyla, şekliyle birlikte ifadesi gül, çiçekler içerisinde… Açılmış olan bir gonca var, bütün hepsini kaplayan açılmış gonca var ama altında dört tane de açılmak üzere olan tomurcukları var, açılmış biraz daha küçük gülleri var. Şimdi bu güllerin birbirinden ayrılması mümkün mü? Değil, hepsi gül çünkü tek kökte, ayrı, ayrı köklerde, başka nesilden, başka kanaldan gelen güller değil.

İşte yukarıda ki mühürlü gül, diğerleri mühürsüz gül, zaten yaptıkları tek şey efendimizden sonra İslam’ı yaymak, yani aynı peygamberin getirdiği, aynı peygamberi hakikatleri tebliğ etmek, onun devamıdır. Ne oldu şimdi? O aile “minen nebiyyine” bakın peygamberlerdir hepsi, arkadan “ves sıddıkıyn” zaten özel halleri o, Hz. Ali efendimiz 12 yaşındayken daha efendimizin arkasında namaz kılıp onu tasdik etmedi mi? Tabi Hz. Ebubekir r.a. efendimizin de bir vasfı sıddık, o ama bu ailenin, yanlış anlamayın başımızın tacı hepsi ama yerlerini bilmemiz gerekiyor.

Aile olarak o müstesna bir hal, akrabadan da öte “lahmike lahm-i, ruhike ruh-i, dem’ike dem-i” diyor Hz. Ali efendimiz için, benim etim senin etin, benim ruhum senin ruhun, benim kanım senin kanın diyor. Dışarıda ne kadar onları beşli bir görüş gibi görüyorsakta Hakikati Muhammediyyenin onlar beşli zuhuru demektir. Ayrı birer fert değil, bakın bu ehl-i beyt hakkında belki bilebileceğimiz en yüksek bilgilerden bir tanesi budur. Gittik bir gün, bizi bir dergaha götürdüler, meğerse alevi meşrep kardeşlermiş, sohbet olacak belki dedik, gittik aşure de vaktiymiş. İstanbul’da Eyüp Sultan’da yukarıda bir yerlerdeydi. Hakk sohbeti olur diye biz de gidiyoruz sağa sola, bakıyoruz güzel bir şey varsa alalım, bir gül varsa koklayalım, bir meyve varsa alalım da dağıtalım veya çok varsa tekrar gidip alalım çünkü hepsi bizim malımız bunların ilim nerde bulursak

orada alırız, bunda kibir, gurur, şu mertebe, bu mertebe olmaz. Zaman gelince tıfıl olması lazım insanın, isterse yaş yetmiş olsun. O dereceye oradan talep etmesi lazım, kibir, gururla olmaz bu ilim işleri… İşte ben şuraya geldim de, bulmuşsan orada bir çeşme koy ağzını altına içebildiğin kadar iç, yahut maşrapanı koy altına çünkü senin malın o başkasının değil. Peygamber Efendimiz öyle diyor "ilim bizim kaybolmuş malımızdır" diyor nerede bulursak alırız. İşte Ehl-i Beyt hazeratı Hakikati Muhammediyyenin beşli zuhurundan başka bir şey değildir. Tabii simge, öz olarak Efendimiz ve onun şahsında, onun zuhurları, ondan başka bir şey değil. Gerek fiziki mana da öyle batini mana da öyledir. İkinci vasıfları, asli vasıfları tasdik etmek, evvela onlar tasdik ettiler.

Sahabe-i Kiram'ın da öncü tasdikleri var, onlar ferdi sıddık, o ayrı konudur. Gelelim salihliğe, zaten normal halleri o, yani günlük yaşantılarının tamamı salahlık, yani camide dedikleri gibi saflarınızı sık tutunuz, bütün günleri o saflık, o salihlik içerisinde, araya şeytan giremiyor boşluk yok çünkü, hepsi salah… Yeri gelmişken bir de şunu söyleyelim amel-i salih nedir, nasıl tarif ederiz? Amel-i salih, manası Hakk'tan, fiili yani tatbikatı kuldan olan ameldir. Efendim, iyi ameller, yardımcı şunlar bunlar salih amel, tamam ama manası Hakk'tan yani Hakk böyle diyor da amel-i salih oluyor. Geriye kalan bir tek şehadet kalıyor. Bu dört mertebenin o ailede olması lazım ki tam kemalat üzere olsunlar. Şehit olmalarının tek sebebi bu kemalatın onlara zuhur etmesi için, şehadet olmasa o aile eksik bir aile olacaktı. Hadi bakalım lillahil Fatiha…

Not= *Evvelki sahbetlerinizi yazı kaydına aktarıyor iken.*

23.12.2014 tarihinde göndermiş olduğunuz "Ehl-i Beyt" mailinizi de buraya ekledik

"Ehl-i beyt" terimi zâhirde, "ev ehli" yani o evin içinde bulunan birlikte oturulan en yakın kan bağı olan kimseler olarak ifade edilmektedir. Diğer ifade ile de "ev halkı" denmektedir, yani yakınlığı hepliği ifade etmektedir.

Kimin gönlünde irfaniyeti ile birlikte peygamber

muhabbeti varsa bunun ölçüsü kadar O'nun yakınındadır. Ayrıca diğer bir ifade ile de "Ebâ Eyyübel Ensari"dir, yani kimin gönlünde peygamberimizin muhabbeti varsa (kişinin varlığını var kabul etme yönünden) peygamber efendimiz onun misafiridir.

(kişinin varlığını yok kabul etme yönünden) ise, Nusret Babamın dediği gibi, (misafiriz âlemde ev sahibim Muhammed) hükmüyle de, İrfan ve muhabbet ehli onun evinin misafiri, yani ehlidir. Yani (Ehl-i beyt'tir) aslında bütün âlem ehl-i beyttir. Ancak bilen ayn, bilmeyen gayr'dır. Ayrıca gönül ehilleri bâtınen (Seyyid ve seyyide) dirler. Bu hususun/makamın gönül âlemi ise (Mescid-i Nebevi) dir ki, gönül cenneti oradadır.

Medinenin Kâ'be' temsilcisi ise, (Kuba) mescididir ki, o civarlarda ilk defa (kelime-i tevhid) (Kuba/Kâ'be) mevkiinde olmuştur. Ve Peygamberimizin şahsında, orada okunup ilân edilmiştir. Bu halde Medine-i Münevvere, oranın nuru ile ehl-i beyt makamı olmuştur.

Mekke ise Ka'be-i Muazzama (Beytullah) Allah'ın evi olduğundan oranın beyt tabiri ise (Ehlullah/Allah ehli) olmuştur, İşte tevhid ehli evvelâ (Fenâfirrasul) hükmü ile Rasûlde fani olduğunda (Ehl-i beytten olma yolu açılmış ve oranın namzeti olmaktadır) daha sonraki çalışmaları bu hali gerçekleştirmesine sebeb olacaktır.

Bu mertebeden sonra talip/sâlik yoluna gayretle ve irfaniyyetle devam ederse oradan (fenâfillâh)'a geçecektir, burada ise kişinin zâhiren kişiliği kalmadığı için (ehlibeyt) ünvanıda batınında kalacaktır. Sâlik gayretle yoluna devam ettiği sürece ulaşacağı yer (Baka billâh) olacaktır. Burası (Hakk'la bâki) olunan yerdir. Aslında herkes ve her şey Hakk'la bâkidir, yani Hakk ile vardır, ancak bundan gafildir kendini, kendi nefsi ile (bâki/var) olarak yaşadığını zanneder, ancak bu bir zandan ibarettir ve en büyük perdedir.

Sâlik yoluna devam ettiği sürede, bu sefer yolu (Tûvâ) vâdisinden (Bakâ) vâdisine ulaşacaktır. Bu vâdide uyanacak ve kendi gerçek hakikatine ulaşacaktır ki oda zâten (Hakk'ın

hakikatidir) tarif ifadesi ise (Bakabillâh)tır.

Yani kendindeki nefsi, isim ve sıfatları, asıllarına ulaşmış olduğundan gene kendinde, bâtının da olan (şah damarından daha yakınım) kelâmı İlâhisindeki ma'nâ sırren ruhan ve zâhiren ortaya çıkmış olacaktır. Ve kişi kendindeki gerçek hayatına ulaşmış olacaktır.

İşte böylece (Ehl-i beyt) mertebesi (Ehlullah) mertebesine dönüşmüş olacaktır. Ancak ehl-i beyt mertebesi yok olmuş olmayacaktır oda kendinde asaleten ve yerine göre vekâleten bulunacaktır. Ayrıca kendinde gene kendi nefsi/ancak bu sefer, hakikatiyle gene bulunacaktır. İşte böylece kişi gerçek hakikatleriyle hayatını sürdürmeye devam edecektir ancak ehli zâhir onu zâhir gözüyle değerlendirdiğinden ondaki bu hakikatleri hiç bir şekilde anlayamayacaktır. Tâ ki irfaniyyet sahibi oluncaya kadar.

İşte bu kimseler kendilerinde bulunan üç halleri ile yaşarlar, yani (nefsi şahsiye olan/nefsi benlik) ancak bu benlik nefsi emmâre kaynaklı benlik değil, (Nefsi İlâhi) kaynaklı olan nefs'dir. Diğeri ise, (izâfi benlik) ve üçüncüsü ise (İlâh-i benlik) tir. Bunların hepsini hakikatiyle yaşar ki bunlarda, (Nefsi benlik/bireysel şahsiyyeti) (izafi benlik/ehli beyt) hakikatini (İlâh-i benlik ise/ehlullah hakikatini) ifade ve yaşamını belirtmektedir diyebiliriz.

İşte bunların hepsinin eğitimi ise gerçek bir Ârif/irfan ehli tarafından ancak kendisine gönülden nefyedilen (İlâh-i ve Risâl-i) kelâmlar vasıtası ile ve tâlibin de büyük gayretleri ile tahakkuk etme imkânı vardır aksi halde, ya bu hususlar sadece dilde dolaşan bilgiler olur, veya kimsenin haberi bile olmayan bilgiler olarak kitap sayfalarının arasında kalır gider. Cenâb-ı Hakk hakikatlerine ermeyi nasib etsin İnşeallah.

Oldukça uzun ve derin bir konu olan bu hususları özetle yazmaya çalıştım, İnşeallah faydalı olmuştur, aslında bunları senetleriyle birlikte müstakil bir risale halinde yazmak iyi olur ama şimdilik pek vakit olmadığından bu özetlerle yetinmek gerekecektir, ancak bunlarda özet olarak bu husus hakkında ana hatlarıyla yeterli bilgiyi aktarmaktadır. Bizleri

bu yola sevkettiği için rabb-ımıza şükrederiz…

-Uluhiyet

…Ama ihata hakim demektir… Veren hiçbir şey ayırmaksızın diyor yani küfür ehliydi, kafirdi, hıristiyandı, müslümandı ayırmadan hepsinin hakkını vermek uluhiyet, Allahlık bu, başka türlü Allah olmaz ki, o zaman ya senin Allah'ın olur, ya benim Allah'ım olur yani bir grubun Allah'ı olur, Allah'sa Allah bilsin Allah'lığını, biliyor zaten… Mü'mine ibadet ettiği için rızkını vermiş değil, ehli küfrede küfür ettiği için rızkını kesmiş değil, kendi rahmetinden veriyor. İşte "*uluhiyet her mertebeyi, bütün varlıkları kendi mertebesinde korumaya verilen isimdir*" Allah… Her mertebeyi kendi düzeyinde koruyor, korumazsa Allah olmaz. O mertebe yaşamaz, yaşamazsa onun Allah'lığı neye yarar. Çünkü orada abiddi, mabuddu, O'nun bakışında O'nun kuludur ayırmaz O ama kul kendini ayırır sonradan, ben iman ehliyim veyahut iman ehli değilim diye ayırma kulda olur yani alt tarafta olur ayırım. Bitti mi çay faslı?

Bunlar misal olarak verilmiş bize, bunlar bize çok büyük rahmet aynı zamanda, sadece bizim peygamberimiz değil, bütün peygamberlerin hayat hikayesi bizlere birer rahmettir.

-Kabir Ehlinin durumu

Soru: Şimdi dünyaya çocuk geleceği zaman aileler sevinir, öleceğimiz zaman, oraya doğacağımız zaman oradakiler sevinecek mi?

Oradakilerin hali, dünyadakilerin haline pek benzemiyor. Bu tür misali orada kullanmak biraz zor oluyor. Buradakilerin hali herkes aynı görüş anlayış içerisinde yani bir çocuğun geleceği ittifak halinde bütün insanlar ve şuhudi olarak bir bekleyiş içerisindeler, herkese aynı şekilde o çocuk görünüyor. Akrabalık, kan bağına göre, yakın olanları daha çok ilgilendiriyor. Uzak olanlar işte a falanın çocuğu olmuş diyorlar. Batında olanların böyle bir akrabalık, yakınlık bir yaşantısı orada olmadığı için, onlar bu alemin dışında başka bir alemde yaşadıkları için buradaki alem onları pek

ilgilendirmiyor. Nasıl dünyadaki insanların sosyal mertebeleri, yaşantıları başka yani hamalından tutun da reisi cumhuruna kadar yaşantılar var. Orada da buradaki kazanımları neticesinde ulaştıkları makamları var. Eğer bu kişi günahkar olarak oraya gitmişse zaten geridekileri düşünecek hali yoktur, kendi hali ile yaşamaktan gayrı. Ne diyor Efendimiz hadis-i şerifte? *"Kabir iki halin dışında değildir, ya cennet bahçelerinden bir bahçe yada cehennem çukurlarından bir çukur olur"*. Cehennem çukurunda olanların zaten arkayı düşünecek halleri yoktur. Onlardan hiçbir haberi olmaz. Cennet bahçelerinde olanlarında oradaki huzurdan arkadakilerini düşünecek hali kalmaz. Zannetmiyorum, buradakilerden fazla bir haberleri olsun. Ancak hür olanlar var, kabirlerinde hür yaşayanlar var, bunlar üçüncü bir mertebeyi ifade ediyorlar.

Bunlar çıkarlar, dolaşırlar kabirin hapisinde kalmazlar. Nefsleri dediğimiz ilahi nefse dönüştüğünden ruh değil orada kalan, hani ruh azap çeker deniyor ya, o ruh değil nefis orada olan, ruh kendi alemine gidiyor. Ruh mücerred bir varlık, bir enerji sadece, ruhun yanması, azap çekmesi, zevk duyması vs. yok, bu ilmi bir kuvvet sadece, duygusal bir kuvvet değil. İşte ruh ile bedenin izdivacından iki şahsiyetli, iki yapılı, iki karakterli bir varlık ortaya çıkıyor. Yani bedenleşmeye başladığı zaman, çocukta fizik beden, ona dördüncü ayda ruh üfleniyor. İşte o ruh ile bedenin izdivacından, birleşmesinden bir üçüncü varlık ortaya çıkıyor işte bunun adı nefstir.

Bütün yaşam bu neftse, şimdi anne baba tarafından toprak ahlakı var yani tabiat ahlakı var, efendim bu benim tabiatım ne yapıyım diyor. İşte anne babadan gelen, dünyadan aldığı toprak, su, ateş, hava tabiatı onu dünyaya çekiyor bir bölümü ama bunun bir bölümü de ruhtan, yani baba tarafından, aklı küll'den, külli ruhtan gelen kısımda onu yukarıya çekiyor. Bir parçası yukarıya çıkmak istiyor, bir parçası aşağıya, süfliyata inmek istiyor. Bunun da eğitimine göre ya babaya mensup oluyor yada anneye mensup oluyor. İşte bunu da iki şekilde ifade etmişler, bir insan ikiden hali olmadı, *"ya canını toprak eyledi gitti, ya toprağını can eyledi*

gitti." Yani babaya ulaştı gitti. İnsan dört katmandan, bina katı gibi değil, birbirinin içinde olan katmanlardan, evvela beden sonra nefs sonra ruh sonra akıl. Yukarıdan aşağıya evvela akıl sonra ruh, sonra beden, ruh ile bedenin izdivacından da meydana gelen nefs. İşte biz her birerlerimiz bu dört katmandan meydana gelmişiz. Aklımız aklı küll, beynimiz aslı oradan geliyor. Ruhumuz, ruhu külli oradan geliyor. Nefsimiz, ruh ve toprak karakterinden, yapısından oluşuyor ki işte bütün duygular, kızmalar, bağırmalar, çağırmalar, hislenmeler, muhabbetler hep bunda oluyor, ruhta değil.

Ruh buna enerji veriyor sadece, bu enerjiyi biz lambada kullanıyoruz, sobada kullanıyoruz sıcağa döndürüyoruz, buzdolabında kullanıyoruz soğuğa dönüşüyor, enerjiye biz bir suç yükleyebilir miyiz? Kullanana suç yükleriz, suç kullananındır. Paranın kendisine suç yüklemek mümkün mü? Parayla camide yaptırırsınız, meyhaneye de gidersiniz. O zaman paranın bunda suçu yok. O zaman ihtimal yani kullanan da suç var ki o da nefsimizdir. Akılda bunun programlayıcısıdır. Aklımız, ilahi akla uygun bir sisteme girerse gerçek akıl, gerçek kul ama nefsin bireysel aklına uyarsa o zaman cehennemlik olur.

Soru: Zikir meclisleri var, ilim meclisleri var, bu ruhaniyetler, hür olan ruhlar mesela Seyyid Abdülkadir hazretleri, Rasulullah Efendimiz bu meclisi ziyaret ederler mi?

Bunlar aslında tarikat türü muhabbet geliştirici sözlerdir, gerçek irfan ehlinin bunlarla fazla ilgisi olmaz. Yani hakikat ehli, marifet ehli bu tür şeylerle uğraşmaz bile, neden? Zaten bu topraktan kendini kurtarmış, yukarılardaki seyrine devam ediyor. İşte geldi, gitti, meclise geldi, hep buranın halidir yani madde aleminin halidir. Bu tür hallere fazla değer vermezler, pek üstünde durmazlar. Bunlar latif mana da hayali olan şeylerde olabilir yani kişilerin hayallerinde, kurgularında yansıyan, yankılanan iyi niyetleri ile olan şeyler de olabilir, gerçek şeylerde olabilir. Bunların üzerinde biz fazla durmayız. Hatta bazılarına böyle bir hadise vuku bulsa da, biz onun üstünde fazla durdurtmayız. Çünkü oraya

takılır kalır. Yok şu geldi, yok bu geldi, maaşallah ben şu hale geldim, bu hale geldim, gurur yapabilir kendisinde, benlik üretebilir, başkalarından üstün gibi görebilir kendisini, biz orada tutmayız. İyi olmuş, maşeallah, hayırlısı olsun deriz, seyrine devam ettiririz. Eğer arkasını sıvazlarsak, sen ermişsin, çok güzel şeyler görmüşsün, maşeallah, barekallah dersek, biz ona kötülük yapmış oluruz.

Gelirler, giderler o ayrı bir konudur. Hayali de olabilir, gerçeğiyle de olabilir. Kişi bunu hayalinde üretir farkında olmadan, hassas bir yapısı vardır, bir sohbet olur hayalinde öyle bir şey canlanır. Bilinçaltı, çünkü kişide "halaka" gücü var kişide, halk etme, üretme gücü var. Hayalin ve vehmin en büyük güçlerin bir tanesi budur. Vehim, kahhar isminin zuhurundan başka bir şey değil bir bakıma, çünkü vehim her şeyi hükmü altına almakta, eğer o kişinin aklı, kamil bir akıl değilse, kemal bir akla bağlı değilse o vehmin hükmü altına girer. O vehim artık o akla her şeyi yapar ve yaptırır. Vehim akla bir şey intikal ettirir, siluet intikal ettirir, akıl onu nefse intikal ettirir, nefs hayale intikal ettirir, hayal musavviriye yani tasvir ehline intikal ettirir ve madde aleminde de o şey siluet olarak karşına çıkar. Dışarıdan gelen bir şey değil kişinin kendi hayalinden ürettiği, icad ettiği şeydir. Hayalen icad ettiği şeydir. Bunlar tarikat yolunda çok sakıncalı işlerdir …

Soru: İrfaniyet yolundaki bir insan bu eksiyi nasıl artıya döndürebilir?

İşte bu işin hayalinde kalmadan ilmini arttırarak, onun için ya Rabbi benim ilmimi arttır diye dua et diyor, vehmimi arttır diye dua etmiyoruz. İlimden kasıt müşahadeli ilim, yani böyle mantıklı ilim, Kur'an'ın hakikatine uyan ilim, Kur'an'ın sadece lafzıyla amel edilen ilim değil. İlim denilince biz ilmihal kitabını ilim zannediyoruz. O bilme ilmi, bak bilme ilmi, ilmihal… ilmihali o, ilmiâlî değil…

-Kadir Suresi ve Kadir Gecesi

Soru: Peki hocam, Kadir suresinde, ruhlar ve melekler yeryüzüne dağılırlar hükmü, şeriat mertebesindeki kulları

teşvik etmek için mi, yani o derece için mi söylenmiş? Hani mertebe, mertebe söylenir diyorsunuz ya?

Şimdi orada şeriat mertebesinde yaşayanları teşvik için olduğu gibi bütün mertebelerde yaşayanlara ayrı, ayrı ifadesi var, o ayetin o bölümünün… "*bi izni rabbihim min külli emrin selam hiye hatta matla'il fecr*", güneş doğuncaya kadar o gece, kadir gecesinde ruh ve melaike yeryüzüne inerler, neyle? "bi izni rabbihim" rabbinin izni ile inerler. Her kelimenin ifade ettiği bir mertebe vardır. Bunları toplu halde idrak ettiğimizde ancak ayetin köküne, özüne inmiş olabiliyoruz. Ne zamana kadar? Fecr yani güneş doğuncaya kadar, peki güneş doğunca ne oluyor? Bekabillah oluyor, o zaman senin ne ruha, ne nura, ne Cebrail'e, bir şeye ihtiyacın kalmıyor. Hani;

Milki bekadan gelmişem
Fani cihanı neylerem
Ben cemali görmüşem
Len teraniyi neylerem

İşte fecrin doğması demek, Hakk'ın kişide, gönül aleminde mutlak olarak kendi varlığında onu idrak etmesi, Hakk geldiği zaman, "*câel hakku ve zehekal batıl*" ifadesi hükmü geçerli olur. Hakk geldi batıl gitti. Biz şimdi diyoruz, Hıristiyan bir grup geldi burasını istila ettiler, batıl geldi, Müslümanlar tekrar geldiler onları attılar, Hakk geldi batıl gitti diyoruz. Tamam o da doğru ama topraktaki hali o, maddi manadaki halidir. Peki bizden batıl nasıl gidecek? Batıl dediğimiz, hevai heves, hayal, vehim bunların hepsi batıl, ne zaman ki Hakk gelecek ilmiyle, iradeyle o varlıkta hüküm sahibi olacak, iradesini kuracak, ilmini, hakikatini, Hakk yaşamaya başlayacak, o zaman işte Hakk geldi batıl gitti olacak. O zaman işte fecr, güneş doğacak Cebrail'in de melaikenin de işi bitmiş olacak. Çünkü onlar aracı vasıta idi, padişahının huzuruna çıktıktan sonra aracıya, mabeynciye ihtiyaç var mı? Yok. Orada ruhun ve melaikenin yeryüzüne inmesi demek; fenafillah hükmünde olan bizim bireysel varlık arzımıza, melaikeler ismi altında Allah'ın güçlerinin inmesi yani gücümüzün ilahi güce dönüşmesidir. Bu apartmanı tut kaldır demek değil yani yaptığımız en ufak

işin dahi Hakk'ın kuvveti ile olduğunu bilmemiz. İşte melaikenin gelmesi bunu idrak etmektir. Ruhun gelmesi yani Cebrail'in gelmesi, Cebrail'in özel vasfı ne? Vahiy getirmesi yani ilahi ilmin, ilahi Kur'an ilmini getirmesidir. İşte gece vaktince yani fenafillah mertebesinde bunlar böyle gelip kişide güzellikler, hakikatler ortaya getirmekte ama bunlar oluştuktan sonra tabii olan güneşin doğması, fecrin doğması ile artık bunlara ihtiyaç kalmaması, kişinin doğrudan Hakk'la Hakk olması yani enel-Hakk olması, o zaman bu aradaki varlıklara ihtiyacın kalmaması demek. Güneşin doğuşuna kadar rabbının izni ile inerler diyor. Sonra yukarıda "inna enzelna" biz yaptık, biz indirdik, zati ayetler bunların hepsi, "hu fî" onun içinde, "leyletül kadr" kadir gecesi içerisinde biz bunu indirdik. "ve mâ edrâke mâ leyletül kadr" amma sen bu kadir gecesini idrak ettin mi? diyor bakın ayet ne kadar açık…

Soru: Kadir gecesini fenafillahta mı idrak edeceğiz?

Kur'an-ı Kerim ne zaman indi? Kadir gecesi indi, işte bu o demek. İşte fenafillahta yani sen, yani kişi Hakk'ta fani olduğu zaman Hakk'la Hakk olur ancak, Hakk onu örtmüş olur. Hakk'ın örtmesi gece hükmünde yani eşya gecede hiç görünmediğinden fena hükmünde, fani olmuş hükmünde, işte bu fenafillah, Hakk'ın seni örtmesi, Hakk'ta fena olmak gece hükmüyle ifade edilmektedir. Yasin-i şerifte de okuduk ya "gece gündüzü örter, gündüz de geceyi örter vakti geldiğinde ama tamamen örtmesi ona layık değildir" diyor bak yani gecenin gündüzü hükümsüz bırakması, gündüzün geceyi hükümsüz bırakması, güneşin ayın yoluna çıkıp yolunu bozması, ayın güneşin yolunu bozması bunlara layık değildir diyor. Bunlar hep birer mertebe, bir mertebe diğer mertebeyi örtmez, her mertebe kendi seyri içinde yaşar, yaşanır demek istiyor ayet-i kerime… Gece, eşyanın yokluğu, kişinin kimliğinin, kimliklerin kaybolmuş olması demektir. İşte hep beşeri manada ayetlerin yorumunu alıyoruz yani şeriat manasına, o da doğru orda ama o kadar değil, onunla sınırlı değil ayet-i kerimenin manası, eğer sınırlı olmuş olsa ona ilahi kelam denmez, Allah'ın kelamı denmez. Bir tek yön ile yorumlanırsa… "*ve mâ edrâke mâ*

leyletül kadr, Leyletül kadri hayrun min elfi şehr" öyle muhteşem bir sure-i şerif ki o, onu anlamadan zaten kadir gecesini, vahyi, bu hakikatleri anlamamız mümkün değil. Bunları anlamamız için kendimizi tanımamız gerekiyor her şeyden evvel çünkü her şey kendimizde var, ne varsa malzeme mevcut. O mevcut malzemenin farkında olmadığımız için dışarıda arıyoruz malzemeyi, onu da bulmamız mümkün değil. Kişi kendinden fani olduğunda o bedende artık mutlak olarak Hakk tasarruf etmekte olur. Ancak o gönüle ayet iner, Kur'an iner, yeni bir Kur'an olarak değil tabi, mevcut Kur'an'ın izahları olarak iner, buna da ilham denilir nezaketen vahiy denmez. Vahiy Efendimize, peygamberlere ait olan hadise, ondan sonra mü'minlere, irfan ehline, ariflere gelene ilham, nezaketen böyle dememiz gerekmektedir. Gerçi o da vahyin dışında bir şey değil ama vahiy peygamberani bir hadise, ilham da mü'minlere ait hadisedir. Aksi halde sıradan bir mü'minin peygamber durumuna yükseltmiş oluruz bu olacak bir şey değildir.

10 iseviyetin rumuzu, 11, 12 islamiyetin rumuzu, 13 Efendimizin rumuzu, 1 Allah'ın rumuzu, 19 yani dokuzla biri toplarsak 10 olmakta, ikisinin arasını açarsak bir ile sıfır kalmaktadır. Sıfır, sıfır zaten, 1 ise demin dediğimiz gibi rumuzu ifade ediyor yani ahadiyeti ifade ediyor. Yani 1 olmazsa sıfır hiçbir işe yaramıyor. Sıfır 1in karşısına geldiği zaman bir değer ifade ediyor. Sıfır hükmünde olan bu alemler yani kendine ait varlıkları olmayan sıfır olan bu alemler, ahadiyet mertebesine ayna olduğu zaman kesret, çokluk ortaya çıkıyor. Bir sıfır daha, bir sıfır daha sonsuz sayılar ortaya çıkıyor. Bu aslında tam tabir, mi'rac gecesinin ifadesi değil ama işte bu kadar saatte, bu kadar çıkıyor ancak genel hatlarıyla mi'rac nereden başlıyor? Gece yürümesi, beni israil'den başlıyor, bu da tarikat mertebesi ondan sonra hakikat mertebesinde İsa a.s.'ın göğe yükselmesi, marifet mertebesinde de tekrardan, bakın o kadar düşünülmesi gereken hadiseler var ki, niye zât mertebesinden esma ve sıfat mertebesine yolculuk yaptırıyorlar Hazreti Rasulullah'a? Şimdi Mekke-i Mükkereme, Kabe-i Şerif zâti tecelli, zât tecellisi, zâtın zuhur mahalli, oradan Mescid-i Aksa'ya gönderiyorlar Efendimizi,

Cenab-ı Hakk gönderiyor. Mescid-i Aksa ise Museviyet ile İseviyet mertebesi yani esma ve sıfat mertebesi, zât mertebesi daha üstün mertebe iken niye daha alt mertebelerine gönderiliyor? Niye Kâbe'den mi'raca çıkartmıyorlar? Bunların hepsi düşünülmesi gereken şeyler. Kâbe-i Muazzama'da iken Hazreti Rasulullah Efendimiz hep mi'racda idi, devamlı mi'rac halindeydi Mekke'deyken, neden? Çünkü mi'rac zâtın huzurunda olmak demek, zâta ulaşmak demek. Mekke'de zâti tecellinin zaten kendisi, Kâbe-i Muazzama'da nokta zuhur mahalli, o zaman mi'rac yapmak için niye gitsin başka tarafa, zaten mi'racda, Hakk'ın huzurunda, zâti tecellide?

İşte bunları bize anlatmak için evvela zâtın dışına çıkması gerekiyor ki tekrar zâta dönebilsin, mi'rac yapsın diye, yoksa Hazreti Rasulullah Efendimiz mi'racını yapmıştı. Bunları bizi eğitmek için, bize öğretmek için tekrar çıkartıldı, mucize kabilinde bize bir şeyler gösterebilmek için, esma ve sıfat mertebesine gönderildi. Burası çok hassas konudur bilinmez de pek, yani Museviyet ve İseviyet mertebesine indirildi. Beni İsrail mertebesine indirildi ki oradan "sübhanellezi esra" yani tekrar mi'raca, yukarıya çıkma sebebi oldu. Şimdi biz buradayken, zaten buradayız, buradan nereye gideceğiz?

Buraya varmamız için başka yere gitmemiz gerekmiyor ki, yani bulunduğumuz mahalde isek, kemali de buraya gelmekse dışarıdan buraya geldik burada oturuyoruz. İşte burası mi'rac yeri zaten, yani ulaşmak istediğimiz yer zaten, buraya gelmek için tekrar buradan dışarıya çıkmamız lazım ki tekrar buraya gelelim. İşte Hazreti Rasulullah'ın Mekke'den Kudüs'e teşrif etmesinin hakikati bu yani zâti kisvesinden çıkıp esma ve sıfat mertebesine inip, esma ve sıfat mertebesinden tekrar zât mertebesine uruc etmesi, mi'rac etmesi, bizleri eğitmesi için yoksa kendisi zaten mi'rac ehliydi. Bizde mi'rac yapıyoruz inşeallah. Hiçbir şey o kadar ucuz ve basit değil, yani ucuz ve basit değil dediğim, İslami oluşumların hiçbirisi o kadar rastgele şeyler değil, öyle büyük sırlar, sır da değil gerçekler bünyesinde

barındırıyor ki, yeter ki bizim taş kafa anlasa onları iyi olacak…

-Cebrail a.s.'ın 600 kanadı

O 18 ayette öyle muhteşem oluşumlar var ki, gecelere günlere sığmaz, tabii onların yaşaması da, anlatılması da beşer lisanı ile anlayabildiğimiz kadarıyla bunlar ifade ediliyor. Aleyhisselatıvesselam efendimiz "ikra" hükmü geldiği zaman Cebrail a.s., ilk geldiğinde bakın çok enteresan hadise, kendi haşmetiyle ilk defa gördü, Nur dağında, Hira mağarasında Cebrail a.s.'ı haşmetiyle, ifade öyle 600 kanadıyla birlikte bütün gök semasını kaplamış olarak gördü.

Bütün ufkunu kaplamış olarak birinci defa gördü. İkinci defada mi'rac gecesinde sitre-i müntehanın yanında gördü aynı şekilde, bu nedir? Niye başka yerlerde görmedi de iki defa orada gördü? Hiçbir peygamber, ins, melek, cin bu haliyle görmedi? Sadece Efendimiz gördü asli suretiyle iki defa o da, başka hiçbir kimseye nasib olmadı, bu hadise, bu görüş, niye böyle görünmesi, neyin özelliğine idi? Birinci defa görmesi şunun sırrı için ki, Efendimizin Hakikat-i Muhammediyye sırrının o gece açılmasının şerefine o şan, o şaşa gösterildi. Hazreti Rasulullah efendimizde kendi hakikatini yani Hakikat-i Muhammediyyeyi o gece anladı başlangıcı olarak, yani bütün alemlere sari olan vücudunun varlığını o gece idrak etti.

O gece dünya ve beklide alemler tefekkür tarihinin en yüksek gecesi idi. Dünya tefekkür tarihinin belki de alemler tefekkür tarihinin inkılab sahası idi, inkılab anıydı yahut inkılab gecesiydi o gece çünkü zati tecelli başladı. Hakikat-i Muhammediyyenin kemal zuhuru başladı. Bayramdı alemler için aynı zamanda işte Cibril a.s. bu bayramı yaşamak için o kaftanıyla yani o mutlak kendi şanıyla, kendi elbisesiyle, kutlamak için geldi. Hakikati ortaya çıkarttı, bildirdi yahut tebliğ etti. Kur'an-ı Kerim'in tebliğ edilmesi zati tebliğdir. İşte sen bunun karşılığısın yani bu çekecek hamalı/yüklenicisi sensin, zati tecellinin taşıyıcısı sensin, nasıl hafızlara hamele-i Kur'an diyorlar, ne demek hamele-i

Kur’an? Kur’an’ın taşıyıcısı yani hammalı, hammal kötü bir şey demek değil, hamallar olmasa işimiz zor zaten kim taşıyacak… İşte insanda Kur’an’ın hammalı, Kur’an’ın taşıyıcısı, bunların bazıları kelamını taşıyıcı, sadece lafzını taşıyıcı, ezberini taşıyıcısı, bazıları da manasını taşıyıcısı, işte hamele-i Kur’an esas bunlardır. Bunlarda veli dedikleri yani yakıyn ehli olanlardır. Allah ehli, Kur’an ehli Allah ehlidir demiyor mu? İşte Allah’ın ev ehlidir, bunlar beytinin ehlidir. Bunlar kolay kolay bulunmazlar. İkinci olarak mi’rac’a çıktıklarında ise Hakikat-i Muhammediyenin kemalatının artık tahakkuk ettiğinin şanına o elbisesi ile gözüktü.

Birincide başlaması, ikincisinde kemale ermesiyle çünkü Cebrail a.s.’ında bunda hissesi var. Hazreti Rasulullah’ın kemal haline ulaşmasında Cerail a.s.’ın hissesi var, gidip gelmesi, mabeyinci olması, aracı olması var. Hakikat-i Muhammediyyenin kemalatında Cebrail a.s.’ın hissesi var, haberleri o getirdi, bir kısmını o getirdi. Büyük kısmına Cenab-ı Hakk direk olarak verdi hiç aracı koymadan, tabii oralar ayrı konulardır. Sitre-i Münteha’da yani mi’raca çıktığı zaman ki artık bütün mertebelerini açmış idi, perde diye bir şey kalmamıştı. Hakikat-i Muhammediyyenin hakikatı mir’ac gecesi kemale erdiğinden bunun kutlaması olarak Cebrail a.s. kendi elbisesiyle, şaşalı elbisesi ile gözüktü.

Kısaca özetleyelim, iki defa bu elbisesini giydi yani asli sureti ile gözüktü. Birincisi Hakikat-i Muhammediyyenin başladığı gece, ikincisi kemalata ulaştığı gecenin şenliği içindi. Şimdi aklımıza soru geliyor, orada bitti mi Hakikat-i Muhammediyyenin kemalatı? Bitmedi, o da ayrı konu, çünkü bitti dersek sınırlamış oluruz ve yanlış olur. Artık ortaya çıktı sırlar, büyük bir oluşumla Cenab-ı Hakk’ın projesi neticelendi. Hani diyordu ya “*Küntü kenzen mahfiyyen*” ben gizli bir hazine idim bilinmekliğimi istedim. İşte bu hadis-i kudside belirtilen hal, mi’rac gecesinde kemale erdi. Neden? Cenab-ı Hakk’ın hüviyetinden ve inniyetinden zuhura getirmiş olduğu iki kardeş yani Kur’an ve insan, hani hadis-i şerifte diyor ya “*insan ve Kur’an bir batında doğan ikiz kardeş gibidir*”, Kur’an batın olarak, mana olarak alemlerden indirildi, Hazret-i Rasulullah efendimizin de bedeni

mübarekleri, suretleri hüviyetinden alemler olarak indirildi yani zahir seyrini yaparak indirildi. Birisi inniyetinden yani ahadiyetin zuhuru olan hüviyet ve inniyetinden, inniyetinden ene, benliğinden yani öz benliğinden, zati benliğinden Kur'an-ı Kerim indirildi yeryüzüne mana yönü indirildi, Kitab-ı Mübin, hüviyeti yönünden de alemler kanalıyla Hazret-i Rasulullah'ın vücudu mübarekleri indirildi. İşte bu iki kardeş kadir gecesi "ikra, biismi rabbike" Rabbinin ismi ile oku dendiğinde birleşti. Bu çok muhteşem bir hadisedir. Cenab-ı Hakk içinde, bizler yani alemler içinde, ezelde yola çıkmış olan iki kardeşin o gün birleşmesidir yahut birleşmeye başlamasıdır.

Bunun için 600 kanadıyla birlikte bu neşeyi ortaya getirmek için, hani bayramlarda bando mızıka çalarlar, bayramı yad ederler, o tören için o elbisesi ile çıktı yani kendi özel haliyle, bir de bu törenin orada başlaması idi. İki kardeş şimdi kadir gecesinde yeryüzünde buluştular ama bu iki kardeşin yeryüzünde buluşmasından sonra tekrar Hakk'ın huzuruna çıkmaları gerekiyordu. Bunlar yeryüzünde buluştular, seyahatte buluştular ama bir de evlerine dönmesi gerekiyordu, asıllarına dönmesi gerekiyordu. İşte yeryüzünde buluştukları noktanın şanından Cebrail a.s. bunu bildirdi ve onun ihtişamını kendiside, çevresine de yaşatmak için 600 kanadıyla birlikte indi. Diğer zamanlarda normal insan suretinde, Dıhye isminde bir kişinin suretinde geliyordu, çıngırak sesiyle geliyor yahut görünmeden gönlüne ilham vererek geliyordu değişik suretlerde yahut bir ağaçtan bir maddeden zuhur ediyordu. Kendi asli haliyle bu mübarek gecelerde Efendimize görünmüştü.

Kendisinin (600) kanadının olması aslında, "ön, arka, sağ, sol, alt ve üst olmak üzere (6) yönde olan sonsuz tesirinin ifadesidir. Bilindiği gibi bu zaten başka yön yoktur.

5.Mp3 – İman

-İman (Vahy ve Cabrail kitabı)

Bismillahirrahmanirrahim. Bu akşam 22.05.2003 Perşembe akşamı İzmir Narlıdere'deyiz sohbetimize burada devam ediyoruz. Bu akşamki sohbetimizi geçen akşamların sohbeti olan Yasin suresi değil yani onun devamı değil 11'inci kitabımızın "Vahiy ve Cebrail" isimli kitabımızın iman bölümünü okumaya çalışalım. Bilindiği gibi imanın klasik anlamda ifadeleri vardır. Ancak hakiki anlamda iman nedir bunu daha iyi bilmemiz gerekiyor ki o hakiki imanın sayesinde daha gerçekçi bir İslam hayatı İslami, ilmi hayatı yaşamamız mümkün olacaktır. Muhterem okuyucum bilindiği gibi muhteşem dinimizin beş şartından ilk şartı Kelime-i Şehadeti söyleyerek iman etmektir.

İmanın altı şartından birincisi Allah'a, ikincisi meleklere, üçüncüsü kitaplara, dördüncüsü peygamberlere imandır. Gayemiz bilindiği gibi İslam'ın ve imanın şartlarını yazmak değil mevzuumuzla ilgili olan yönlerinin bölümleri içerisinde incelemeye çalışmak olacaktır. Bu kitabımızın ismi "Vahiy ve Cebrail". Aleyhisselatüvesselam Efendimize gelmiş olan Kuran'ı Kerim Cebrail vasıtasıyla vahiy ismi altında ulaşmıştır. Bilindiği gibi Hira dağında ilk "ikra" ile başlamakta onların ne olduğu nasıl bir şeyler olduğu inşeallah kitabın ilerleyen sayfalarında belirtilecektir.

Şimdi burada ilmihal yazmak değil yani İslam'ın beş şartını açıklamak değil ama vahiy ve Cebrail mevzu içerisinde tabi ki iman bölümünün de olması lazım geleceğinden o bölüm işte bu yüzden iman olmakta. Mevzuumuz vahiy ve Cebrail hakikatlerini daha iyi anlayabilmemiz için iman olgusunun gerçeklerini anlamaya çalışmamız gerekecektir, bu yüzden evvela imanî olgunun seyrini idrak etmeye gayret etmemiz gerekecektir. İman bir lafızla yahut belirli bir cümleyle tekrar edilerek oluşacak şey değil bunun kendi içerisinde seyri olan bir hakikat olduğundan bu seyri takip etmemiz gerekecektir. Mesela kısaca yeni dünyaya gelmiş buluğ çağına ermiş 15-18-20 yaşında bir çocuğun imanı ile imanı kamil halinde yaşayan

bir kişinin imanı tabi ki bir olmayacaktır. Eğer o belirli yaşlara gelmiş olan kimse eğitim almak suretiyle imanın mertebelerini idrak ederek yaşamışsa tabi ki onun imanı başka olacaktır ama iman olgusu kendisinde şartlanmalar yoluyla dışarıda olan bir Allah'a yönelerek lafzi manada bir iman ederek hayatını sürdürmüşse onun imanı o 20 yaşında 18 yaşında çocuğun imanından ileriye gitmiş olamaz. Yalnız ne olur yaşı ilerlediği için sevabı daha fazla olmuş olur. Ama idraki daha fazla olmuş olmaz. İşte bize lazım olan sevapla beraber belki sevaptan daha önce dinin özündeki hakikatleri idrak ederek yaşamaktir.

Yani kendi değer yargılarımızı ilerleterek yükselterek kaliteli bir din anlayışı kaliteli bir insanlık anlayışı kaliteli bir ademiyet halini yaşamak bize gerekecektir ki zaten hayatın gerçek aslı budur. İşte bugün içinde bulunduğumuz zorluklar bu hakiki manadaki insani kaliteyi yakalayamamamızdandır. Hep şu veya bu şekilde birbirlerimizle didişmekten başka bir yere gidemediğimiz için bunlar hep satıhta kaldığı için su yüzünde olan dalgalar, kabarcıklar, çöpler gibi kaldığı için bir türlü o suyun derinliğine ve okyanusun derinliklerinde neler olduğunu anlamaya bir türlü dalıp da oradaki hakikatleri göremiyoruz.

İmân dini kitaplarımızda çok geniş şekilde izah edilmiştir. İmân özet olarak "Allah'ı ve gönderdiklerini dil ile ikrar, kalp ile tasdik etmektir" diye belirtilmiştir, bu klasik iman tarifidir. Yeni İslam olmaya çalışan Müslüman olmaya çalışan herhangi bir kimse için de tarifi bu. Çocukluktan başlayan bir İslami eğitimin ilk iman tarifi de bu. "*Dil ile ikrar kalp ile tasdik*" peki dil ile ikrar ettik neyi ikrar ettik, kalp ile tasdik ettik neyi tasdik ettik, bir insan bilmediği bir şeyi samimi de olsa tasdik etmesi mümkün mü? O zaman ne oluyor bunların hepsi lisanda kalıyor. Sadece hayal ve hatırada kalıyor. Şimdi şuhûdî iman mertebeleri; bu imanın mutlak manada hakikatini bizlere gerçekçi olarak ayet-i kerimelerin ışığında bildiren bir imani anlayıştır. Bunu ilmihal kitaplarında bulmak mümkün değildir, yani bu bölümleri bulmak mümkün değildir. Çünkü ilmihal kitapları sadece lafzi imanı anlatırlar teferruatıyla anlatırlar ama mertebesi

düzeyi orasıdır. Bize imanın derinliği veya yüksekliği ne şekilde oraya gidiliyorsa onlara yapışmak, o sebeplere ulaşmak lazım gelmekte. Şimdi bir insan normal olarak iman ehli olduktan sonra ibadetlerini yapmaya devam etmekte. Bahsettiğimiz hal belirli bu iman halini yaşadıktan sonra onun derinliğine doğru nüfuz etmeye başlama yolculuğu bu iman. Yani burada izah edilmeye çalışılan iman. Buna şuhûdi iman deniyor. Diğerine lafzi, kelami iman denmekte. Yani dil ile ikrar kalp ile tasdik, lisanen eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne muhammeden abduhu ve rasuluhu demek, iman kelime-i şahadet getirmek ilki bu. İmanın kendi içindeki altı tane şartı da işte Allah'a, iman, meleklere, kitaplara ve devam ederek ahret, kıyamet gününe, hayır ve şerrin haktan olduğuna genel manada iman etmektir.

Şimdi kitabımızın konusu imanın mertebelerini izah etmek değil imanın kendini evvela izah etmek. İman nedir? Safahatları daha sonra onlar zaten ilmihal kitaplarında dini kitaplarda mevcut. Burada bizim anlatmak istediğimiz İslam dininin gerçek manada batın aleminde ve tefekkür yönü içerisindeki faaliyet sahasını açığa çıkarıp anlayabilmek. İslam'ın iki faaliyet sahası vardır, bilindiği gibi bir tanesi fiziki manada namaz, oruç, hac, zekat yani bedeni manada bir de bunların özü ve içerisi, hakikati olan tefekkür manasında yaşanan İslam vardır. İşte burada tefekkür manası itibariyle olan İslam'ı anlamaya çalışmamız gerekiyor.

Şimdi bu, biz imanı dört şuhûd mertebesiyle incelemeye çalışacağız, dört müşahede mertebesi içinde. Bir, efal mertebesi yani şeriat mertebesinin imanı, şimdi nasıl zahirde mertebeler varsa, gerek devlet kadrolarında, gerek ordu kadrolarında, gerek özel şirketlerin kadrolarında alttan yukarıya doğru makam mertebeler varsa, imanın da böyle kişinin iç varlığında mertebeleri vardır. İşte bu mertebelerin birincisi efal mertebesindeki şeriat gereği olan şeriat mertebesi imanı. Peki bunun dayandığı konu ayet veya hüküm hangisidir?

1-Ef'al, Şeriat Mertebesi imânı: Bu işte, Kuran'ı Kerim Ali İmran suresi 3/193 ayetinde esteuzübillah bismillah

“Rabbenâ innenâ semignâ münâdiyen yünâdiy lil imâni en âminu birabbiküm feâmennâ, Rabbenâ fağfirlena zünubenâ ve keffir annâ seyyiatinâ ve teveffenâ meâl ebrar. Sadakallahulazim”. Meâlen; “Rabbimiz gerçekten biz rabbinize imân edin diye imâna çağıran bir çağırıcıyı duyduk imân ettik. Rabbimiz bizler için günahlarımızı bağışla bizden (çıkmış) kötülüklerimizi ört ve bizi iyilerle öldür” işte şeriat mertebesindeki imanın kaynağı budur. Yorum; lafzi ve taklidi imandan müşahedeli imana geçişi gösteren bu ayet-i kerimeyi incelemeye çalışalım. “Rabbena innenâ semignâ” ey bizim Rabbimiz mutlak olarak biz gönülden ve içten işittik. Neyi? “münâdiyen yünâdiy lil imân” gerçek imana ulaşmak için batından gelen bir çağrıcıyı duyduk.

“En âminu birabbiküm” Rabbinize inanın her ne kadar şu halde iken Rabbinizi şuhûden idrak edemiyorsanız da imânen kabul edin dendiğinde “feamenna” davetçiye olan güvencemizden dolayı hemen iman ettik derler. Ama daha bir şey anlamış değiller yani iyi niyetli bu taklidi imandır. “Rabbenâ fağfirlena zünubenâ” Ey Rabbimiz! kendimize birer varlık vermemizden dolayı işlediğimiz benlik günahlarımızı bağışla “ve keffir annâ seyyiatinâ” beşeriyetimizden kaynaklanan kötü hallerimizi “settar” isminle ört bize ait bir şey kalmasın “ve teveffenâ meâl ebrar” ve bizi (berat’ını almış olan) iyilerle birlikte vefat ettir (dünya hayatımızı sonlandır).

Bu ayet-i kerimede açık olarak görülen şu ki kişi kendi nefsinde ve bireysel benliği içerisinde lafzi ve taklidi imanı ile hayatı sürdürüyorken yani ilk şartlanmış imanıyla sürdürüyorken herhangi bir vesile kendisinde meydana getirdiği bir muhabbet ile halinin değişmeye başlamasıyla imanın daha ileri hal ve mertebelerini araştırmaya başlamasıdır. Bu ayet şuhûdi imanın başlangıcını bize gösteriyor ve çok mühim bir mahal yeridir. “Nâ” bilindiği gibi Arapça’da biz sözcüğünü ifade etmektedir ve görüldüğü gibi ayet-i kerime içerisinde talepler ben değil hep biz ile belirtilmektedir. Feâmennâ, âminu, Rabbenâ, innenâ, semignâ, nâ yani biz olarak ferdi değil bakın bir gruptan bahsetmektedir. Buradaki yaşamda henüz kendi gerçek

kimliğini bulamamış fakat beşeriyet kimliğinden de çıkmaya çalışan ve kendi değerlendirmelerine uygun bir topluluğa iltihak ederek yani şeriattan tarikat gruplarına geçiyor veya işte ne diyorlar cemaat gruplarına geçme yeri, burası araştırmaya başlama yeridir. Bu ayet-i kerime kendisine ulaşmamış olan bir kimsenin araştırma yapması da mümkün değildir. Çünkü kendi bulunduğu yeri yeterli görüp o seviyede kalması. Buradaki yaşam daha henüz kendi gerçek kimliğini bulamamış yani ene ademiyet kendindeki ademiyet mertebesinin farkında daha henüz olmamış, toplum içerisinde zannediyor kendisini o anlayış içerisinde, fakat beşeriyet kimliğinden de çıkmaya çalışan yani gerçekleri araştırmaya başlayan kişinin hali ve kendi değerlendirmelerine uygun bir topluluğa iltihak ederek böylece inançlarına daha çok destek bulmaya ve onlarla birlikte Rabbine niyaz etmeye çalışan kimseleri belirtmektedir.

Anlaşılıyor mu bilmiyorum? "Ve teveffenâ meâl ebrar" (ve bizi ebrar ile öldür) talebinde bulunmaları ise bulundukları imân mertebesinin üzerinde bir "ebrar" yani iyiler yani kendilerinden daha iyiler yani bireysel benliklerinden kurtulup beratlarını alan kimselerin varlıklarından haberdar olmakla, onların halleriyle hallenerek hayatlarının son bulmalarını talep etmeleridir. Bu anlayış saf temiz bir muhabbetle yapılan şeriat mertebesi imanıdır. Bundan evvelki iman nasıl o zaman? Taklidi, hayali iman, şeriat mertebesinin imanı bu ayet-i kerimeyle bildirilen hususlardır.

Şimdi burada anlaşabiliyor muyuz, anlatabiliyor muyuz, bir halimizi? Bu hakikatleri idrak etmeden her birerlerimizin birer imanı var tabi ki imanımız olmasa buralarda olmayız veya o ibadet ehli olmayız. İşte bu hakikati idrak etmezden evvelki imanımız iman-ı taklidi, tahkiki değil yani hakiki değil, iman-ı lafzî ama iyi niyetli olduğu için Cenab-ı Hakk onları da kabul ediyor ümitsiz olmayalım, yani ama bize efendim iyi niyetle yaptım bu kadar yeter. Bize yetmez, iyi niyet başka şey araştırmacılık başka şeydir, her şeyin bir güzelini daha iyisini, daha güzelini yapma gayreti içinde

olmak bir başka şeydir ama hiç iman etmeyene göre taklidi de olsa bir iman kötü bir şey mi? Değil ama iyinin iyisi var, dinimizin içinde ilmin ilmi var, yücelerin yücesi, miracların miracı var. Niye onlardan istifade etmeyelim bu dünyaya gelmişiz madem, nasıl dünya için üç beş kuruş daha fazla çalışma gereği, kazanma gereğini hissettiğimizde o işin icap ettiği her türlü tekniği, edâvâtı donanımı alıyoruz daha çok daha seri ulaşalım, daha çok üretelim diye. Geçici dünya için bunu böyle yapıyorsak o zaman kalıcı ahiret için niye oranın ticaretini daha güzel şekilde yapmaya çalışmayalım? Bunlar ikisi birbirine mani mi? Değil. Tabi ki dünyanın ticaretini en güzel şekilde yapacağız zaten başka türlü bu dünya da gitmez ama ahrete gideceğimize iman ediyorsak gerçekten iman ile lafzî iman değil, işte yarın cennet var cehennem var ahiret var ölüm var ona inandım demek başka, cennet cehennem var buna inandım ve tatbik ediyorum demek başka şeydir.

Yani gereğini yerine getirmek başka şeydir. İşte şeriat mertebesinin imanı orada belirtilen az evvel okuduğumuz hallerle devam etmekte bu şeriat mertebesi taklidi imanın veya lafzi imanın bir üstünde olan bir mertebe. Oradaki iman yeterli mi? Tabi ki değil, o da değil. Ondan sonra dört mertebe olan efal mertebesi, esma mertebesi, sıfat mertebesi, zat mertebesi o halde bunlar birer mertebeyse bu mertebelerin hepsinin gereği olan bir iman mertebeleri da olacak. Çünkü başka türlü olmaz. Bu lafzi imanla veya şeriat imanıyla zaten oralara çıkılmaz mümkün değildir. Oraya çıkmak için evvela iman, onun kapısını açmak lazım ikinci iman anlayışı ki bu üçüncü olmuş oluyor, hayali imanı da başa alırsak ama biz onu şimdi bırakalım ikinci gerçek iman yani şuhûdî iman mertebelerinin ikincisi esma mertebesi imanı. Yani melekut mertebesinin, isimler mertebesinin imanı bunun diğer karşılığı tarikat mertebesi imanı, hani gruplaşma "nâ, nâ, nâ" biz dedi ya o bizlerin içinde bulunduğu grubun imanı veya grupların imanı.

2-Esma, Tarikat mertebesi imânı: Kuran'ı Kerim, Bakara suresi, 2, 3 ve 4. ayetlerinde "elleziyne yu'minune bilğaybi ve yükıymunessalâte ve mimma razaknahüm yünfikune.

Velleziyne yu'minune bima ünzile ileyke ve ma ünzile min kablike ve bil ahiretihüm yükınune". Meâlen; "Onlar ki, gaybe (yani görünmeyene) inanırlar ve namazı kılarlar ve kendilerine rızık olarak verdiğimiz şeylerden de infak ederler. Onlar sana indirilene de senden önceki indirilmişlere de inanırlar ve onlar ahreti de yakıynen tanırlar".

Yorum; esma yani tarikat mertebesi imanını ifade eden bu ayet-i kerimeleri incelemeye çalışalım. "Ellezine yu'minune bilğaybi" bu ayetin çevirisi genel olarak, meâl ve tefsirlerde, yukarıda da belirtildiği gibi "onlar ki gabya (görünmeyene) inanırlar" şekliyledir. Ancak bu ifade efal mertebesi itibariyle zahir anlamına göredir fakat ayet-i kerime gayba imandan bahsetmektedir. Burası çok mühim meseledir. Eğer gayb mutlak görünmeyen, bilinmeyen bir yokluk olsa idi ona iman sadece hayali olurdu. Şimdi gayba iman diyor gayb hakikaten yok olan bir şey olsaydı o zaman ona inanmakta hayali olacaktı. Çünkü olmayan bir şeye zaten nasıl inanacak. Bu ayet-i kerimenin gerçeğini daha iyi anlayabilmemiz için "bilğaybi"deki "b"ye ulaşmamız gerekecektir.

"Yu'mimune bilğaybi" okuyoruz ya hani o "elif lâm mîm, zâlikel kitâbü lâ raybe fîh" te "yu'minune bilğaybi" oraya ulaşmamız gerekecektir yani o manayı anlamamız gerekecektir. "b" bilindiği gibi "ile" ve birliktelik ifade etmektedir yani bağlantı kurmak. Hal böyle olunca verilecek mana onlar ki kendilerinde var olan gaybları ile kendi dışlarında olan gayba yani görünmeyene iman edenler olur. Nerede Arapçacılar, Emine ne demek oluyor bu şimdi "bilğaybi"? Gaybı ile. Eğer gayba imân ederler manası verilmek olsaydı "yu'minune ilelgayb" demesi gerekiyordu. Çünkü bak, ila intiha neticeye doğru gidiyor ama "ila"yı kullanmamış, "lil"de kullanmamış, "b" harfini kullanmış "bilğaybi" yani bu mertebede olan kimseler "bilğaybi" gaybleri ile yani kendi gaybleri ile dıştaki gayba iman ederler. O zaman bu iman gaybî değil şuhûdi bir iman olur. Şimdi şu demek, bizim bir aklımız var mı? Görüyor muyuz? Görmüyoruz. Ruhumuz var mı? Var. Olmasa hayatta olmayız. Görüyor muyuz ruhumuzu? Göremiyoruz. Bizim bir

düşüncemiz var mı? Var. İçimizde hislerimiz var mı? Görüyor muyuz bunları? Görmüyoruz. Ama varlığını müşahede ediyoruz idrak ederek. Soyut ama varlığını idrak ediyoruz. İşte ne var alemde o var Adem'de belirtildiği gibi bizde ne varsa bu dış alemde de bundan aynı vardır. Bizim bir cesedimiz olduğu gibi bu alemin de bir cesedi vardır. Bu görünen alemin cesedinden başka bir şey değil yani madde yapısından dünya, gezegenler, yıldızlar, bütün bulutlar, sular, yağmurlar bir ceset madde yani ama bu maddeyi var eden meydana getiren birlikte tutan bu alemin bir ruhu vardır. Yine bu alemi sistemli bir şekilde devamını sağlayan bu alemin bir ilmi var yani aklı vardır.

Yine bu alemi oluşumunu sağlayan duyuları var bu alemin. İşte bizde ne varsa karşı taraf dediğimiz dışımızdaki alemde hepsi mevcut. Nasıl ki cesedimize bakarak alemin cesedini müşahede ediyorsak aklımıza, ruhumuza, ilmimize, benliğimize, birliğimize bakarak dışarıda da böyle bir alemin böyle bir oluşumun varlığını bu yoldan gittiğimizde kolayca anlamamız mümkündür. İşte ayet bunu diyor sendeki gaybın ile ancak dışarıdaki gaybı anlaman mümkündür. O zaman dışarıda gayb dediğimiz maddeye baktığımız zaman aklını, fikrini, ruhunu göremediğimiz halde ama idrak ve şuurumuzla oradaki ruhaniyeti müşahede etmemiz mümkün olmaktadır.

İşte bu tarikat mertebesi imanı yani biraz daha ileri bir aşama imanı. Hal böyle olunca verilecek diğer mana onlar ki kendilerinde var olan gaybları ile yani kendilerinde bulunan akıl, fikir, zeka, ruh, iman yani gayb güçleri ile kendi dışlarında olan gayba yani görünmeyene iman ederler yani var olarak iman ederler. O zaman da bu gaybî iman değil şuhûdi imân olmuş olur. Her kişinin bir içi bir de dışı vardır. Diğer ifadeyle bilse de, bilmese de şehadeti ve gaybı vardır. Yani bütün alemin "âlimül gaybı veş şehâdeh" diyor ya şehadet ve gayb alemleri, o bizim varlığımızda da şehadetimiz ve gaybımız vardır. Dışarıda da bir şehadet alemi, bir gayb alemi aynı değişen bir şey yoktur. Akıl, ruh, nefs ve duygularımız bütün varlığımızı kaplamış olduğu halde gaybımızı oluştururlar, fakat görünmezler.

Cesedimizde zahirimizi oluşturduğundan görünür. Ama her ikisini de inkar etmemiz mümkün olmaz. O zaman ne oldu? Bizim bir gayb bir şahadet diye iki varlığımız oldu. Şahadetimizi elle tutulur gözle görülür duyulara hitap ettiğinden tespit etmemiz mümkün olur. Fakat gaybımızı bu eldeki beş duyuyla tespit etmemiz mümkün olmadığından müşahedeyle göremeyiz ama bunun müşahedesini ilmi müşahede olarak kendimizden yola çıkarak aklımızı fikrimizi düşünerek alemde de böyle bir gaybın bir bâtının olduğunu, inkar edilmeyecek bir açıklıkla kabul etmemiz gerekmektedir. Akıl, ruh, nefs ve duygularımız bütün varlığımızı kaplamış olduğu halde gaybımızı oluştururlar fakat görünmezler.

Görebiliyor muyuz elle, gözle? latif olduğu için tutulmaz görülmezler. Cesedimiz de zahirimizi oluşturduğundan görünür. Eğer kişi kendinde var olan gaybının hakikatini idrak edememiş ise alemin gaybını hiç idrak edemez. Kendini tanıdığı kadar alemi ve gaybını idrak edebilir. Anlaşılıyor mu? bakın iş hep kendini tanımaya kendini bilmeye dayanıyor. Kendi gaybında olan gerçekleri idrak ettiğinde ancak daha gerçekçi olarak gabya iman hakikatini idrak etmiş olacaktır. Kişi kendi gerçek varlığında esma-i ilahiyenin zuhurundan başka bir şey olmadığını anladığında alemlerde de esma-i ilahiyeden başka bir şeyin zuhurda olmadığını da anladığında, bahsedilen ayet-i kerimenin gerçek manası ortaya çıkmış olacaktır.

Bu anlayış ilmel yakîn haliyle, esma mertebesi imanıdır. "Ve yükıymunessalâte" (ve namazlarını şuurlu olarak kılarlar), bilindiği gibi namaz/salât, İslam'ın beş şartından biri uygulanması en çok sürekli olanı, İslam'ın direği ve müminin miracıdır. İslami uygulamanın her mertebesinde kişinin içsel yani batın aleminde değişik uygulamaları vardır. Bu mertebede namaz kılmaya çalışan kişinin hali, kendi varlığından, beşeriyetinden çıkmaya saflaşmaya başlamış olmasıdır. Bakın diğer ibadetlere de tesir ediyor iman. O zaman namazın şekli de değişmiş oluyor o mertebedeki iman hakikati ortaya çıktıkça o hakikat üzere namazını bina etmeye başlamış oluyor. Yoksa namazını şeriat

mertebesinde kılsın, imanı tarikat yani esma mertebesinde olsun bu olmuyor. Yani tabii olarak diğer yaptığı fiiller de yükselmiş oluyor, imanını yükselttiği sürece. "ve mimma rezaknahüm yünfikune", kendilerine verdiğimiz (madde ve mânâ) rızıklarından başkalarını da faydalandırırlar. Yine bilindiği gibi, maddi ve manevi olarak rızık iki türlüdür. Maddi olan yeme, içme gibi maddi ihtiyaç ve zevkler; manevi olanı ise, din ilimleri ve onun içinde bulunan irfaniyet ilimleri, rûhani rızıklardır. Kimde bunların her ikisinden de fazlaları varsa onlardan başkalarını da faydalandırırlar. Maddi rızık infakı ile bugünün geçimine, manevi rızık infakı ile de ahiretin geçimine faydalı olmaya çalışırlar.

"Velleziyne yu'mimune bima ünzile ileyke vema ünzile min kablike" ve onlar zat mertebesi itibariyle (rabbından) sana indirilene ve senden önce (sıfat, esma, efal mertebeleri itibariyle de) indirilmişlere de inanırlar. Yani Hazreti Peygambere inanırlar yani Kuran'ı Kerim'e inanırlar, zat mertebesi itibariyle. İncil ,Tevrat veya İbrahim'e verilen suhuflar itibariyle de sıfat, esma ve efal mertebesinden gelen kitaplara da iman ederler. Adem aleyhisselamdan beri gelmiş, geçmiş bütün seyr mertebelerini idrak etmeye çalışarak her peygamberin hayatından hisseler çıkartarak böylece ilimlerini ve imkanlarını geliştirerek irfaniyet yolunda her gün biraz daha ilerleme kaydederler.

"Ve bil ahiretühüm yukinune", ve onlar ahirette de (ilmel yakıyn idrakiyle) canlı ve içten imân ederler. Sadece imân etmekle kalmayıp, yaşadıkları sürece dönüş yapacakları ahiret yurdu için gerekli malzemeyi de tedarik etmeye çalışırlar. Bu ayetlerde dikkatimizi çekmesi gereken bir husus vardır, o da şudur; evvelki iman mertebesinde kişiler, bireysel kişilikleri, benlikleriyle istekte bulundukları halde, burada ise bu mertebenin ehilleri Râhmaniyyet mertebesinden Rûbubiyyet mertebesi özellikleri ile ifade edilmektedirler; kendilerinden bir talepleri olmamaktadır. Yani onlar böyledir böyledir diye anlatılıyor ya kendileri kendilerini anlatmıyorlar o mertebeyi Cenab-ı Hakk anlatıyor. Çünkü yokluğa ve hiçliğe doğru kanat açmışlar,

“mutu kable ente mutu” ölmeden önce ölün ve nefislerinizi terbiye etmek için ölüm vadisine gitmişlerdir. Bu yaşantı ilmel yakıyn haliyle esma mertebesi imanıdır.

3- Sıfat, Hakikat mertebesi imânı: Kuran’ı Kerim, sûre Meryem 19/96 “inneleziyne âmenu ve amilussalihati seyec’alü lehumürrahmânü vüdden”, muhakkak ki imân edip salih amel işleyenleri rahmân sevgili kılar. Bak burada hitap değişti.

Yorum; sıfat, hakikat mertebesi imanını ifade eden bu ayet-i kerimeyi incelemeye çalışalım; “inneleziyne âmenu” hakikat ilmiyle imân edenler, “ve amilussalihati” salih amelin kısa ifadesi şudur; manası Hakk’tan fiili tatbikatı kuldan olan ameldir diyebiliriz. Amel-i Salih, manası Hakk’tan fiili kuldan. Salik, seyri sülük yolunda nefsini temizleye temizleye Hakk’tan gelen manaları idrak ederek, beşeri sıfatlarından soyunarak ilahi sıfatlarla tahakkuk etmeye başlar, bu hal ona iman yolunda çok şey kazandırır. “seyec’alü lehümürrahmânü vüdden”, böylece çalışmalarını sürdürerek “Rahmâni hakikatlere” ulaşanları Rahmân sevgili kılar diyor bakın mertebe nereye gitti. Bu yaşantı aynel yakıyn haliyle sıfat mertebesi imanıdır.

4- Zât, Marifet mertebesi imânı: Kuran’ı Kerim, Bakara sûresi 2/285. Hepimizin bildiği ve her zaman okuduğu, esteeuzubillah “amenerrasûlü bima ünzile ileyhi min rabbihî vel mu’minune küllün amene billâhi ve melâiketihî ve kütübihî verrüsülihî”, O elçi rabbinden kendisine indirilene inandı, müminlerin de hepsi inandı, Allah’a ve meleklerine ve kitaplarına ve elçilerine inandı. İşte bu marifet mertebesi imânı neden? Çünkü Peygamberimizin imanı, hiç düşündün mü Emine burasını? Düşünmediysek düşünelim. Amenerrasûlü, rasul iman etti. Bak senin peygamberin iman etti. Yani ümmetin imanından bahsetmiyor, Efendimizin imanından bahsediyor ki o imân, nasıl bir imân?

Yorum; yukarıdaki ayette belirtilen bu husus çok mühimdir çünkü Adem aleyhisselamdan bugünlere kadar gelen gelip geçen hiçbir mümin peygamberler dahil, böyle yüce bir imânı idrak etmiş değildirler. İsa aleyhisselam ki

işte diğerlerinin en üstünü, böyle bir imânı idrak etmiş değil, Amenerrasûlü'de ifade edilen manayı. Her peygamber ve tabiileri kendi bulundukları mertebeleri kadar Hakk'ı idrak ettiklerinden imânları o düzeydendir. Hazreti Rasulullah sallallahualeyhivesellem Efendimiz ise bütün ilahi mertebeleri câmi yani kendinde toplamış olduğundan onun imanı bütün imanlara bedel ve onlardan üstündür. Yani Efendimizin bir tek onun imânı, Adem aleyhisselamdan İsa aleyhisselama kadar gelmiş bütün peygamber ve ümmetlerinden hepsinin imânlarından onun imânı üstündür.

Ona kimsenin gücü yetmez. Anlaşılıyor mu amenerrasûlü'nün ne olduğu? Rasul, nebiden daha üstün mertebe olarak daha üstün, ikisi de peygamber ama nebi, nebe ne demek? haber vermek demek haberci demek ama rasul irsal edici, ulaştırıcı demek yani nebi matbaadan gazetenin çıkıp bayide dağıtılması, kişinin gelip alması. İrsal, rasul ise o şeyin adrese gitmesi tek, tek, tek, tek, tek hani nasıl gazetelerin aboneleri var, hiç aboneler gidip de bayiden gazete almıyorlar. Görevli, dağıtıcı onu getiriyor kapısına bırakıyor. Yani adrese teslim işte risalet bu. Yasin'de okuduk hani rasuller, nereye gittiler? bak kendileri gittiler Antakya'ya yani beden şehrine o manayı ulaştırmaya çalıştılar.

Amenerrasûlü, rasul iman etti işte yukarıdaki ayette belirtilen bu husus çok mühimdir çünkü Adem aleyhisselamdan bugünlere kadar gelen, gelip geçen hiçbir mümin peygamberler dahil, böyle yüce bir imanı idrak etmiş değillerdir. Her peygamber ve tabiileri kendi bulundukları mertebeleri kadar Hakk'ı idrak ettiklerinden imanları o düzeydendir. Hazreti Rasulullah sallallahualeyhivesellem ise bütün ilahi mertebeleri câmi yani kendinde toplamış olduğundan onun imanı bütün imanlara bedel ve onlardan da üstündür. Buradaki imân aslında ikândır. Daha hala ikilik mi var ki onun mertebesinde imân sözü geçecek değil ikân, zât mertebesi idrakiyle ve itibariyle yaşamaktır. "bima ünzile ileyhi" kendisine indirilene o günlere kadar yeryüzüne indirilmemiş olan ilahi hakikatler yani Allah zat isminin zuhuru kendisine indirildiğinden hiç şüphede kalmayıp kabul

etmiştir. Kendisine indirilene iman etti ki o güne kadar, Allah tecellisi yani ilahi zati tecelli hiçbir varlığa yapılmadığından bu yeni bir mucize olduğundan buna iman etti yani bunu idrak etti.

Burada da efendimizin mertebesi itibariyle, bakın rabbinden kendisine indirilene, ama efendimiz böyle bir talepte bulunmadı neden? Bulunmasına gerek yoktu çünkü bütün mertebeler ona verildi zaten. Baştan daha verildi beni yaz diye bir varlık gösterisinde bulunmadı veya benlik anlayışında bulunmadı. Zaten seçilmiş onlar bakın yeni getirdikleri bir mertebenin imânı mümini olarak İslam'ı olarak…

Soru: Hakikat-i Muhammediyye'de oldukları için Hakikat-i Muhammediyye o mertebesi olarak…

Ben orada belirleneyim dedi ama Hakikati Muhammediyyede yani Efendimiz bir mertebede belirli bir mertebede olmadığından bütün mertebeleri ihata ettiğinden beni bu mertebenin evveli yaz demez zaten demesine gerek yok, o zaman derse acziyeti olur onun yani bir mertebeye has bir varlık olduğu anlaşılır. Her varlığın kendi özel Rabb-ı Has'ı vardır ve onun terbiyesi altındadır ve her bir esma-i ilahiyyede bir Rabb, terbiye edicidir. Hazreti Rasulullah sallallahu aleyhivesellem Efendimizin rabb-ı ise Rabb-ül Erbab olan Allah celle celaluhu'dur. Bu idrak içerisinde rabbinden ifadesi Allah'tan demek olur.

Bütün isim ve sıfatlar Allah'ındır fakat hepsinin ifade ettiği ayrı ayrı mertebeleri vardır. Bunları tanıyıp idrak ettiğimiz kadarıyla Allahu Tealayı da tanımış olabiliriz. Aksi halde hayal zannımızda var ettiğimiz, bize ait sadece bizim olan hayali rabb ile ünsiyet etmiş oluruz. Anlaması biraz zor ama ne yapalım gerçek. Yeryüzünde ne kadar insan varsa, irfan ehli dışında ne kadar insan varsa hepsi kendi rablerini kendi hayallerinde ürettiklerinden rabbları diye kendi hayallerine yönelmekteler. Çok acı bir hadise değil mi? "vel mu'minune" ve mü'minler (de böyle iman etti). Hakk yolunda her peygamberin bir mertebesi, o mertebenin de bir imân düzeyi vardır. Bunlara imân edenlere de mü'min denir.

Buradaki mü'minlik ise Hakikat-i Muhammedi anlayış ve idraki ile zât mertebesi imanıdır. Mü'minlerin imânı yani Hazreti Rasulullaha tabi olanların imanı. "küllün amene billâhi", hepsi Allah'a (tüm mertebeleri ile) imân ettiler. "ve melâiketihî" melek ismi ile (belirtilen bütün mana ve güçlerin Hakk'tan olduğuna) iman ettiler. "ve kütübihî" (manevi ilimlerle donatılmış aslı bozulmamış olduğu haliyle) bütün kitaplara (iman ettiler). "verrüsülihî" mertebesi itibariyle kendisine verilen mana ve ilimleri batın aleminden zahir alemine çıkararak Hakikat-i ilahiyenin en iyi şekilde anlaşılmasını sağlamaya çalışan uluhiyet bilgilerini irsal eden rasullerine iman ettiler.

Kuran'ı Kerim, Ra'd 13/28 ayetinde "ellezine âmenu ve tatmeinnü kulubühüm bizikrillâhi ela bizikrillâhi tatmeinnül kulubü", Onlar ki, inanmışlardır ve kalbleri Allah'ı anmakla huzura kavuşmuştur. İyi bilin ki, gerçekten kalpler ancak Allah'ı anmakla huzura kavuşur. "ellezine âmenu" o kimseler ki (efal, esma, sıfat ve zat mertebeleri itibariyle idraklerini oluşturup bu anlayış içerisinde) imân (edip, "ikân") ederler. "ve tatmeinnü kulubühüm" (bu anlayışla evvelce kendilerinde var olan hayali ve vehmi imânlarından arınıp) kalbleri (gerçek imân, mutlak ikân ile) mutmain olup, (ilahi huzuru bulurlar). "bizikrillâhi" Allah ism-i celâli bütün mertebe ve esma-i ilâhiyeyi bünyesinde bulunduran câmi bir isimdir.

6.Mp3 – İman

-Zikir

"bizikrillâhi" Allah ismi celali bütün mertebe ve esma ilahiyeyi bünyesinde bulunduran cami bir isimdir yani toplayıcı bir isim cami toplama demek. Camiye gittik diyoruz ya o bina aklımıza geliyor yok, toplanma yerine gittik demek. Herhangi bir isim zikredildiğinde, bak herhangi bir isim söylendiğinde sadece o ismin manasının açılımları olur. Vahid ismi çekersen sadece sende o mertebede vahid yani bir isim açılır ama Allah ismini söylersen esma'ül hüsna'nın ana omurgası olduğundan, bütün isimler ona bağlı olduğundan, bütün isimler onun kapsamı altındadır. Allah

ismi ise kişide bütün manaların ortaya çıkmasını sağlar "elâ bizikrillâhi" uyarma bu, ikaz etme düşünün biraz, deme iyi bilin ki yukarıda belirtilen oluşumlar ancak Allah isminin gerçek anlamda zikriyle meydana gelir. "Tatmeinnül kulubü" kalplerin mutlak tatmini Allah zikrine bağlanmıştır. Diğer isimleri çektiğin zaman mutlaka bir başka esmanın eksiği orada vardır ama evvela onların teker, teker çekilmesi lazım ki onlar otursun yerlerine, sen şimdi evvela üretilen bir malı evvela pazarlaman lazım onu oturttun, ona hakim oldun sonra ikinci başka bir malı pazarlamaya başladın ona da hakim oldun, sonra ama bunlar hep tecrübeyle ve zaman içerisinde oluşan durumlardır, sen birinci malı evvela bir malı veya işte ilk başladığın andaki malları pazarlayamazsan genel pazarlamayı nasıl yapacaksın değil mi?

İşte burada da dervişler diyelim veya mü'minler esma-i ilahiyenin manalarını pazarlıyorlar kendilerine evvela. O manayı pazarlamayı o malzemeyi satın almazsan cebine koymazsan aklına, senin olmazsa, nasıl harcayacaksın da neyi kazanacaksın, sonra ahirete neyi götüreceksin? İşte bunlar böyle birer zikir, birer zikir, yavaş, yavaş ve onların sonunda ilk baştan ismi celal veriliyor ama "ya"lı yani harf-i nidalı ama en son zikir yine ismi celal ama harf-i nidasız ya Allah değil sadece Allah o mertebeye ulaştığın zaman artık oraya ulaştın bütün esma ilahiyeyi pazarlayabilirsin yani öyle bir tüccar oluyorsun, ilim tüccarı.

Burada tabi mani yok öteki alemde bulursa verirlerse, o da vermezse gene talep yok. Zaten bir karşılık bekleyerek de bu işler olmaz. Kalplerin mutlak tatmini Allah zikrine bağlanmıştır. Yani Allah esması çekildiğinde artık kalplerde hiçbir boşluk kalmaz. Neden? Çünkü başka çekilecek bir şey yok. Hakk ismini çekersen daha boşluk var Hayy ismini çekersen daha boşluk var ama o Hayy ismini oturtman lazım, o temeli yaptın o temeli oturtup o betonun kuruması donması lazım. 10-15 gün geçmesi lazım. O beton kurumadan çık üstüne katları patır, patır patlar çöküverir. Her şeyiyle, her şeyiyle birlikte şuhûduyla birlikte.

-Zikrin Mertebeleri

Zikir şimdi gelelim, zikir nedir? Zikir çekiyoruz ama nedir bu çektiğimiz nedir çile mi çekiyoruz zikir mi çekiyoruz? Zikir iki yönlü bunu izah edebiliriz. Birinci yönü kişi herhangi bir esma ilahiyeyi veya duayı belirli veya belirsiz sayılarla tekrar etmektir ki bu da iki türlüdür. Birincisi, kişinin kitaplardan veya çevresinden aldığı bazı tavsiyelerle kendi başına çektiği zikirlerdir. İkincisi kitapta yazıyor tavsiye işte şu kadar besmele çek, bu kadar ihlas oku, bak kendi başına çektiği zikirlerdir. Bundan ahrette sevap beklemektedir. İyi niyetiyle yapılan bu çalışmalar kişiye az da olsa huzur sağlar. Şeriat mertebesinin zikridir.

İkincisi, izinli zikirlerdir ki bunlar da üç kısımdır. Yani birisi tarafından yol açılır kendisine tavsiyede bulunup şu şu şu zikirleri çek demek. İzinli zikirlerin birinci kısmı esma yani tarikat mertebesi itibariyle, bakın şeyh diye isimlendirilen bazı kimselerin kendi sistemleri içerisinde yani o grubun kendi sistemleri içerisinde belirli sayı ve kurallarla telkin ettikleri esma-i ilahiyelerdir. Bunlar kişide az da olsa muhabbet ve iyi ahlakın artmasına sebep olurlar. Ancak burası oldukça da tehlikeli bir yerdir. Neden? Çünkü zikir veren kişinin mutlak o yerin, o mertebenin ehli olması lazımdır. Aksi halde psikolojik manada istenmeyen haller meydana gelebilir, kişinin sosyal dengeleri de bozulabilir.

Onun çekemeyeceği sayıda zikir verir ve o mertebenin ilmini bilmeden o kişiye zikir verir, o kişinin iç bünyesini tanımadan o kişiye zikir verir, işte bu iç bünyede psikolojik haller meydana getirir. Hani bazen derler ya işte bizim neyse kızımız çocuğumuz oğlumuz tarikata girdi kafayı üşüttü. Çok doğru haklı, neden? Sistemin yabancısı olduğundan o kişi onun hakikatini bilemediğinden. Bir hastanın başı ağrıyor bir aspirin yeterli olurken ona 10 tane birden aspirin iç başına iyi gelir, dediği zaman ne yapar o 10 tane aspirin ona? Zehirler, daha kötü olur iyi olmaz. İşte tabi insanların bu hususta tedirgin olmaları çok haklı sebeplere dayanıyor. Gidiyor çocuğu giriyor bir gruba, çocuk eve geliyor bakıyor annesine babasına hava atmaya başlıyor. Ne bu televizyon bu evde kaldırın bunu, ne bu

masalarda yemek yenir mi, hem şeyhim yerde yemek yiyeceksiniz dedi efendimiz yerde yemek yememiş mi? Biz nasıl masada yemek yeriz? Mantığa bak o gün masa mı vardı, iskemle mi vardı, herkes yerde kum üstünde oturuyordu yoktu ki gariplerin bir şeyleri. Haydi, işte ne oldu şimdi bu ne ailede huzur kaldı, ne annede babada huzur kaldı, ne çocuk aldı başını gitti haşlandı gitti çocuk. Sonunda intihar ediyor çıkamıyor işin içerisinden bu iyilik mi şimdi çocuğa bu tarikat mı bu? Tarikatta böyle bir şey yok ki zaten. Bunlar hep bazı kimselerin işte bazı işler yapıyoruz diye güya iyilik yapıyoruz, Hakk'a ulaştırıyoruz diye hem kötülük hem de Hakk'tan uzaklaştırmaları çıkan neticeler.

Şeytana uyuyor tamamen, Hakk diye şeytana uyuyor işte. Ancak burası oldukça da tehlikeli bir yerdir, zikir veren kişinin mutlak o yerin yani o mertebenin ehli olması lazımdır. Aksi halde psikolojik manada istenmeyen haller meydana gelebilir, kişinin sosyal dengeleri de bozulabilir.

İzinli zikirlerin ikinci kısmı sıfat; Hakikat mertebesi itibariyle arif diye isimlendirilen bazı kimselerin, kendi sistemleri içerisinde belirli sayı ve kurallarla telkin ettikleri esma ilahiyelerdir. Bunlar kişide çok daha geniş ufuklar açarak, kendi gerçek ilahi kimliğini bulmasına ve kendini yakıynen tanımasına sebep olur. Daha evvelki mertebelerde çektiği zikirlere hayal ve duygular, kısmen de olsa karıştığı halde burada kendi gerçek kimliğini bulmaya başladığından, hayal ve vehmin burada pek etkisi kalmaz. İlk irfaniyet mertebesidir, ehlini bulmak da oldukça zordur.

İzinli zikirlerin üçüncü kısmı zât yani marifet mertebesi itibariyle arif-i billah diye isimlendirilen bazı kimselerin, ilahi sistem içerisinde belirli sayı ve kurallarla telkin ettikleri esma-i ilahiyelerdir. Bunlar kişide daha da geniş ufuklar açarak, kendi gerçek ilahi kimliğini bulduktan sonra oradan yola çıkarak hakikat-i ilahiyeyi yani Allah'ın hakikatini gerçek manasıyla bulmaya başlarlar. Burası gerçekten oldukça güç, güç olduğu kadar da mühim ve o kadar da değerli bir saha, epey de yüksek bir irfaniyet ufkudur. Ehlini bulmak daha da zordur. Kuran'ı Kerim, Sâd suresi 38/72 âyetinde, "ve nefahtü fiyhi min rûhiy" ona ruhumdan

üfledim, hakikat-i ve nefha-i ilahiyye bunlardan meydana gelir. Her söyledikleri sözlerle dinleyenlerde yeni, yeni batınî yaşam hayy esmasının zuhurunu meydana getirirler. Yani yeni hayatlar başlar. "Nefsini bilen rabbini bilir" hükmüyle en geniş manada kendi nefislerinde bulunan rububiyet hakikatleriyle rabbül erbabı idrak ederek, Allah ismi camisini olabildiğince her mertebesi itibariyle en geniş manada idrak etmiş olurlar.

Zikrin ikinci yönüne gelince, lügat manası itibariyle anma, anılma, hatırlama gibi kelimelerle ifade edilmektedir. Bu yöndeki yani birinci bölümü vardı ya iki bölümdü birinci bölümü dört bölüme ayrıldı ikinci bölümü de zikrin ikinci yönü, lügat manası itibariyle zikir buradaki şimdi zikir sayı itibariyle çekilen zikir değil. Bu yöndeki zikrin manası elde tespih dilde lafız değil, kendinde bulunan ilahi hakikatleri ve esma-i ilahiyyeleri hatırlayarak zuhurda faaliyete geçirmesidir. Yani zikir hatırlama demek lügat manası. Zikir ona derler ki fikri aça çünkü zikir çektik, çektik, çektik, çektik kafamızda bir şey açılmıyor. Demek ki o çektiğimiz zikri ya biz eksik yapıyoruz ya da bize hakkıyla tarif edilmiyor veya yapamıyoruz.

Çünkü şartı bu zikir fikri açar başka yolu yoktur. Yani olmaması mümkün değil. Zikir ona derler ki fikri aça hükmüyle yapılan tesbihi zikirler sonunda açılmaya başlayan idraki gelişmeler neticesinde kişi kendini ve kendinde bulunan ilahi hakikatleri ortaya çıkararak, "tahallâku bi ahlâkıllâh" hükmüyle Allah'ın ahlakıyla ahlaklanmaya başlar ki, bu da ahlak-ı Kur'aniyyedir. İşte yukarıda kısaca ifade etmeye çalıştığımız Allah'ın zikriyle kalpler gerçekten huzur bulur çünkü zikir, zakir yani zikreden, mezkur zikredilen birleştiğinde zikir, zakir, mezkur yani zikir, zikreden ve zikredilen üçlüsü bir olduğunda birleştiğinde arada gayr kalmadığından mutlak huzur meydana gelmiş olur. Neticede esas zikir de budur. Buraya ulaşmak daha evvelce belirtilen mertebelerden geçip yükselmekle olur. Bu yaşantı Hakk-el yakıyn haliyle zât mertebesi imanı, diğer ifadeyle ikan yakıyn halidir.

-İman (Vahy ve Cabrail kitabı)

İmanın diğer özellikleri; insanlık seyrinin gelişiminde, imanın da seyir mertebelerini görmekteyiz. Demin daha evvelde bahsedildiği gibi Âdem aleyhisselamın imanıyla diğer peygamberlerin imanları aynı iman değildir. Safiyet de aynı, mertebede aynı değil. Anlatabildim mi? Âdem aleyhisselamın imanı yani Âdem mertebesinin imanı günahlarından arınmaları için rabblerine yalvarmaları yolunda idi. İbrahim aleyhisselama kadar iman dua mahiyetinde geçti. İbrahim aleyhisselam ile tevhid hakikatleri ortaya çıkmaya başladı ve onun mertebesi de tevhid-i efal, kendisi de tevhidin babası unvanını aldı. İmanı, tevhid-i efal imanı oldu.

Bakın, iman İbrahim aleyhisselama kadar dua mahiyetindedir. Musa aleyhisselam ile tenzih hakikatleri ortaya geldi. O mertebede Allah celle celaluhu sadece göklerdedir bilinmez ve ulaşılmaz haldedir, o mertebenin, bu yüzden Musa aleyhisselamın imanı tenzih oldu ve kendisinden bahsedilirken Musa'nın rabbi diye ifade edildi. İsa aleyhisselam ile teşbih hakikatleri ortaya geldi. Yani benzetmeli ifadelerle gerçekler izah edilmeye başlandı. Bunun neticesinde üçlü Allah anlayışı yani imanı ortaya çıktı ki bu "bi ism-i eba ve ebi ve rûhul kudüs" yani baba oğul ve rûhul kudüs ile ifade edilmeye çalışıldı.

Oradaki iman ve besmele, onların besmelesi budur. Muhammed aleyhisselam da ise tenzih ve teşbih birleştirilip, tevhid oluşturuldu, evvel, ahir, zahir, batın hepsi odur diyerek gerçek imanın ne olduğunu açık olarak ortaya getirdi ve tekli ifade eden bismillahirrahmanirrahim diyerek Allah'ın rahman ve rahim isimleriyle tek olarak ifadesi oldu ve kelime-i tevhid ile de netleştirildi. Musa aleyhisselamın ümmeti birçok ilahlar üreterek kesrete yani şirke düştüler. Romalılar da birçok erkek ilah ve kadın ilaheler ürettiler. İsa aleyhisselam mertebelerinde ilah üçe düşürüldü. İsa aleyhisselam mertebesinde bu ilahlar, Roma ilahları üçe düşürüldü. Eba ve ebi ve rûhul kudüs yani baba oğul ve kutsal ruh. İslam'ın zahirinde kimlikler ikiye indirilerek kul ve rabb hükmüyle ifade edildi. Zahirinde İslam'ın özünde

bulunan mutlak tevhidin oluşması için ikiden birinin ortadan kalması lazım geldiğinden, bu kaldırılması gerekecek olanın da rabb değil tabi ki kul olması lazım gelecektir. *"Çık aradan kalsın yaradan"* ifadesiyle çok açık ve basit ve latif olarak telaffuz edilen bu kısa cümle büyük bir mana hakikatini ortaya koymaktadır. Kişi kendi varlığında bulunan nefs ve hevasından ne derece sıyrılabilirse, o derece kendisinde Hak meydana çıkar. Böylece kendinde, beşeri kendinden bir şey kalmadığından gerçek tevhide ve tevhidin imanına ki ikandır, böylece ulaşmış olur. İseviyette iman teslis bir başka ifadeyle Hakk, alem ve kul üçlüsü mahiyetindedir. Eba, ebi ve ruhul kudüs bu yani ruhul kudüs dediği Hakk, baba dediği alem, kul dediği de çocuk, oğul yani aslı bu.

Hakk, alem ve kul üçlüsü var ama İslam'da kul ve Hakk var. İslam'ın şeriat mertebesindeki iman şeriat mertebesi ikilik perdesi üzere vaz edildiğinden kul ve Hakk ikilisi üzere bina edilmiştir. Zaten ilk anda tek olarak, tevhid olarak anlamak da mümkün değildir. İman, esma mertebesinde duygusallık ve muhabbet üzeredir. İman, hakikat, sıfat mertebesinde ikilikteki tekliği bulmaktır. İman, marifet mertebesinde kendindeki uluhiyet ve abdiyyet mertebelerinin hakkını vererek tek olarak yaşamaktır. Zat mertebesinin iki özelliği vardır, biri zat-ı mutlak diğeri zat-ı mukayyeddir.

Zat-ı mutlak aynı zamanda gayb-ı mutlaktır ve burası mutlak tenzihtir. Bu mertebeyi anlamaya yol yoktur. İşte ancak sadece burası için iman-ı gaybi yani gayba iman hükmü mevcuttur, baş tarafta ifade edildiği gibi "yu'mimune bilğaybi" işte mutlak gayba iman bu çünkü orası bilinmiyor ama bu alemin, içinde bulunduğumuz alemin gayb-ı mutlak gayb değil, kayıtlı gaybdır mukayyed gaybı. Nasıl kendimizdeki ruhumuz aklımız, nefsimiz gayb, gayb ama mutlak gayb değil. Neden? Şuhûden idrak edebiliyoruz. İşte mutlak gayb o ayette bahsettiği "yu'mimune bilğaybi" dediği gayb-ı mutlak, zat-ı mutlakın olduğu yer gayb-ı mutlak. Biraz bunlar tasavvuf terimleri ama tabi biraz ağır mevzular buraya gelmek için biraz yol kat etmek gerekiyor ama olsun genel bir malumatımız olsun diye söylüyoruz. Zat-ı mutlak

aynı zamanda gayb-ı mutlaktır ve burası mutlak tenzihtir. Bu mertebeyi anlamaya yol yoktur, işte ancak sadece burası için iman-ı gaybi yani gayba iman hükmü mevcuttur. Buradan sonraki tecelliler idrak edilebilir hallerde olduğundan ilmi iman, hissi iman, şuhûdî iman ve bunların toplamını bünyesinde bulunduran da ikandır. İkan, yakîn manasındadır. İkan, yakıyn kurb kelimesiyle ifade edilen yakınlık yani iki varlığın birbirine yakınlığı değil yakınlık iki varlık gerektirir, ikan ise böyle bir şey kabul etmez. "el yakıynü hüvel hakk" yani yakıyn, zâtıyla-sıfatıyla hakk'tır denmiştir.

Tefsirler yakıyni bazı yerlerde ölüm ile tercüme etmişlerdir, kısmen bu da doğrudur, ölmeden ölen kimsenin varlığında haktan başka bir şey kalmadığından ikilik de düşer, teklik olan yakıynlik kalmış olur. İmanın harfleri yönüyle izahı; şimdi iman nereden meydana geldi, yazıda nasıl kaynaklanıyor? Elif, mim, nun harflerinden meydana geliyor, işte imanın üç ana sacayağı bu. Bir başka yönü itibariyle bu yani yazılışı itibariyle demin okuduklarımız manası itibariyleydi.

Rüya 23.04.2003 bir dostumuzun zuhuratı. Mevzuuyla ilgili olduğu için hem ona cevap oldu, hem de buraya ilave ettik.

Büyük bir muhabbet ile küçük bir erkek çocuğunun himayesi ve bakımıyla meşgul olduğumu görüyorum diyor Ekrem Beyin zuhuratı. Sonra bana üç harf gösterdiler. "Elif, mim ve nun"du bu harfler. "Elif, min, nun". Bu nedir dediler mana aleminde emin dedim. "Mim"in yanına yani önüne bir "elif" koydular ve nedir dediler iman dedim. Bu sefer de o konan "elif"in üstüne "hemze" koydular veya önüne bu sefer cevap vermedim yani veremedim diyor. Devam ederek "mim" yanındaki "hemze elif" ve hemzeyi kaldırıp başka başka seçemediğim sonsuz harfler konup süratle kalkmaya başladı ben sadece seyrettim. Şu anda zuhur eden himmet-i muzaffer selamün aleyküm. Bak böyle yazıyor ben söylemiyorum latife yapmıyorum burada yazıyor. Müsaadenizle hürmetli ellerinizden öper, içini dahi öperek sırrı tasdik ederim diyor bak buradaki sırrı da ben tasdik

ederim. İmanın harfleri yönüyle izahı; B.G.İ. rumuzlu kardeşimizin görmüş olduğu zuhuratını kitabımızın iman bahsi bölümüyle ilgili olması cihetiyle mümkün olabilen izahını kısaca yani yapmaya çalışarak bu bölüme ilave etmeye uygun buldum.

Cenab-ı Hakk cümlemize akıl ve gönül genişliği versin. "Elif, mim, nun" zuhuratta gösterilen üç harf "elif, mim, nun"dur. Evet bunlar ilk okunduğunda emin olur ki doğrudur "elif, mim, nun" okunduğunda harekeleri konduğunda emin olur. Şimdi "mim"in önüne bir "elif" konduğunda iman olur. O da doğrudur. İkinci elifin önüne bir "hemze" konduğu zaman ne olur, "imaen" olur ki izah gerektirir. Bu harflere ebced hesabıyla baktığımız zaman "elif, mim, nun" tekrar "elif" ve "hemze" ebced harfleri baktığımız zaman "elif" 1, "mim" 40, "nun" 50, "elif" 1, tekrar "hemze" yine 1 değer sayıları 93 değer sayısı oluşmaktadır. Bu değerden Hakikat-i Muhammedi değeri olan "mim"i yani "elif, mim" var ya "mim"i yani 40'ı çıkardığımız zaman 93 eksi 40= 53, bakın ne çıktı ortaya 53 kalır ki bu gerçekten bizi şaşırtan ve oldukça da duygulandıran bir netice olmuştur.

Çünkü 53'ün malum şifre sayısıdır. Rabbim imaen bakın şimdi ne çıkıyor, imaen "mim"in "nun"da yani 40'ın 53'te batınen gizli olduğunu ifade etmiş oldu imaen. Bakın imaen "mim"in "nun"da gizli yani 40'ın 53'te batınen gizli olduğunu ifade etmiş oldu. Ancak bu oluşum ve değerlendirme umumi değil hususidir. Yani herkesi ilgilendirmez. Herkesi ilgilendirir dersek o zaman, o yanlış olur. İlave gelen elif ve hemze harflerinin tekrar kaldırılması, aslına dönüş yani Muhammed-ül emin oluştur. Baştaki emindi ya "elif, mim" geldi iman oldu imaen oldu ilaveler çıktığı zaman emin oldu hangi emin? Çarşıdaki emin değil Muhammed-ül emin oldu. Aslına döndü yani, anlaşılıyor mu bilmiyorum? Daha sonra gelen harfler gerçek imanında hakikat-i Muhammedi'nin diğer yönleri ile diğer yönlerini ifade etmektedir.

Yani onun teferruatını ifade etmektedir ki gerek olmadığından onlar silikleşti. Bir başka yönden mevzuumuza baktığımızda "elif, lam, mim"in zahir alemin koordinatları olduğunu bu "elif, mim, nun" değil, Bakara suresinin

başında “elif, lam, mim” var ya işte bu harfler zahir alemin yani bütün bu mükevvenat aleminin koordinatları yani asli ölçüleri, nasıl şu galaksi şurada bir ölçü bu galaksi burada bir ölçü diye geniş manada yerleri tespit ediliyor? “elif lam mim” de hurufu mukattaa rabbiyle peygamber arasında şifredir dediği işte şifrelerden bir tanesi budur.

“Elif” bir koordinat “lam” bir koordinat yani bir ölçü “mim” bir ölçü, “elif” ehadiyet koordinatı, “lam” lahut koordinatı “mim” hakikat-i Muhammedi’nin koordinatlarını veriyor. “Elif, lam, mim, nun” ise şimdi bakın karşılığı bu. “Elif, lam, mim” zahir alemin bütün genişliğini kapsamakta üç harf, üç harfin hakikati tabi o çizgiler değil sadece o semboller. “Elif, mim, nun” ise batın alemimizin koordinatları olduğunu idrak etmemiz zor olmayacaktır. Zahir alemin genişliği ne kadarsa batın alemin genişliği ondan daha geniştir çünkü ne dedi Efendimiz “ben semavat ve arza sığmam ama mü’min kulumun gönlüne sığarım” dediği acaba bu cesetten mi bahsediyor bu cesedin içine mi sığarım diyor? Değil. İnsan surette, görünüşte küçük alem olmakla birlikte batında büyük alem, bu gördüğümüz büyük alem surette büyük gibi görünmekte ise de ama insanın karşısında bu alem, küçük alemdir.

İnsan alem-i kebir, bu alem alem-i sağirdir yani küçük alemdir. İşte bu geniş alemin, iç bünyedeki geniş alemin koordinatları “elif, mim, nun”. İşte imanın gerçek genişliği bu düşünelim bakalım iman ne kadar geniş bir sahayı kaplıyor. “Elif, lam, mim” ki Kur’an’ı Kerim’in başında “zâlikel kitâbü lâ raybe fîh” bu kitap öyle bir mutlak kitaptır dediği işte bu harflerin ifade ettiği mana kitabı, ihata kitabı, dışarıda böyle ihata “elif, lam, mim” içeride de “elif, mim, nun” harfleri iç alemimizi, iman alemimizi sarmış vaziyette yani Allah’ın uluhiyyeti zahir ve batın gayb ve şahadet olarak sarmış vaziyette bütün varlığımızı ama biz bunların farkında olmadığımızdan içimizi nefsani duygular ve dünya muhabbetleri doldurduğundan bunlara yer kalmamış. Değiştirerek söylüyorum, dışarıya çıkaramamışız üzeri baskı altında kalmış. İşte insanda o kadar büyük, Cenab-ı Hakkın vermiş olduğu o kadar büyük şeref var ki, şerefler var ki

ama biz ne yazık ki günlük kısa çekişmelerle bu gerçek hakikatimizin batını genişliğimizin farkında olmadan işte çok küçük kazanımlar peşinde koşarak bu dehşetli geniş alemimizi heba etmekteyiz. Küçük hesaplarla heba etmekteyiz. "Elif" ehadiyet, "mim" hakikat-i Muhammedi, "nun" nuru ilahidir. İşte "mim" dediğimiz bütün hakikat-i ilahiyenin şifre, simge oluşumu, "nun" dediğimiz Nurullah, Allahın nuru zaten demiyor mu Nur suresinde "Allahu nurussemavati vel ard" işte o "nun" bütün bu nurun zahirdeki şifresi, nokta izahıdır.

"elif" ehadiyet zaten içten dıştan sarmış "mim" hakikat-i Muhammedi içten dıştan zaten sarmış, içten de dıştan da "nun" nuru ilahi o da alemi sarmış. İşte iman böyle bir iman ve ilmi olan bir iman, ilme dayanmayan bir iman hayali ve vehmi olur. Çünkü neye iman ettiğini bilmedikten sonra nasıl iman edeceksin? Arabayı tanımazsan, nasıl anlatacaksın? Şu kadar motordur, ağırlığı, kilosu budur ama bir resimde bir araba görürsen ben bu arabaya iman ettim dersen resmi cart yırttığın zaman ne araba kalır ortada ne bir şey kalır. İşte hayali gaybi iman bu kadar ortadan hemen elden kaçacak kadar zayıf bir imandır, bir kağıt yakarsın yanar gider imanından elde bir şey kalmaz. Ama imanın bütün genişliği itibariyle bütün alemi sarmış olduğu hali itibariyle düşündüğümüz zaman, bu iman ne elden gider ne de bunu doldurmak mümkün olur.

Ehadiyet mertebesinin zuhuru olan hakikat-i Muhammediye onun görünmesini, şuhûda gelmesini sağlayan da nuru ilahidir. Nur olmasa bu alemi göremeyiz biz. İşte bütün mevcudat, gerek bireyler olarak gerek tümden bu sistem içerisinde var oluşlarını ortaya iman kelimesi sırrıyla koyabilmektedirler. Sade biz değil yani "elif, mim, nun" harflerinin hakikati bu alemdeki varlıkları ortaya çıkarmaktadır. Yani her varlık kendi bünyesinde iman hali üzere görüntüye gelmektedir. Biz bunu bilsek de bilmesek de ama bilirsek tabi ne ala, anlatabildim mi? Yani şu da iman üzere ortaya gelmekte zuhura gelmekte yani Allah'ın sistemi öyle bir sistem ki, Allah'ın mutlak takdiri şudur ki "*kendisinden başkasına ibadet etmeyesin*" diyor. Şimdi ayeti

hatırlayamadım, düşündüm de neyse yani zahiren ifadesi o. Başka yapacak çaresi yok zaten hiçbir şey yani imanın dışında hayat bulması var olması mümkün değildir. Ama insanda bu iman lafzi ve şuhûdî olarak ortaya çıkmakta, diğerlerinde mevcudatta tabi olarak ortaya çıkmaktadır. İşte bütün mevcudat gerek bireyler, gerek tümden olarak bu sistem içerisinde var oluşlarını iman kelimesini sırrıyla ortaya koyabilmektedirler. Bütün varlık fertlerinde iman yani "elif, mim, nun" hakikatlerinden başka bir şey yoktur ve varlıkları da bunlara bağlıdır. Vücudu mutlak, bu sistem içerisinde görünümünü sağlayıp zuhur etmiştir.

İman olgusu aslı itibariyle her varlıkta mevcuttur ancak genellikle perdelidir. Bu sır evvela zahiri olarak kelam imanı ile zuhura çıkmaya başlayarak, Allah'a iman ilk başlarda böylece başlayarak, yukarıda izah edilmeye çalışıldığı şekilde ikana yani bütün alemi kendi bünyesinde toplayan kendi gerçek batıni iman "elif, mim, nun"un hakikatine ulaşılmış olur, bu ise gerçek İslamiyet'tir. Aleyhisselatüves-selam Efendimiz bir hadisi şeriflerinde imanın başlıca şartı, bakın "*her nerede olursan ol Cenab-ı Hakkın seninle olduğunu bilmendir*" diye buyrulmuştur. Kişi bu hakikati bilse de bilmese de bu böyledir.

Zahiren bilen zahir ehli, batınen bilen batın ehli olur. Böylece zat-ı mutlakın bireyde ve bütün alemdeki varlığı iman olgusu içerisinde imaen en güzel bir biçimde zuhura çıkarılmış olmaktadır. Hamdından aciziz. Yukarıda bahsi geçen hemze hakkında biraz daha malumat almak isteyenler "Kelime-i Tevhid" isimli kitabımızın Uhud Savaşı bölümüne bakabilirler. Uhud'da Hamza'nın yani hemzenin şehit edilişi var ya oraya bakabilirler. "Hemze ve elif" aslında aynı sesleri e,i,ü vermekle birlikte hemzenin kendine has bir özelliği vardır o da sekte yani içinde bulunduğu manaya göre kelimeyi bazen kesik okutmaktadır. Öyle değil mi? mü'min diyoruz, yü'min diyoruz, kesiyor yani elifle arasındaki fark o. Mesela iman edene mü'min dendiği gibi eğer biz kelimeyi düz mümin şekliyle okursak aslından uzaklaştırmış oluruz. Hemze elifin şekillenmiş halidir. Hemze eliften başka bir şey değil, zaten hemze elif diye ismi öyle

geçiyor. Yani düz olan hemzenin bir göz ve altına bir oturma yeri mesnet yapılması ona hemze ismini vermekte ama asli değer olarak yine bir olmaktadır. Hemze, elif'in şekillenmiş halidir. Hazreti ehadiyyetin, , mertebe-i ehadiyyetin hazreti şahadette şeenler halinde zuhura çıkmasından başak bir şey değildir. Kelime içerisinde ifade ettiği sekte manası ehadiyetin oradaki varlığına dikkat çekilmesi içindir. Düz okuduğumuz zaman mümin ama hemze geldiğinde, sekte yaptığında mü'min o zaman bizi düşündürmekte yani bir yerde bir fren yapıp, arabayı biraz durdurup, düşünceye dalıp sonra manayla devam ettirmekte. İman hakikatinin ortaya çıkardığı gerçek mü'min bu ifade ve mana ile yaşayan kimse demektir.

Hadi bakalım mü'min olduk mu olmadık mı veya nasıl olduk? Ebced hesabıyla mü'min kelimesine baktığımızda "mim" 40, "vav" 6 mu derken, "hemze" bir yine "mim" 40, "nun" 50 değer sayısıdır toplarsak, işte 137 sayısı çıkar ki yine şaşırtıcıdır. Görüldüğü gibi 137, yediyi ayırdığımız zaman 13 ve 7 sayısı burada da zuhura çıkmaktadır. 7 ise nefis mertebelerini ifade etmekle beraber, Efendimizin yukarıda belirtilen iman hadisinde bildirdikleri iman 70 küsur mertebe bab, dala ayrılmıştır, en üstünü Lâ ilâhe illâllah sözüdür. En aşağısı da insanlara eziyet eden şeyleri yoldan kaldırıp atmaktır. Haya da imanın ayrılmaz bir parçasıdır buyrulmuştur. İşte böylece iman hakikati, imaen mü'minde zuhura çıkmaktadır.

Bu yüzden bütün peygamberlerin tâbiilerine mü'min denildi. Çünkü mertebelerine göre hepsi aynı asıl ve kanaldan meydana gelmektedirler ve özleri hakikat-i Muhammedidir. Âdem aleyhisselama iman edenin de ismi mü'min, İsa'ya da mü'mim, Musa'ya da mü'min, Hazreti Rasulullah'a da mü'min, ümmetlerine kavimlerine verilen isim budur. Onun için başka bir isim zaten verilemezdi. Bu seyrin kemali hakikat-i Muhammedi'de ümmet-i Muhammedi ismi altında zuhura çıkmıştır. İman 60 küsur veya 70, bir başka yerde 70 küsur mertebedir diyor bu nesi? İşte bu yedi nefis mertebelerinin onar dereceden imanını göstermektedir. En kemali Lâ ilâhe illâllah en alt düzeyi de yoldan bir taşı

kaldırmak diyor. Kişinin batınında kendi yoktur ki imanı olsun. Zahirinde ise vücut heykeliyle hayal gibi dolaşıp durmaktadır. Yani 12'nci sayfadan sonra burası geliyor. Öyle perdelenmiştir ki tanımak mümkün değildir. Öyle aşikardır ki tanımamak mümkün değildir, o halde olan kişi. Ebu Hüreyre radıyallahu anh'dan, Peygamberimiz sallahüaleyhivesellem şöyle buyurmuştur. "İman yetmiş veya altmış şu kadar bab/dala ayrılmıştır. En üstünü Lâ ilâhe illâllah sözüdür en aşağısı da insanlara eziyet eden şeyleri yoldan kaldırıp atmaktır. Hayâ da imanın ayrılmaz bir parçasıdır" Tâc Tercümesi, cild 1, sayfa 24, hadis numarası 10. Efendimiz sallahüaleyhivesellem bu hadisi şerifleriyle imanın bütün mertebelerini toplu olarak ifade buyurmuşlardır.

70 bab (kapı), yedi nefis mertebesinin, her mertebesinde 10 özelliğiyle idrak etmektir. Lâ ilâhe illâllah, kelime-i tevhid isimli kitabımızda belirttiğimiz anlayışla ifade etmektir. İnsanlara eziyet eden şeyleri yoldan kaldırmak hakk ve tevhid seyri sülük yolunda kendisine mani olan her türlü şeylerin kaldırılıp, yolun açılmasına yardımcı olmaktır. Yoldaki taş değil bu sadece senin önüne kim taş koyduysa onu oradan açmaktır o da imanın gereği yani sana yardımcı olmaya çalışan kişilerin imanı gereği yani başkasına da çevresine de faydalı olabilmek.

Nefs olarak sana mani olan neler varsa onları anlayıp onları ortadan kaldırmakta imanın bir gereğidir. Yoldaki taşlar, hadisi şerif kitabını açıyorsun dikenli otlar varsa ayağına batmasın diye dikenleri yoldan kaldırmak diyor taş yoldan ama bu seyri sülük yolunda mani olan şeyleri kaldırmak aslında. İnsanlara eziyet eden şeyleri yoldan kaldırmak hakk ve tevhid seyri sülük yolunda kendisine mani olan her türlü şeylerin kaldırılıp, o kişinin yolunun açılmasına yardımcı olmaktır. Haya, utanma, sıkılma, Allah korkusu ise kendinde olan tüm varlığını hakka teslim edip kendi nefsine mal etmekten utanma sıkılma ve Allah korkusudur diyebiliriz. Allah celle celaluhu cümlemize mutlak gerçekleri idrak ettirecek akıl ve irfaniyet vermesini niyaz ederiz. Amin. Bundan sonra bu "elif, mim, nun" buraya girecekti bu sayfayı kaçırdık bu sayfa sonradan geldi.

Küçük bir hatıram var burada. Yeri gelmişken sizlere bu mevzuuyla ilgili küçük bir hatıramı da anlatmaya çalışayım. 1997 senesindeydi yeni tanıştığımız B.. isimli arkadaşımızla birkaç defa görüşmüş idik. Bu arkadaşımız kendisinin zamanın mehdisi olduğunu söylediği bir zata gönülden bağlıydı. Bu arada bizlere de mutlaka bu zata bağlanmamız gerektiğini, kendisinin zamanın sahibi olduğunu, bu durumda herkesin kendisine biat etmek zorunluluğu bulunduğunu adeta manevi bir baskı kurmak isteyerek bizleri zorlamaktaydı. Aramızda karşılıklı birçok mevzular oldu. Çıkardığım netice, ne kadar büyük bir hayal ve vehim ve cüret içinde bulundukları yolunda idi. Sonunda daha fazla görüşmeye lüzum görmeden size bir soru sorabilir miyim? Dedim, buyurun dedi. İrfan ehlinde iman ömür boyu sürer mi? Dedim evet sürer diye cevap verdi. Hiçbir izah da yapmadığından, bu cevap neticesinde gerçekten irfaniyetten ve seyri sülükten hiç haberi olmadığı açık olarak anlaşılıyor idi. 13, 10 a b diye buradan devam ediyor.

7.Mp3 – Üçler Beşler

-Üçler, Beşler, Yediler, Kırklar

Soru: Üçler, beşler, yediler hakkında bilgi alabilir miyiz?

Söyleyeyim, hani sofra duasında üçler, beşler, yediler, kırklar, binbirler, 12 pirler diye söyleniyor ya, bu hangi mertebeden söylenmiş, kurgulanmış? Tarikat mertebesi itibariyle düzenlenmiş. Böyle belirli yemeklerden sonra, belirli merasimlerden sonra, zikirlerden sonra bunlar söylenen şeyler. Yalnız neyi söylediğimizi acaba biliyor muyuz? Yani üçlerle ifade edilen ne, beşlerle ifade edilen ne? Bunlar şeriat mertebesinde böyle bir şey olmadığı için mevzuu bahis yani konu olmadığı için, şeriat mertebesinde dua yapan duahanlar, işte hafızlar, kimlerse bu cümleleri kullanmazlar. Çünkü o mertebede yok, üçlerle, beşlerle ilgileri yok onların. Onlar sadece aman ya rabbi bize şunu ver, bunu ver diye öyle bir duaya girerler. O mertebenin de vasfı o diyecek bir şey diyecek halimiz yok, bir şey demeye gerek yok zaten. Her şey yerli yerince kendi kemalatını

yaşamakta yani her şey bulunduğu yerde kendi kemalatını yaşamakta. Oradaki duanın kemalatı o. Tarikat mertebesi düzeyindeki duanın kemalatı da bunların lafzını söylemek. İşte bunların izahına yahut ne olduğunu belirtmeye geçildiğinde işte üçlerden bir tanesi birincisi gavsül azam, diğeri kutbul aktab, diğeri kutbul irşad diye bunlar halk arasında, insanlar arasında, görevli kimseler diye izah edilmeye çalışılır. Üçlerden, beşlere geçildiği zaman o iki tane daha onun görevlisi, yediler daha onların görevlisi işte kırklar bilindiği gibi söylendiğinde gibi hep hayallimizde bir meclis kurulmuş olmaktadır. Bunların hikayelerini de anlatırlar belki yakıştırma, belki iyi niyetle düzenlenmiş.

Bir gün kişinin bir tanesi camiye gitmiş yatsıya kıldıktan sonra uyumuş kalmış orada. Tarikat ehli değil ama cemaatten birisi fakat iyi niyetli, derken o akşam kırklar toplanmışlar. Bakmışlar ki birisi eksik içlerinden, eksik olunca da kırk olmuyor yani toplantı olmuyor. Hadi demişler gidelim bakalım uyanık birisi varsa onu alalım, bakmışlar bakmışlar kimse yok. Demişler ki şu cami içerisinde birisi var orada işte duruyor, alın getirin onu demişler, hemen almışlar onu kırklardan olmuş. Şimdi bu hadise olmuş mudur, olmamış mıdır? O konu ayrı eleştirme de değil. İşte tarikatta biraz böyle fanteziler vardır. Yani biraz abartılar vardır.

Şimdi oradaki şeriat mertebesinde faaliyetini sürdüren bir kişiyi kırklar meclisine alsalar ne olacak almasalar ne olacak? Oraya girmekten kasıt belirli bir alt yapı, belirli bir idrak seviyesine ulaşmış olması lazım ki özel bir statüye tabi olmuş olabilsin, kırklar diye. Bunları tabi tenkit, eleştiri mahiyetinde söylemiyoruz ama bazı gerçekleri de bilmemiz lazım tabi tarikat düzeyi de olsa, şeriat düzeyi de olsa hayali bir İslam yaşantısının aşılması lazım. O kadar çok hayallerle uğraştık ki, tarikat bağnazlığıyla uğraştık ki, ama bundan sonra da çözülür mü çözülmez mi tabi bilemiyorum. Bütün bunların dışında bize lazım olan, olabildiğince işlerin hakikatine nüfus ederek oradan, onları alıp kullanmak yani kaynağından alarak kullanmak, üçler, beşler silsilesini bir başka yönüyle şimdi ele almaya çalışalım. Bu demin

anlattığım sadece lafzi olarak iyi niyetle tekrarlanan ve kendileri hakkında üçler, beşler diye belirtilen kişiler hakkında hayali bir büyütmekle veya hayali bir pozisyon vermek suretiyle aslı ne olduğu bilinmeden hayalen kullanılan kelimelerden ibaret bir sistem. Aslı vardır belki işte kurulduğu zaman ilk bu ilave edildiği zaman aslı vardır belki, sonradan kelimeye dönüşmüştür. Şimdi bize lazım olan hani diyorlar işte benim şeyhim, kutbul aktabtır, benim şeyhimin şeyhi gavsu azamdır. Bunlarla oyalanmakta insanlar, kardeşim gavs ne olduğunu biliyor musun ki o kelimeyi ağzına alıyorsun? Sonra gavsül azamdır dediğin şey senin müşahedenle anladığın bir şey mi acaba? Yok. Dediler ki senin şeyhin gavsül azamdır, sende dedin benim şeyhim gavsül azamdır. Deseler ki sana senin şeyhin katilin katilidir, bende diyeceğim benim şeyhim katilin katilidir.

Biliyor musun ki sen müşahede ettin mi, sonra o ne demek? Hep böyle nakil ve taklit yaptığımızdan işte ondan ileriye gitmiyoruz. Şimdi gerçek manasıyla üçler ne demek? Niye birler, üçler, beşler diye başlamıyor da üçlerden başlıyor? İşte akşam da kısmen mevzu olduğu gibi üç tek harflerin birincisi, bir sayı değil yani üç, tek sayıların birincisi. Bir sayı değil bir kaynak kaynak da sıraya girip sayı olmaz. Yani deniz, denizden bir sonra çıktı bir göl oldu sonra çıktı bir göl oldu sonra çıktı bir göl oldu. O zaman deniz bir göl bir iki, üç, dört sayılmaz, deniz ayrı çünkü bütün gelen her şey o denizden çıktı.

İşte bizim silsilemizde de öyle yazdığı gibi silsilelerin tamamında da öyle yazması lazım. Hani sohbette bazen dualarda Hazreti Allah, Hazreti Cebrail, Hazreti Rasulullah diyoruz. Bunlar üç, ondan sonra bir başlıyor, Hazreti Ali kerramullahı vecheh efendimiz. Çünkü Hazreti Rasulullah kaynaktır. Bir Muhammed aleyhisselam, iki Ali k.v., Hasan Basri üç, o sırayla olmaz. Aynen Esma-ül Hüsna'da da öyle, o baştaki rahman ve rahim isimleri besmele de olduğu gibi kaynak olduğundan rahman, rahim ondan sonra gelen sayı bir hükmündedir. Gerçi Esma-ül Hüsna baştan sayıldığında 99, rahman ve rahim de içine girmekte ama rahman ve rahim bütün alemlerin kaynağı olduğundan, Allah esması

da, onlar sayılmıyor. Ondan sonrakiler bir, iki, üç diye devam ediyor. İşte böylece varlığın oluşması da bu üçle mümkün. Nasıl? Akşam ki konuda vardı ya hani. "Kün" Allah bir şeye ol dediği zaman, ol de oluverir hemen. İşte bu "kün" ol hükmünün birinci tesircisi zâtı yönüyle. Yani birincisi zât, ikincisi irade, üçüncüsü kavil işte bütün alemdeki oluşmalar bu üçe dayanıyor. Üçler dediği bu bir bakıma, bu hangi mertebede? Hakikat mertebesinde. Bir de marifet mertebesindeki üçler var, değil mi? Gerek bireysel olarak, gerek uluhiyet olarak yani gerek insanların yaptığı fiiller, gerek Cenab-ı Hakkın yaptığı fiiller bu asla dayanıyor. Zatı var iradesi yok, kelamı yok, hiçbir şey ortaya çıkmaz.

Biz zatımızda herhangi bir fiil yapmayı düşünelim. O düşüncemizde kalmakta yani zatımızda kalmaktadır. Onu faaliyete geçirmeyi düşündüğümüz zaman ona bir irade ilave etmemiz gerekiyor. Çünkü iradesiz hiçbir şey ortaya gelmez. Biz düşünelim istediğimiz kadar şunu yapacağım, bunu yapacağım bir irade gerekmekte. İradenin de ortaya çıkması için, irade var ama hangi irade ortaya çıkacak, ne yönde bir irade, işte onun da ilmi programı kelam "kün" yani ol işte bunun karşısında bu irade çıktıktan sonra o karşıdaki şeyin olmaması mümkün değil. Belki bizim için mümkün yani biz ol dedik bir şeye olmayabilir ayrı konu ama Cenab-ı Hakk'ın kendi asli itibariyle bir şeye ol dediğinde olmaması mümkün değil, neden?

Çünkü Cenab-ı Hakk abes bir şey yapmaz. Eğer bir şeye ol dediyse orada olacak hükmü vardır. Yani o emri alıp onu faaliyete geçirecek sistem vardır yani güç vardır, mana vardır. Başka türlü Cenab-ı Hakk ol demez zaten ona. Bir çiftçi bile bir nohut tanesini yere ekmesi ona ol demesi işte. O çiftçi bireysel, beşeriyet aklı ile dahi olsa o nohutun gelecek seneye yine aynını üreteceğini bildiği için ona nohut ol diyor. Hadi nohut seni bu sene ektim sen bir dahaki seneye bakla ol bakayım demiyor. Çünkü mantığa da uygun değil, mümkün de değil. İşte Cenab-ı Hakk hangi şeyin olmasını murad ediyorsa daha evvelden onun veriyor özüne o olacak şeyi, o da ol, kün dediği zaman "fe yekünü" bakın "ol"u malzemeye veriliyor. İşte hemen diyor ama Allah

yapmıyor, o olmayı Allah onun programını veriyor. Ol demesiyle vaktinin geldiğini yani kapağının açıldığını emrediyor. O, kendisi oluyor orada, anlaşılıyor mu? İşte üçlerin hakikat mertebesindeki hali de bu. Tabi üçler, beşler ilave ederek gidiyor bu ana temel üzerine. Onun ol diyor ama olması için hangi isim lazım rahman ismi mi, lazım kahhar ismi mi lazım? Kahhar ismi de bir oluşum. Bir rüzgar geliyor fırtına, bir bora işte o da ol, o da kün işte hangi yönde olacaksa üçler, beşler, yediler diye o sistemi daha ihata etmiş oluyor, genişletmiş oluyor.

Marifet mertebesinde ise üçler, Bismillahirrahmanirrahim yani Allah, rahman ve rahim işte bütün sistemi de bunlar idare etmiyor mu? Allah diyelim ki gavsül azam hükmü ile onu ortaya getiriyor. Rahman gavsül aktab, rahim de gavsül irşad… Beşler ne oldu? Cenab-ı Hakkın Hazeratı hamsedeki esma-i ilahileri oldu ve beş mertebe oldu. Yediler ne oldu? Nefis mertebeleri oldu. Kırklar ne oldu? Üçler, beşler, yediler, kırklar Hazret-i Rasulullah Efendimizin kemalat yaşı olduğundan bunları idrak eden kırklar demek. Yani kişideki kırklar yaşı. Olgunluk yaşı veya peygamberliğin geldiği yaş onu da diyebiliriz tabi işte her mertebenin geniş çerçeveli işte şeriat, tarikat, hakikat, marifet mertebelerinin yaşanması kelam sayısı iledir. Anlaşıldı mı burası?

-Gavs ve Kutup

Soru: Gavs ve kutupluk arasında ne gibi fark var?

Şimdi bak gavsül azam diyorlar bu mertebelerin en büyüğünün gavsül azam olduğunu söylüyorlar ki kutbül arifin, bizim pirimiz hakkında da öyle bir şey vardır. Kutbul arifin, gavsül vasilûn, tacül aşıkîn, menbaül irfani yakıyn, mahzeni esrarı rabbil alemin, diye özellikle Pir Hasan Hüsameddin efendimiz hakkında böyle bir methiyesi vardır. Şimdi gavs lügat manası itibariyle "s" peltek "s" ile yazılırsa gavs diye bu yüzücü manasına, yüzücü yani en derinlere inerek yüzen manasına, ne oluyor? İlmi ilahi denizinde yüzen ve en çok yüzen. Başka yüzenler de var ama o en ileri derecede. Mesela eğitim yaparak, ne yapıyorlar? İşte 80 metre aşağıya iniliyor tek nefesle. Başkası ulaşamıyor oraya

sonra ekipmanla birlikte 100 metre aşağıya iniyor, 120 metre aşağıya iniyor ekipmanla. Sonra geminin içerisinde küçük o su basıncına dayanan küçük gemilerle çok aşağılara kadar inip araştırma yapıyorlar. İşte gavs bu demek yüzücü derinlere dalan "s" ile yani peltek "s" ile gavs "sin" ile yazıldığında en büyük yardımcı, en fedakar, bonkör insan demek herkese yardım eden en çok yardım eden manasına. Gavs kelimesi bu. Gerçi onun bir de ayrıca harfleri itibariyle gavs bak bir "g" harfi gayın harfi var bir "vav" harfi var bir "sin" var veyahut "s" harfi var. Öyle de incelemek lazım ama şimdi ona zamanımız yok. Büyütülen gavs bu demek.

Gerçek kelime manası söylenmeyince, hayalimizde bir yücelikler imparatorluğu gibi bir şey, gökler imparatorluğunun reisi gibi bir şey düşünüyoruz. Tabi bunlar hep iyi niyetle yapılmış haller ama biraz tarikat abartması olan durumlardır. Bunun da iyi tarafı neresi? Dervişe bir muhabbet aşılamak, hani benim babam senin babanı döver gibilerden, benim babamın tarlası daha fazla gibilerden, çocukların arasında bu üstünlük arayışı ve meziyet farklılığı bulma çalışması çabası. Gerçekten bunlar vardır, yoktur ayrı mesele ama bir şeyi konuştuğumuz zaman, yani o şey konuşulduğu zaman ne tarafından, kimin tarafından olursa olsun, o şeyin bilinciyle konuşulması lazım.

Bir kişi elektrikten, kablodan, anahtardan bahsediyorsa ezbere değil tornavida elinde, onu tornavidayla çalışırken, hatta cereyan zaman, zaman eline çarptığı zaman ancak o elektriğin ne olduğunu, o işin ne olduğunu anlar. Yoksa kitaptan okusun elektrik şöyle geçer, işte böyle gelir, böyle aydınlatır, işte yaptığımız işlerin hepsi bu. Nazari, hem de tatbikatı olmayan nazari şeyler. Bazen nazari olur ama o nazarinin tatbikatını yapmışlardır, tatbikatlı bir nazari olur anlatımı. Yani tatbikatın anlatımı olur ama burada ne tatbikatı yapılmış? Yapılmışsa çok eski yani çok uzun süreler gerisinde kalmış. Onun lisanından, onun lisanına, onun lisanından, onun lisanına bu nazariyat aktarıla, aktarıla, aktarıla kalmış kusura bakmayın yani dinleyeler de kusura bakmasın tavşanın suyunun, suyunun, suyunun suyu gibi bir ilim kalmış ortada. Sadece tavşan çorbası kalmış ama nedir

içinde ne var? Söylemek istediğimi anlıyorsunuz bir art niyetimiz yok kimseyi de incitme niyetimiz yok. Bunlar tabi güzel şeyler muhabbetli şeyler ama safiyane bir muhabbet yetmiyor işte ne yazık ki hep tarikat seyirlerimiz böyle gelmiş, güzel, güzel insanlar, imanlı insanlar, bir ümitle gelen insanlar ama 10 sene geçti, 15 sene geçti kardeşim ne kadardır işte buradasın? Efendim 25 senedir bu yoldayım elhamdülillah. Ne kadar günlük virdin ne? 90bin ismi celal çekiyorum her gün diyor. Pir-i fani olmuş çökmüş, beyaz yüzü nurlanmış, ne olacak o yüzün nurlansa ne olacak? Yüzünü güzelce yıka, her gün yıkarsan yüzünü zaten o sudan nurlanıyor, sudan aldığı oksijenden nurlanıyor. Peki, kardeşim neredesin sen? 25 senedir ehl-i tariksin, tarik demek yol demek bu yolun neresindesin?

Efendim şeyhim bilir, elhamdülillah ben bilmem, hay Allah şeyhin sana bunları neden anlatmaz. O şeyhin sana nerede olduğunu bildirmemişse, şeyhinin senin nerede olduğunu bilmen sana faydası var mı? Sonra senin nerede olduğunun faydası şeyhine ne? Yani sen yemek yediğin zaman şeyhinin karnı doyuyor mu yahut şeyhin yemek yediği zaman senin karnın doyuyor mu? Otursunlar sofraya şeyh efendinin önüne versinler, yemeği koysunlar dervişler dışarıda elhamdülillah şeyhimiz yedi, biz de doyduk. Şeyhin yediyse kendine yedi. Bu kadar iyi niyet olur mu, bu kadar saf niyet olur mu? Neyse gayemiz kimseyi eleştirmek değil. İşte ne yazık ki böyle hurafelerle diyelim asılda aslı var, fakat sonradan hurafeye dönüşmüş anlayışlarla işte böylece gelip gidiyoruz.

Soru: Derece olarak gavslık, kutupluk hangisi onu merak ettim de?

Şimdi gavs daha üstün, kutup da onun yardımcısı, kutbul aktab, kutbul irşad diye iki görevlisi olduğu söyleniyor. Yani kutub diyelim ki amir, müdür, yanında var sağ tarafında bir sol tarafında kutbul aktab, katip kutup aktab çok yazan…

Soru: Bunu da şunun için sordum, Veysel Karani'nin peygamberimizi görmemesi annesine izninden değil de,

kutubluk görevinin devam etmesi için görülmemiştir demiştiniz de o yönden merak ettim…

İşte o, Efendimizden evvel ona verilen bir lakap yani İslamiyet gelmezden evvel o günün haliyle kendisine verilen ve mertebe-i Muhammedi'nin kendinden evvel gelen zuhurlarından bir zuhur o. Nasıl bütün peygamberler Hazreti Rasulullah'ın zuhurlarından bir zuhur. Kaynak Hazreti Rasulullah, ne diyor efendimiz biz son gelen ilkleriz. Yani hem ilk, hem son dolayısıyla bütün meratibi kendisinde ihata etmiş oluyor. İşte kim ki mana itibariyle bir varlık ortaya koyuyor, mana tarafından Hazreti Rasulullahın zuhurlarından bir zuhuru, mutlak kendisi değil.

En geniş manada bunu kim ortaya koyabilirse, en geniş manada hakikat-i Muhammedi'nin zuhur mahalli olmakta. Âdem aleyhisselam âdemiyeti itibariyle Hazreti Rasulullah'ın zuhurunu ortaya koymakta, Hızır aleyhisselam ise o güne kadar gelen meratib içerisinde, Musa a.s. devrine kadar gelen meratib içerisinde, Hazreti Rasulullah'ın ilim ve kudret özelliğini ortaya koyan kişi, mahal yahut varlık, Hızır aleyhisselamlık bu. Hazreti Rasulullahın o güne kadar gelen en geniş manada, ilim ve kudret zuhurunu ortaya koyan şahıs, gizli kendisi ne diyorlar onun ismine? Hızır aleyhisselamın bir kendi ismi var, bir de vasfı varda şu anda gelmiyor aklıma.

Hızır aleyhisselamın ismi vasfı Ebul Abbas. İlk ismi onun bir prens olduğunu söyleyenler var. O bulunduğu yerde, işte gene o şey bölgelerinde olacak Şam, daha aşağı bölgelerde orta Mezopotamya bölgelerinde bir yerde olacak. Orada bir padişahın veya bir beyin oğlu olduğunu söylüyorlar. Fakat sonradan içerisine hikmet arayışları girdiğinden bunların hepsini terk ediyor, yalnız başına hayat sürüyor. Lakabı Bulya, kendi ismi Ebul Abbas, lakabı Bulya diye biliniyor. Tabi Hızır'ın şahsiyeti yani Hızırlık şahsiyeti onda zuhura çıkıyor. Ondan sonra bir sürü Hızırlar var. Hızır tek bir varlık değil, tek bir kişi, tek bir kimlik değil ama aynı mananın değişik kişilerde, değişik kimliklerde zuhura çıkması ki o da Hızır olmuş oluyor. Artık ona 10 tane 20 tane Hızır değil de tek Hızır, çünkü aynı mana onlarda devam ediyor. Hızır

demek bir bakıma hâzır demek. Birisi Anadolu'dan bir zamanlar geliyordu bize öyle garip dervişlerden, öyle diyordu, *"Allah'ın bin bir ismi var, bir ismi Hızır Allah'ı nerede çağırırsan orada hâzır*," diye alevi-meşrep bir kişiydi öyle zaman zaman gelir, giderdi. Allah'ın bin bir ismi var, bir ismi Hızır Allah'ı nerede çağırırsan orada hâzır. İşte gelen Hızır ismi altında veya Hızır kisvesi altında Hakk'ın ta kendisi, Hızır hâzır demek hazret dediğimizde buradan kaynaklanıyor. Hazret demek Hakkani vasıflarla hâzır olan kimse demek veya geçmişlerdense, Hakkani vasfıyla yaşamış kimse demek, Hazreti Ali diyoruz, mesela Hazreti Ebu Bekir diyoruz. İşte o ona iltifat olmuş oluyor ve onun biz hem yücelendirmiş, övmüş oluyoruz, hem de vasfını ortaya koymuş oluyoruz, hazret kelimesi bu.

Kutbul aktab, kutup, kutup yıldızı derler, işte gavs hazretlerinin birinci yardımcısı kutup, kutbul aktab, katip yani bütün öyle derler dünyada olacak ne varsa hepsini o kaydeder ve ondan alınır ve alemde faaliyete geçer. Kutbul irşadda diğer taraftan ilmi hareketleri kontrol eder, irşad eder yani bütün insanları irşad eder diye belirtilir. Şimdi biz zannediyoruz ki bunlar bireysel birer insan suretinde varlıklar, işte şey buradan meydana geliyor kaynaklanıyor abartılı anlayışlar. Bunlar bir insan değil yani bir birey insan değil, insan-ı kamil olan, kamil insan değil bakın, insan-ı kamil ile kamil insan ayrı şey farklı şey.

Gerçi Ali Veli, Veli Ali o Veli'yle Ali, Ali'yle Veli aynı şey ama insan-ı kamille, kamil insan aynı şey değil. İnsan-ı kamil bütün bu alemlerin aldığı isim. Biz şimdi insan-ı kamilin içinde yaşıyoruz, insan-ı kamilin içinde yaşıyoruz insan suretleri içerisinde. İşte bu suretlerin içerisinde kim ne kadar kemale ermişse, erebilmişse ona kamil insan deniyor. İnsan-ı kamil, hakikat-i Muhammedinin zuhuru, bütün alemler insan-ı kamil ismiyle var edildi. Yani bu mükevvenat kevn aleminin bir ismi de insan-ı kamil demektir. Yani bütün bu alemler bir tek insan-ı kamil. Bu insan-ı kamilin bizde içinde yaşıyoruz dolayısıyla onun bir uzvu hükmündeyiz, insan-ı kamilin birer uzvu hükmündeyiz. Nasıl arabanın, tüm olarak bir araba var ama arabanın bütün parçaları en küçük

vidasında, motoruna, her şeyine pistonuna, en küçük her şeyine kadar o arabanın fertleri içerisindeki oluşumları işte bizde insan-ı kamilin içerisindeki tümün içerisindeki bireyler gibiyiz. Portakalın, narın içerisindeki taneler gibiyiz. Portakalın, narın dışında değiliz olmamız da mümkün değildir. İşte bunlar tanelerinin içerisinde misal olarak veriyoruz tabi en çok kendini kim tanımışsa, en iyi, en geniş manada o portakalın yahut narın içinde olduğunu narın içinde kendine ait bir yeri olduğunu, hücresi, odası olduğunu, kendisine bir şahsiyet tanındığını, insan-ı kamil içinde kaybolmadığını yani tümün bir çuvalın içerisindeki o taneler gibi, nohutlar gibi, pirinçler gibi kaybolup gitmediğini, her bir tanenin, pirincin bir şahsiyeti olduğunu, işte kim bu bilinci daha geniş daha güzel manada idrak ediyorsa onlar kamil insan. İnsan-ı kamille, kamil insan arasındaki fark bu. Biz kamil insanı, insan-ı kamil zannediyoruz yani o vahada, o sahada, o anlamda kullanıyoruz.

Soru: Kamil insan birey, insan-ı kamil bütünü kapsıyor?

Tümü, bütün alemi, tüm insanları ihata etmiş, işte bu bütün insanları ihata etmiş olan insan-ı kamil gavs yoksa anladığınız birey manada değil ve onun işte kutbul aktab da bir bakıma levhi mahfuz yani bütün içindeki, ilmi ilahinin yazılı olduğu sistem. Kutbul irşad da akl-ı küll olduğunu söyleyebiliriz. Bütün ilmin tahakkuku onunla iradesiyle ortaya çıkmaktadır. Bunlar, baş tarafta bu sistemler, kurgulanıyorken yani tespit ediliyorken, bu geniş manada ifadeleri içerisinde ama birey idrakine yakın şekilde söylendiğinden, küçük akıllar bunu zaman içerisinde bunu birey insanlara döndürmüşler. Ve bizde böyle üçler, beşler, yediler derken, üç kişilik bir grup, beş kişilik bir grup, yedi kişilik bir grup, kırk kişilik bir grup, bin kişilik bir grup, bin birler vs. işte 12 pirler diye bunları hep bireyselleştirip böyle algılamışız. Neyse tabi bu da bir gerçek, bunun kaldırılması mümkün değil bunu nasıl kaldıracağız çünkü bunu öyle anlıyor o garip kardeş, arkadaş öyle anlıyor. O da onunla mes'ud, onun anlayışı, onun hayaliyle hayatı sürdürüyor. Belki o şekilde kendisine bir imani güç, yardımcı güç kabul

ediyor ki öyle de oluyor, faydası var mı? Var, ayrı konu. Bir şeyden yüzde 10 faydalanmak var, yüzde 80, yüzde 90 azami faydalanmak var. Anlaşıldı mı burası?

-Ehl-i Beyt

Soru: Hocamızın daha önceki konuşmalarında Hazreti Muhammed sallallahualeyhivesellem Efendimizin bir gül olduğunu, açıldığını ve diğer ehl-i beytinin de dört gül gibi aşağıdan geldiğini, gonca olduğunu bahsetmişti. Fakat bunların hepsinin bir birey, tek bir birey olduğundan söz etmişti. Bunun üzerine bende acaba beşlerin ifadesinin buradan mı geldiğini öğrenmek istedim o nedenle bu soruyu sormuştum.

İşte bu dediğin de üçler, beşlerin bir başka tezahürü bu dini hukuku, dini hükümleri tek bir şey diye bir mahalle bağlayıp budur diye geçmek de mümkün değil ama öyledir dersek o da doğru. O kadarıyla yeterli olur. Çünkü İslami ilim bir tek yöne bağlanıp da bu budur diye kısıtlanacak bir ilim manzumesi, silsilesi değildir. Neden değil? Çünkü her mertebede o ilmin bir tezahürü var, bir zuhuru vardır. İşte o düşündüğün şey çok doğru, bir başka yönüyle de Efendimizin pencü âli âbâ diye sardığı o beş kişi, üçleri ve beşleri ifade ediyor. Yani bir başka üçler, beşler hükmünü ifade ediyor. Oradaki üçler Hazreti Ali, Hazreti Hasan ve Hazreti Hüseyin efendilerimiz üçler o. O mertebedeki üçler. İşte beşler dediğimiz zaman Efendimiz ve kızıyla birlikte ne oluyor? Pencü âli âbâ yani abanın altındaki beşler ama üçler beşler diye ayrıldığı halde, tekler yine onlar.

Soru: Ferd-i vahid dersem vitriyet ferdiyette…

Vitriyet tek varlıklar. Tek varlığın, beşli şekilde görülmesi. O tek varlık, tek olarak görünse bu faaliyet sahası olmaz. Yani ondan sonraki süre devam etmez. İşte o birin yahut o grubun bir zuhurları olacak ki onlar tezahür etsinler. Şimdi bir çuval buğdayı ektik topladık. O buğdayı, çuvalı öğüttük hepsini bitirdik. Bir sonraki aşama, bir sonraki sene ne ekeceğiz, ne bitireceğiz? İşte bir sene sonra hakikat-i Muhammediyye ne olarak ekiliyor? Hazreti Ali efendimizden ekiliyor, Hasan diye biçiliyor, Hasan ismiyle

hububat toplanıyor hasat… Bir aşama sonra Hüseyin ismiyle o hasat toplanıyor ama toplanan aynı Hazreti Rasulullah efendimizin aynı ama tabi aleyhissalatüvesselam müstesna şahsiyeti o ayrı konu, onun özelliğine ulaşmak mümkün değil ama vasıf olarak aynı. Bir kamyon aynı tarlada çıkmış pirinçle, bir kilo pirincin arasında fark var mı? Yok. Miktar farkı var sadece birisi bir kilo, birisi bir kamyon. İşte bir kamyon pirince artık bir başka varlığın ulaşması mümkün olmadığından o kamyondan arttırılarak üretilen işte bir traktör, bir çuval, bir heybe gibi ama pirinç aynı pirinç.

Ama birisi bir orduyu doyuruyor, birisi bir aileyi doyuruyor aradaki fark bu kadar yani tesir sahaları bu kadar. O işte pencü âli âbâ, üstte açan bir gül, o gül ağacını düşünelim, gül fidanını, kök aynı kök, üstünde açmış bir tane gül var yanında da tomurcuklar var dört tane. Bunu biz ayırabilir miyiz, bu yanındaki tomurcuk bir başka ağaçtan geldi, öteki başka ağaçtan geldi? Tomurcuklarını bırakın, oradaki yapraklar, dikenler bile o güle aittir. Onlar bile ayrılmaz yani o gül ağacının üstündeki gül ne kadar mübarekse, oradaki diken de o kadar mübarektir. Çünkü diken olmazsa gülün kemalatı ortaya çıkmaz. İşte efendimizin mübarek ehli beyti böyle üçler, beşler özünü kaynağını ortaya getirmekteler bu şekilde.

-Necat

Bir küçük bölüm var burada, 12'inci "Terzi Baba" isimli kitabımızdan. Bu kitabı derleyen ve yazmaya çalışan (Ç.H.U.) kardeşimizin bir düşüncesi varmış onu bize aktardı, o aktarmanın neticesinde de işte bu cevaplar ortaya çıktı. Onun ağzından.

Bu kitabı derleyip düzenlerken epey zamandır düşündüğüm bir hususu Terzi Babama sormayı düşünmüştüm, diye başlıyor. O da şuydu. Kendisinin vasfı necattır, Nuh aleyhisselamın da vasfı necattır acaba bu necatlar arasında ne fark var idi? Bir müsait zamanda sorduğum bu soruma verdiği cevabı şöyle olmuştur. Tabi bu da bir düşüncedir. Bu vasfı necat yani ben şimdi cevaplıyorum onun sorusunu. İlk defa Nusret Babam şu

tarihli mektubuyla izafe etmişlerdi. İlk zamanlarda yazdığı mektubu vardı onun başında Necdet yerine Necat ifadesini kullanmıştı. Tarihi hatırımda değil tarih yeri boş. Daha sonra Cenab-ı Hakk daha evvelce de belirttiğimiz gibi yani kitabın ön bölümlerinde belirttiğimiz gibi zuhuratımızda göstermişti. Daha sonra manada İzmir Zekiye Anne tarafından tasdik edilmişti. Daha sonra B.G.İ rumuzlu kardeşimize 11.04.2003 Cuma 22, vedud'um necattır, necatım vedud'dur, tasdiki gelmişti. Böylece orada vedud dediği, o vedud değil yalnız, vedud isminin hakikati vedde, müvedded yani muhabbet yani muhabbetim necattır, necatım muhabbettir demek istiyor. Yani sevdiğim yere necatımı veririm demek istiyor.

Ama başka varlıklarını sevmiyor mu Cenab-ı Hakk? Tabi hepsini seviyor o konu ayrı. Burada bahsedilen necat ayrı, aslında alemde necattan başka hiçbir şey yoktur. Kime ne manada bir hal verilmişse, o onun necatıdır, yani o mertebenin necatı o mertebenin kurtuluşudur. Zahirde helak gibi de gözükse. Her varlık kendi kemalinde olduğundan biz bireysel aklımıza göre, nefsi şartlanmalarımıza göre onu zeval gibi görürüz orada ve bize nefsimize zeval gibi gelir. Halbuki o necattır, rahmettir yani muhabbettir o. O muhabbeti olmasa zaten onu orada öyle yapmaz.

Bir annenin, babanın çocuğa muhabbeti olmasa ona bir tokat atar mı yahut bazı sözleriyle incitir mi yahut ikaz eder mi? İşte etmesi ona necattır, rahmettir, o anda olmasa bile bir sonraki aşamada rahmettir. Dolayısıyla alemde necattan başka hiçbir şey göremiyoruz ama bize zahmet gibi geliyor bazı fiiliyatlar, o bize göre öyle aslına göre onun da kurtuluşunu temin ediyor. Cehennem, necattan başka hiçbir şey değildir. Neden günahlarını temizler sonra onu cennete götürür. Cehenneme girmese, ebediyen cennete giremez o üstündeki ağırlıklarla. İşte cehennem onun necatı oldu, kurtuluşu oldu. Böylece necat mana aleminden verilen bir vasfımız olmuştur. Şimdi burada bir ikaz var, sakın ha ona diyorum ki yahut okunduğu zaman, Nuh neciyyullah ile buradaki necatı karşılaştırıyoruz sanılmasın. Nuh aleyhisselam Allah'ın celle celalühü büyük bir peygamberidir, biz ise aciz bir kuluyuz. Nuh aleyhisselamın

hali geneldir, bu da bir ayrı konu, bizim halimiz ise özel indîdir, yani kimseyi bağlamaz. Ancak bu zevki bir hal ve ilimdir. Nuh aleyhisselamın haliyle buradaki necatın halini karıştırmamak lazım. Onunla bizim bir yarışma gibi de böyle düşünmemek lazım hiçbir şekilde. O alem şumul yani bütün alemlere açılmış bir necat ama diğer necatlar mahalli veya kendine ait. Sonra bu bizim tarafımızdan kurgulanmış bir şey de değil, tasnif edilmiş, düzenlenmiş bir şey de değil. Bugünlere kadar gelen zuhuratların, tecellilerin neticesinde toplanan oluşan bir oluşum. Kimseyi bağlamaz ancak bu zevki bir hal ve ilimdir. İbrani lügatinde şimdi yavaş yavaş mevzua giriyoruz. Nuh sözcüğünün yani Nuh'un rahat manasına olduğu ifade edilmiştir.

Nuh kelimesi rahatlık demek, hal böyle olunca Nuh neciyullah'ın manası Allah'ın o mertebedeki rahatı huzur ve kurtuluşu demek olur ki, her mertebede ayrı, ayrı zuhur ve yaşantısı vardır. Bunu bilmek lazım Nuh neciyullah, insanlık seyri içerisinde hangi mertebede gelmiş ise oraya kadar gelenlerin necatı orada vardır. Muhammediyyül-meşrep olan bir kimseyi Nuh neciyullah necata götüremez. Museviyül-meşreb olanı necata götüremez ama Museviyet mertebesine gelmeye çalışan bir salik de Nuh neciyullah mertebesinden geçmedikçe Museviyet necatına yani Museviyet mertebesine ulaşamaz. Evvela o necatı alacak. Nuh babadan, Nuh dededen o kurtuluşu alacak yani onun gemisine binecek.

Başka çaresi yok. Yoksa helak olur. İşte seyri suluk demek hangi peygamber, hangi mertebede yapmışsa o yolu yürüyenlerin de, evet efendim ben 25 senedir buradayım nerede olduğumu bilmiyorum, demesi daha âdemiyet mertebesine gelmediğini kendi lisanıyla söylemesinden başka bir şey değildir. Anlaşılıyor mu acayip? Her mertebede ayrı ayrı zuhur ve yaşantısı vardır. Şimdi özet olarak kısa kısa bunları incelemeye çalışalım. Aslında Kur'an-ı Kerim'in her yönü hayal ve vehimden necattır.

Euzübillahimineşşeytanirracim işte bunu ispatlıyor, bunu söylüyor. Yani Kuran okurken hayalden ve vehimdem arındır kendini. İşte bu arınma zaten baştan necattır bize. Baştan bu necat olmasa bunun devamı olan necatlar yani her

mertebeden saf, temiz, pak olarak çıkıp kurtulmak mümkün olmaz. Eğer biz bir denize girip banyo, duş almayı düşünüyorsak, o deniz kirliyse yani bizden daha kirliyse oraya ona göre temiz gibi olarak girer, kirli olarak çıkar.

8.Mp3 – Necat

-Necat

"*Kur'an-ı Kerim'in her yönü hayal ve vehimden necattır*."

Yani her bir suresi başlı başına bir necat, her bir ayeti kendi bulunduğu meratibi itibariyle bir necat, her bir harfi kendi hakikati itibariyle ilm-i necat. Şimdi bir, Cenab-ı Hakk Âdem aleyhisselamı balçık topraktan halk etti. Toprak ise asli itibariyle hikmettir. Sizin oğlanın aslı toprak yani ana maddesi, hikmetin ana maddesi toprak. Toprağında özü hikmet, yani bağrından nice, nice, nice, nice bilinmeyen şeyler çıkarmakta. Bir çuval toprak alalım, saksının içerisine veya bir belirli bir yere koyalım, ona ne ekersek ekelim, içerisindeki işte bakterileri, özellikleri itibariyle belki bazı bitkileri o toprak daha çok yeşertir, bazı bitkileri daha az yeşertir. Toprağın içerisindeki terkibine göre ama her halükarda mutlaka orada bir şey yeşertir.

İşte bu onun hikmeti, aynı su, aynı havayı teneffüs ediyor, aynı ışığı, güneşi alıyor burada bazen kırmızı, bazen beyaz, bazen mor işte değişik, değişik renkler çıkıyor nasıl oluyor? İşte bazen aynı yerde meyveli ağaç, aynı yerde bazen meyvesiz ağaç aynı toprakta işte hep hikmet. "ve nefahtü" içine ruhundan üfledi, yani toprak olan hikmetin içine "ve nefahtü"yü üfledi aslında yoksa toprak, taş toprak olarak üflenmedi, niye havaya üflemedi, niye ateşe üflemedi? Niye suya üflemedi, toprağa üfledi neden? Çünkü toprak hikmet özelliğini ortaya koyacak kabiliyeti var ve de terkip olarak toprağın ayakta duracak kabiliyeti vardır. Su ayakta duramıyor durması için donması, buz olması lazım ve buz ise hareketsizlik donuktur, hareket edemez. Âdem sadece taş gibi heykel olurdu, buzdan olsaydık. O zamanda faaliyeti olmazdı. İşte bunlar hep Allah'ın hikmetleridir. Onun hikmeti en geniş manada toprakta zuhura çıkmakta ki işte bu yüzden "ve nefahtü" içine ruhundan üfledi, böylece

toprağın ağırlığından hikmet ile ruhun hafifliğine necat yani huzur yani rahat, huzur ile ulaşıp kurtulmuş oldu ki ilk necat budur. Yani insanlara verilen ilk necat, hatta aleme verilen ilk necat çünkü insan alemin halifesi olduğundan onun kurtuluşu, alemin kurtuluşudur. Eğer o topraktan biz kurtulmasaydık bu necat ile, Cenab-ı Hakk'ın esma-i ilahiyesi ilmî ve irfanî olarak zuhura gelmeyecekti yani Allah bilinmeyecekti hani "*Allah var idi onunla birlikte hiçbir şey yoktu*" hükmü böylece devam edecekti. "*Kanallahu velem yekün meahu şey'a/El an kema kân/şu anda dahi öyledir*" hükmü aynen devam ediyor. Gerçi bugün de aynen devam ediyor ama idrak eden varlıklar var, müdrik, idrak eden varlıklar var aksi halde Âdem'in toprağı hikmet özelliğiyle "ve nefahtü"yü kabul etmemiş olsaydı, bireysel insan zuhura gelmez, insan-ı kamil sadece zuhurda olurdu ki bu o insan-ı kamilin kemalatı değil, zevalidir.

Çünkü insan-ı kamil Âdem'le kemale ulaştı. Hava, toprak, su, ateş, mükevvenat, yıldızlar, güneşler, hepsi halk edildi, bu insan-ı kamilin cesedi hükmündeydi. İnsan-ı kamilin ruhu "ve nafahtü"sü Âdem ile, kalbi Âdem ile faaliyete geçti. İşte bu topraktan manaya geçiş ilk haliyle, bireysel insanın diye düşünelim, ilk necatı bu, ilk kurtuluşumuz budur. Çünkü toprak, hikmet hakikatinin içerisine, varlığına biz duhul etmeseydik "ve nefahtü"yle meydana gelmeseydik biz görüntüye gelemeyeceğiz sadece ilm-i ilahide veya ruhlar aleminde, ruh olarak kalacaktık.

İşte ruhaniyetten elle tutulur, gözle görülür, belirgin hale gelebilmemiz için bir yoğunlaşmış malzemeye ihtiyacımız vardı, o da toprak. Ama o toprak sadece taş toprak değil hikmet hükmünde olan toprak ve işte Cenab-ı Hakk bu hikmetle birleştirdi "ve nefahtü"yü, toprağa üfledi dediği o. Toprağın hikmet yönüne onu üfledi ki hikmet hakikatiyle o "ve nefahtü" orada faaliyete geçebildi. Yoksa bir taşın üstüne, taşı kırın arasına tohumu ekin suyu da dökün çıkar mı oradan tohum? Çıkmaz ya kurt, kuş gelir alır, ya kurur gider. Neden? Çünkü hikmet yok yani taşın içinde hikmeti yok. Yani onu büyütecek hazırlığı yok alt yapısı yok. Bir daha okuyorum, Cenab-ı Hakk Âdem aleyhisselamı balçık

topraktan halk etti, toprak ise asli itibariyle hikmettir. "ve nefahtü" içine ruhundan üfledi yani o toprağın hikmetin içine böylece toprağın ağırlığından hikmet ile ruhun hafifliğine necat buldu. Yani rahat huzur ile ulaşıp kurtulmuş oldu. İşte Nuh burada rahat demek eğer o "ve nefahtü" içinde hikmet olmayıp da toprak içerisinde kalsaydı, kuru toprak gibi sıkışıp kalacaktı ve sıkıntıda olacaktı, rahatı bulamayacaktı. Yumuşak toprağa girdi, mümbit toprağa girdi, orada rahatı buldu ve gelişmesini sağlama imkanı oldu. Neden? O da hikmetiyle. Bu bir, ikincisi İdris aleyhisselam çok ibadet ve riyazat yapıyordu. Böylece kendinde büyük bir latiflik hasıl oldu ve Cenab-ı Hakk onu "mekanen aliyyen" ayet numaraları da var onu yazmadım, yüce mekana yükseltti böylece o da, yani İdris aleyhisselam da, hava ki kuvvettir, havaiyattan yani nefs-i hevasının kuvvetinden necat bulup, rahat ve huzura kavuşmuş oldu.

Yani anasır-ı erbaanın necatları bunlar. Topraktan Âdem aleyhisselamın necatı, havadan da İdris aleyhisselamın necatı. Üç, Nuh aleyhisselam kavmine uzun seneler nasihat etti, "vester şevsiyab" onlar Nuh'u dinlememek için sırtlarındaki örtülerin ters döndürüp başlarını ve kulaklarını örterek, onu dinlemek istemediler. Nihayet Nuh tufanı oldu kavmi suda boğuldu. Ceketlerini böyle arkadan kaldırıyorlar, başlarına geçiriyorlar. Orada anasır-ı erbaadan su, bakın genel seyirde, tesir sahası suda, su ilimdir. Yani suyun karşılığı ilim, toprağın karşılığı hikmet, havanın karşılığı kuvvet, suyun karşılığı da ilim.

Bunlar hep bizim varlığımızda mevcut, aynı zamanda da hayattır. Su ilim ama bir başka vasfı da hayat "külli şeyin halikün ma" diyor, her şey sudan halk oldu, hayattır. Nasıl ilkbaharda yağmurlar yağmaya başlayınca ancak hayat yeşeriyor. Yani suyun bir vasfı ilim, bir vasfı da hayattır. Nuh aleyhisselam vücut gemisi ile buraya geldi, şimdi Nuh'un necatı burada yani Nuh'a gelmeden evvel daha iki necat var. Nuh'ta da bir necat var ama Nuh'un necatıyla necat bitmiyor. Nuh aleyhisselam vücut gemisiyle, kendi mertebesi itibariyle, ilim deryasında yüzerek, ilmi ilahi deryasında yüzerek necat bulup rahat ve huzura kavuştu.

Kavmi ise kendilerine ait olan hayatı, suya gark olarak bulduklarından dünyadan necatları suda gark olmakla oldu. Zahiri tefsirlere bakıldığında işte onlar suda boğuldular, kahr oldular, öldüler diye ifade edilir ama aslında o tamamen öyle değil. Nuh aleyhisselam onları batın ismine davet etmekteydi, onlar ise zahir ismiyle halk edildiklerinden yani kabiliyetleri zahir isminin gereğini anlamaktan ibaret olduğundan, batın çağrısına kulaklarını kapattılar o yüzden. Yani programlarına uygun bir davet değildi ama Cenab-ı Hakk yine onlara rahmetinden onları suya gark etmiş olarak dünyadan necatları suda gark olmakla oldu. Yani zahir esmasından suda gark olarak batın esmasına geçtiler.

Bu da onların necatı oldu, ölüm cezası değil, anlaşıldı mı burada incelik var? Şimdi, Nuh aleyhisselam onları batın esmasıyla batına davet etti yani işlerin hakikatine davet etti ama onlar zahir esmasıyla zuhur ettiklerinden, batın esmasını dinlemediler. Ama Cenab-ı Hakk yine onlara rahmet için hayat olan su, onları suda gark olmak suretiyle yani suyla doyurmak suretiyle diyelim, zahir isminden batın ismine aldı. Anlaşılıyor mu? Yani zahir kitaplarda isyan üzere diye belirtilir ama o da bir şeriat mertebesi doğru o da bir necat, oradan ibret almak başkaları için necat ama kendilerinin suya gark olmaları onların necatı oldu. Yani böylece Cenab-ı Hakk onları yine Nuh aleyhisselama tabi kılmış oldu veya Nuh aleyhisselamın onların üzerine olan talebini böylece yerine getirmiş oldu. Dolayısıyla peygamberini dinlemiş oldular. İşte fiilleriyle zaten yapmış oldular lisanen tasdik edemediler ama hayatlarıyla tasdik ettiler.

Soru: Her peygamberde gavs mıdır?

Kendi düzeyinde, kendi mertebesinde tabi o ilmin en üstünü orada zuhur ettiğinden, onun gavsı tabi. Su ilim, aynı zamanda hayat yani onlar ilim ile birlikte hayata dahil oldular. Sudaki hayata, suyun ifade ettiği hayat dahil oldular. Hayat-ı ebediyeye dahil oldular, dünya hayatından kurtularak. Su da ölmek ne demek ve su da temizlik, gusül, abdest temizlik değil mi? Aynı zamanda gusl edildiler eski necasetlerinden, eski hallerinden bakın Cenab-ı Hakkın

rahmeti ne kadar büyük. Ama zahir mertebeden bakılınca tabi işler daha başka, orada doğru onlar da gerçek ama sadece o kadar ifadeyle bu işler anlaşılmış olması mümkün değil. Anlaşıldı mı? Bir daha paragrafı okuyalım. Su ilimdir, aynı zamanda hayattır. Nuh aleyhisselam vücut gemisiyle kendi mertebesi itibariyle ilim deryasında yüzerek necat bulup, Nuh aleyhisselamın necatı başka, suyun üstünde kalması yani ilim denizinin üstünde kalması onun necatı, ilm-i ilahide ama yüzerek necat bulup rahata, huzura kavuştu. Kavmi ise tam tersi bir necat buldu. Kendilerine ait olan hayatı, suya gark olarak yani kendi hayatları, suya gark olarak bulduklarından, dünyadan necatları suya gark olarak oldu. Yani Nuh aleyhisselamın necatı suda yüzmekle oldu, onların necatı da suda gark olmakla oldu.

Biri ilmi yönüyle suda gark oldu, diğerleri de hayati yönüyle suda gark oldular. Yani suya girdiler ve hayat buldular, ebedi hayat buldular. Nuh aleyhisselam da suyun üstünde kaldı, ne yaptı ilm-i necat buldu. Su ilimdi aynı zamanda. Dördüncü necat, Nemrut İbrahim'e çok eziyet etti ve sonunda ateşe attı, ayeti kerimede "*ya naru küni berden ve selâmâ*" Cenab-ı Hakk ateşe ey ateş soğu ve selamette ol dedi. Bulunduğu yerde gül bahçesi oldu. Ateş azamettir dört unsurdan bir tanesi ateş azamettir. Azamet, Kibriya, yücelik, amir yakıcı. Böylece Nemrut'un zahir, batın azameti İbrahim'i yakamadı. Çünkü üstünde hullet yani esma ilahiyenin dostluk örtüsü ve Kibriyası vardı.

Yani onun azameti vardı ama İbrahim aleyhisselamın da üzerinde dostluk örtüsü, hulleti vardı ve onun da Kibriyası vardı. Ötekinin azameti vardı ama İbrahim aleyhisselamın da Kibriyası vardı. Dolayısıyla o azamet, o Kibriyayı yakamadı. Hullet, dostluk elbisesi sarmıştı onu, pencü âli âbâ gibi esma-ül Hüsna sarmıştı İbrahim aleyhisselamı da. Esma-i ilahiyyenin dostluk örtüsü ve Kibriyası vardı. Böylece İbrahim de ateşten necat bulup rahat ve huzura kavuşmuş oldu. Böylece anasır-ı erbaa tamamlanmış oldu. Yani her işte bu mertebelerden geçiyorken kişi, bu mertebelerin ilmen de olsa hakikati idrak ettiğinde, bu anasır-ı erbaadan necat bulmuş olur. Bu anasırdan kurtulmadan mana alemine

de urûc etmek yükselmek mümkün olmaz. Demek ki bu anasırın İbrahim aleyhisselam mertebesine kadar ortadan gitmesi gerekmektedir. Bu mertebelerde kişi anasır-ı erbaa, beden yapımızı meydana getiren dört ana unsur, toprak, hava, su, ateş bunların tabiatlarından necat bulup rahat ve huzura kavuşmuş olması lazım gelmektedir. Yani nefsi manada bunların bizi toprağa yani kendi aslında çekmesinden kurtulmamız lazımdır. Ateş bizi kendine çekmekte, hava bizi kendi tabiatına çekmekte, toprak kendi tabiatına çekmekte, su kendi tabiatına çekmekte, işte biz yukarıya doğru uçmaya çalışıyoruz, kendimizi kurtarmaya şartlanmalardan, işte belirli şeylerden fakat bunlar bizi aşağıya çekiyorlar.

Neden? Çünkü bunlar bizim anamız, yapımızda var, tabiat bizim ana tarafımız, akl-ı külde baba tarafımız. Akl-ı küll, ruhu küll, baba kendine doğru çekiyor, ana tabiat aşağı kendine doğru çekiyor. İşte insan bu ikisinin arasında boğuşup duruyor. Ama neticede baba sahasına geçmesi gerekiyor ki aklı külle ulaşabilsin, mi'rac yapabilsin. İşte bu anasır-ı erbaa üstümüzde olduğu müddetçe mi'rac yapmamız mümkün değildir. Necat bulup rahat ve huzura kavuşmuş olması lazım gelmektedir.

Beş, Meryem oğlu İsa aleyhisselam "ve eyyedna hu bi rûhul kûdüs" biz onu rûhul kûdüs ile destekledik. Bundan sonraki necat ruhani olmaya başladı bakın. Toprak anasırdan kurtuldu, ruhani, onlardan dahi necat bulmak lazım. Burası da daha ince mesele, Meryem oğlu İsa aleyhisselam "*ve eyyedna hu bi rûhul kûdüs*" biz onu rûhul kûdüs ile destekledik, hükmüyle beşeriyetinden necat bulup gök ehli oldu.

Altı, necat-ı Muhammedi alemde azap, yani azap anlayışını rahmet anlayışına döndürüp "*rahmeten lil âlemiyn*" hükmüyle alemlere rahmet olmaktır. Yani aleyhisselatü vesselam Efendimizin yani mertebe-i Muhamediyyenin necatı, birlik, bir kişi için değil, bakın necat-ı Muhammedi alemde az yani tadış, azap anlayışını yani cehennem yakıcıdır, şu kötüdür, bu kötüdür diye bu eksi ve kötü görülen, basit görülen anlayışları rahmet

anlayışına döndürüp, "*rahmeten lil âlemiyn*" hükmüyle alemlere rahmet olmakta yani necat bulmaktadır. Buradaki necat ne kadar farklı oldu, değil mi? Ötekiler birey manada mertebeleri itibariyle necat iken, hakikat-i Muhammediyenin necatı bütün alemleri kapsamına aldı ki işte insan-ı kamil veya kamil insan anlayışı bu. İnsan-ı kamilin vücudundan hiçbir mertebeyi, hiçbir varlığı eksi, artı, fazladır, noksandır, diye ayırmadan hepsine aynı muameleyi yapması. Bu da uluhiyet hükmü gereği işte Allahlık gereği. Yetmiş üçüncü fırka-i Naciye. Bütün fırkaların, topluluk yani hepsini kendi bünyesinde toplayıp bulundukları yerdeki haklarını vererek, bulundukları yerde bir hakkı var ama o bulundukları yerdeki hakkı o kişi genel hakmış gibi zannediyor.

Bulundukları yerdeki haklarını vererek onları da bünyesinde toplayarak fırkalılık, farklılıktan kurtarıp kendi bünyesinde tevhid edendir. İşte insan-ı kamil hükmüyle dışarıda insan-ı kamilin dışında hiçbir grubu bırakmadan ister asi ister, ister mü'min, ister tâbî ne olursa olsun hepsini kendi bünyesinde toplamasıdır. İşte fırka-i Naciye de bu. Yani insan-ı kamil yani kamil insan. Her bir farklılık, fırkalılık, farklılıktan kurtarıp kendi bünyesinde tevhid edendir.

Necat; kurtuluş şimdi bir başka yönüyle istiklal, istiklal değil mi istiklal değil mi kurtuluş? Peki istiklal ne? Hürriyet. Peki hürriyet ne? Bağımsızlık. Peki bağımsızlık ne? Uluhiyet, işte necat bu yani ulaşılması lazım gelen gerçek necat. Necat kurtuluş, peki kurtuluş istiklal demek müstakil olmak demek, bağıntısı olmaması demek kimsenin hükmü altında olmamak demek ama bu demek değil bir oğul babasının hükmü altında olmayacak. O manada bağımsızlık değil o ayrı konu. Babasının tabi belirli şartlar içinde bulunduğu yerde o şartlara uyacak ama kendi istiklalini, kendi bünyesinde, kendine tanınan çevre içinde müstakil istiklal sahibi olacak ve ona siz bir iş verdiğiniz zaman o işi kendi çözebilecek durumda bir istiklale, iradeye sahip olacak. Yoksa istiklal ben anamı, babamı tanımam ben hiçbir iş tanımam. Böyle bir yanlış istiklal, bağımsızlık değil. Sistem içinde kendi bağımsızlığını bulacak. Tabi tâbîlikten kurtulmuş

olacak. Aksi halde köledir, kuldur, kendini bulamamıştır. Necat kurtuluş, kurtuluş istiklal, istiklal ise hürriyettir. Hürriyet ise bağımsızlıktır. Bağımsızlık ise uluhiyettir yani mutlak bağımsızlık uluhiyettir yani Allahlıktır, Allah'tır mutlak bağımsız olan. Tekrar ediyorum o cümleyi kısaca. Necat kurtuluş, kurtuluş istiklal, istiklal hürriyet, hürriyet bağımsızlık, bağımsızlık ise hakiki manada uluhiyettir. Çünkü mutlak manada bağımsız sadece Allah'tır. Bunun dışında hiçbir varlık bağımsız değil, her varlık ona bağımlıdır. Demek ki esas necat uluhiyetmiş. Yani uluhiyetin dışında necat olması mümkün değilmiş. O ne demek oluyor? Kim ki bu hakikati idrak etti işte o necatlardan oldu. Kurtulmuşlardan oldu.

Yani biraz daha ileriye gidelim, uluhiyet mertebesi kapsamına girmiş oldu, Allah oldu demek değil ama bu hakikatleri idrak etmiş olan sahaya dahil oldu demektir. Bağımsızlık uluhiyettir. Uluhiyet ise bütün alemlerde necattır ki hubbiyet olan mertebe-i Muhammedidir, zuhur mahalli. Bir daha okuyayım. Bağımsızlık uluhiyettir. Uluhiyet ise bütün alemlerde necattır yani Cenab-ı Hakk bütün alemlerde hangi mertebeyi nerede zuhura çıkarmayı murad etmişse oranın o necatıdır. Bu uluhiyetin necatıdır ki hubb'tur yani vedud'tur yani mahbubiyettir.

Bu da mertebe-i Muhammedidir ki o da insan-ı kamildir. Şimdi diğer mertebelerde mahalli olan necat mertebe-i Muhammedi de umumidir. Yani bünyesinde her mertebenin necatı vardır. Makam-ı Muhammedi'den ümmetine geçen bu necat bu yönüyle diğer necatlardan ayrıdır. Aradaki fark da budur. Makam-ı Muhammediden ümmetine geçen bu necat bu yönüyle diğer necatlardan ayrıdır. Aradaki fark da budur. Yani her mertebede, mertebe-i Muhammediye gelinceye kadar, yani uluhiyet necatına gelinceye kadar her mertebedeki necat o mertebeye ait necattır. Anasır-ı erbaa olsun İbrahimiyet mertebesinde, daha sonra işte İseviyet mertebesindeki necat, Adem aleyhisselama üflenen "ve nefahtü"den necattır. Yani yükselmektir. Neyle? "ve eyyedna hu bi rûhul kûdüs" kuds-i ruhla desteklenmek suretiyle diğerinden kurtuluştur yani üzerine çıkıştır oradaki

necat ruhani necattır bakın ama Muhammediyyül meşrepteki necat hem kendi Muhammedi necatı, uluhiyet necatı, hubbiyeti kurtuluşu içerisinde bütün o mertebelere necat olan necattır.

Yani diğer mertebelere necatlık veren necat mertebesidir diyerek özetle Terzi Babam sorduğum soruyu böylece izah etmiş oldu diye bunun altında oraya kaydettirmiş. Allah kolaylık versin, Allah her birimize bulunduğumuz yerin evvela necatını sonra daha sonra gelecek necatları versin ve bu dünyadan necatını almış olan kimseler olarak gidelim. Diğer şekilde beratını almış olan kimseler olarak gidelim. Salli ve sellim ve barik ala eşrefi nuri cemil enbiya velmürselin velhamdülillahi rabbil alemin, cümle geçmişlerimizin ruhu için, Allah rızası için, dertlerimize deva borçlarımıza eda, hastalıklarımıza şifa olması için, her türlü muradatlarımızı hasıl olması için, Hakk yolunda, hakikati Muhammedi yolunda, en geniş şekilde malumat sahibi olarak dünyadan ayrılmamızı nasip etsin, bihürmeti sırrı suretil fatihatü meassalavat, Allahümme salli ala seyyidina Muhammed ve ala ali seyyidina Muhammed…

-Ademiyetten Mirac'a kadar takip edilmesi gereken yol

Anlatabildim mi? Yani yeryüzünde dinler diye bir sistem yoktur sadece bir din vardır Ademiyet, Nuhiyet, İbrahimiyet, İshakıyet, İsmailiyet, Museviyet, İseviyet, Yahyaiyet, neyse Muhammediyet bunlar tek dinin birer mertebeleridir. Yani bu dinin mertebeleri ama bizim ilim adamlarımız sanki bunlar ayrı birer hükümmüş gibi, semavi dinler, İbrahim dini, Musa dini, İsa dini, Muhammed dini aleyhisselam diye bunları ayrı, ayrı böyle ayırarak parçalayarak anlatmaktalar. Batılılar bunları böyle ayırabilir, onlar mazurdur, ırkçılık yönüyle ayırıyorlar, dincilik yönüyle değil. Musevi ben Musa'ya bağlıyım, Tevrat'a bağlıyım başka bir şey dinlemem diyor. Onlar öyle dediği için biz onları tasdik edercesine evet doğru söylüyorsunuz, ayrıdır sizinki diyoruz bakın. Biz parçalıyoruz, Kuran-ı Kerim'i de parçalıyoruz, İslam dinini de parçalıyoruz, başkalarına haml ediyoruz. Cenab-ı Hakk ne diye ayrı bir din göndersin. Allah birse, bu alemde birse, bir

Allah bir din gönderir. Değişik kitaplar zamanın ihtiyacına göre hazırlanmış düzenlemelerdir. En son kemalat ahir zaman olduğu için Hazreti Rasulullaha bütün geçmiş kitapların hulasası ve özü olarak hepsi zaten Kuran içerisinde mevcut olarak verilmiştir. İşte ilk Kur'an-ı Kerim geldiği zaman, kadir gecesinde "ikra" dediği zaman Hazreti Rasulullah Museviyet mertebesinden onu okumaya başladı. Cebrail aleyhisselam onu tavsiye etti "*bi ismi rabbik*" dedi, bak rabbinin ismiyle oku. Yani esma mertebesinden başla izah etmeye, işte eğitmeye insanları diye tabi orası daha ayrı bir konu. İsa aleyhiselam gelmiş batılılar onları kabullenmişler nasrani demişler, bu sonradan gelen bir isim, Hristiyan demişler sonradan gelen bir isim, İsa, İsevi demişler bunlar sonradan konulan isimler.

Cenab-ı Hakk onlara siz Hristiyansınız, siz Nasrani olun, siz İsevi olun diye dememiş. Ama bunlar böyle isim aldıktan sonra işte 500 sene sonra, 600 sene sonra bunlar oluşmuş, Cenab-ı Hakk Kuran'ı Kerim'inde de nasara diye Hristiyanlardan bahsediyor, yani o ismi kullanıyor ama insanlar artık bu böyle yerleşmiş olduğu için kullanıyor. Ya Beni İsrail diye böyle, sanki Yahudiler ayrı bir kavimmiş gibi biz onu alıyoruz. Şunu da hatırlatmaya çalışayım, "*ya beni İsrail"* dediği zaman Kur'an-ı Kerim insan üzerinde yani seyri sülük halinde olan bir kişinin tarikat mertebesini anlatıyor.

Museviyet mertebesi gerçek tarikat mertebesidir bunu böyle bilelim bakın, İseviyet hakikat, Muhammediyet mertebesi de marifetullah demek. Yoksa onlara ait şeyler değil. Bunlar hepsi bizim malımız Yahudi de dese, Nasrani de dese, Hristiyan da dese bizim malımız hepsi. Çünkü oralardan geçmeden mü'min olmak mümkün değildir. Oraları tanımadan gerçek İslam olmak mümkün değildir. Biz şimdi mirasyedi gibi Müslüman bir ülkede doğmuşuz, Müslüman bir ailede gelmişiz elhamdülillah diyeceğiz, şükründen aciziz ayrı konu, ama gerçek manada Müslüman olduk mu acaba? Babamızdan kalan, ailemizden kalan o miras gerçek manada, bizim maddi miras da olsa gerçek manada bizim malımız oldu mu acaba? Gerçek manada bakın bir kişinin malı olması için o malın üzerinde canıyla,

başıyla, kanıyla çalışarak kazanmış olması lazımdır. Mutlak mal odur. Aileden kalan mal da helaldir ayrı. Yahudi'ye sormuşlar sen kimden mal alırsın diye, ben demiş malı babasından değil oğlundan alırım demiş. Neden demişler, babası o malı nasıl kazandığını bildiği için kolay, kolay satmaz demiş. Yani çok para ister ama oğluna miras kaldığı için kaça alırsa, nasıl olsa vereseden geldi der kolay satar, oğlu malı kolay satar, ben oğlundan alırım onu demiş. Onun için dinimizi de biz böyle işte mirasyedi gibi aldığımızdan, mirasyedi gibi kolay satıveriyor, elimizden kaçırıveriyoruz. O da diyor ki efendim diyor ben Hristiyan mahallesinde doğmuşum, işte annem şu, babam şu, ben ne yapayım diyor yani.

Sen Müslüman ailede doğmuşsan benim ne suçum var, ne günahım var diyor, bir bakıma da haklı diyor yani. Gerçi bunu söylemekle vebalden kurtuluyor mu? Kurtulmuyor ama bir mantık koyuyor gene en azından ortaya. O zaman biz ne yaptık ki mükafata sebep olalım yani mükafat bekleyelim, ne yaptık ki? Annemiz babamız namaz kıldı gördük bizde namaz kılınıyormuş, annemiz babamız şahadet getirdi, biz de getirdik. Ya annemiz babamız "*bi ismi eba ve ebi ve ruhul kudüs*" diyor idiyse, yani Hıristiyan idiyse bizde bunu söyleyecektik aynı. Burada ne kalıyor geriye? İşte çalışıp müşahedeyle İslam dinine sahip olmak kalıyor, işte o zaman biz ümmet-i Muhammed oluyoruz batınen, zahiren işte ala külli hal gelmişiz bedenler olarak ümmet-i Muhammed olmuşuz.

Yani beden yönü yoluyla ümmet-i Muhammediz. Ama ruh ve hakikat yoluyla çalışmamız suretiyle ancak ümmet-i Muhammed olmamız mümkündür. Aksi halde şartlanmış bir İslam anlayışı içerisinde ne kendimizin farkında, ne Allah'ın farkındayız, işte ötelerde bir Allah var tenzihten bakarak ki bende ona ibadet ettim, elhamdülillah Müslümanız çok şükür. Cennet, cennetse cennet de var kazanmışsan kazanmışsın, cennetini de bu ameller sayesinde cenneti de kazandık ama rabbimizi kazanmadıktan sonra cennette rabsiz olduktan sonra ne olacak? Hani ne diyordu o Metin Milli mi bir şarkı söylüyordu hani seninle birlikte cehennem

bana lütuf mudur, hediye midir diyordu sensiz olduktan sonra cennette ne yapayım. İşte "*ya beni İsrail*" şu demek, gece kalkıp da hani o teheccüdlerde, sabah namazlarından evvel o gecelerde kalkıp da oturup da diz üstü çöküp de tespih çeken var ya, tespih çekmek yahut çeken değil de çekmek var ya, işte onlar beni İsrail yani mana aleminde gece yürüyenler, ayaklarıyla gündüz değil. Ayaklarıyla gündüz yürüyenler ortada zaten işte dünyanın hakimi olmaya çalışıyorlar, gündüze hakim olmaya çalışıyorlar. Biz de gece gidelim dünyaya hakim olalım, gönül dünyasına hakim olalım.

"*ya beni İsrail ezkurû ni'meti*" ey gece yürüyen kulum benim nimetimi hatırla "ezkuru" zikret yani "ni'meti en'amtü aleyküm" bu nimeti ben sizin üzerinize verdim diyor bakın. Tahsis var orada çünkü kim gece yürüdü, kalktı dersini, zikrini yaptı, bu hitap ona geliyor işte seni taltif ettim yücelttim yükselttim diyor. Neyin üzerine "*ve inni feddaltüküm alel alemin*" alemlerin üzerine seni yükselttim ama o mertebe itibariyle. Muhammediyet mertebesi daha değil orada, Museviyet mertebesi ile diğer ondan aşağıdaki mertebelerin üstüne yükselttim diyor. Çünkü bu ayet zuhur mahalli Museviyet mertebesi, İseviyet, kemalatı yok daha orada. Ondan evvelki mertebelerin üstüne yükselttim seni, yani bir kademe daha yukarıya çıkardım diye taltif etmekte. İşte bir kişi bunu yaşarsa, bu hakikati böyle yaşarsa, hakikat-i Museviyeye ulaşmış oluyor.

Musevi ne demek, hakikat-i Musevi? Mu ve şa muşa'dır onun aslı hani moşe, moşe dayan derler . Musa demektir işte. Muşş, mu oradaki su ve ağaçlık yerden Allah verdi demek. Bak ne kadar Türkçe karşılığı aaa Muşa diyorlar, sepet içinde gördükleri zaman Musa aleyhisselamı, o işte Allah verdi demek, bak o mertebede Allah böyle büyük lütuflar veriyor insana. Nil nehrinden gelen yani ilahi deryadan gelen nimetler veriyor o mertebede. Neden gece kalkıp da uyanık olduğu için, gece verilen rahmetleri topladığı için, rahmet-i ilahiye dağıldığında topladığı için, hani diyor ya Cenab-ı Hakk gecenin son üçte biri dünya semasına nazil olur iner ve bakar. Ey kullarım hasta olan

yok mu şifa vereyim, dua eden yok mu icabet edeyim, işte ihtiyacı olan yok mu vereyim, diye nida eder dediği bu hadisedir. Kim o saatlerde beni İsrail seyrinde ise onlardan nasibini almakta. Bunun devamı yani Museviyet, oradaki mu, hakikat-i Muhammediyenin bak "mim" var orada Muhammed içerisinde olan üç "mim"den bir tanesi orada. Musa'nın "mim"i orada yani Musa'nın "mim"inde hakikat-i Muhammediye var. Oradaki "şın" şahadet, müşahede demek. Yani topladığımız zaman hakikat-i Muhammediyenin, Museviyet mertebesindeki müşahedesi demek, Musa demek. Anlatabildim mi, karışık mı oldu biraz? Hakikat-i Muhammediyenin, Museviyet mertebesindeki müşahedesi demek Musa mertebesi.

Ne yapıyor bak, ona annesi göle atıyor bak, yani senin nefsine sen annesin, nefsinin annesisin sen, nefsin senden meydana gelmiş isterse erkek ol isterse bayan ol. Nefsin oğlu Musa aleyhisselam veled-i kalp bak, cabbar nefisten korumak için Allah'ın deryasına bırakıyor onu. Hakk'a emanet ediyor yani Hakk ne yapıyorsa yapıyor. İşte bizim de böyle ürettiğimiz varlığı Hakk'a emanet etmemiz gerekiyor. O zaman müjde diyorlar bak Hakk deryasından bir nimet geldi diye. İşte o kavim, Musa aleyhisselamın kavmi bu, 12 sınıfın meydana getirdiği Beni İsrail, bizdeki tahakkuku bu.

Kim ki o halleri idrak etti, yaşadı, gece kalktı, ibadetini yaptı, huzurlu haller aldı, bunun ilmini de okudu, Kuran'ı Kerim'i de okudu o mertebeyi yaşadı. Peki mi'rac yaptı mı? Daha mi'rac yapmadı. Gecemizin mevzu o, oradan oraya gelip toparlamaya çalışıyorum. O mertebeden sonra kişinin nereye ulaşması gerekiyor İseviyet mertebesine ulaşması gerekiyor. İseviyet mertebesinde de ruhanileşen o kimse, ruh aleminde göğe çıkıyor. İşte "verafea" biz onu katımıza yükselttik diye o Museviyet mertebesinden sonraki miraca yükselme o, ondan sonraki mertebe ise "subhanellezi esra" diye başlıyor ki Arap lisanında da isr var. Aynı şey isr bak, "subhanellezi esra" bak gece kulunu gecenin kısa bir vaktinde Mescidil Haram'dan Mescid-i Aksa'ya yürüttü diye esranın kemalatını mertebe-i Muhammediyet içerisinde

belirtiyor. Bakın İsrail'le başlayan yolculuk İsa'yla göğe çıkıyor, Muhammed aleyhisselam ile "subhanellezi esra" yani isra suresinde kemalatını buluyor. Mi'rac işte kemalatını buluyor, hakikat-i ilahiye. Aleyhissalatüvesselam Efendimiz hadiste böyle zahiren bahsettiği gibi gökyüzüne çıkıyor ve oradan üç tane hediye alıyor birisi namaz, birisi tahıyyat, bir tanesi de bakara suresinin sonu, son iki ayeti işte "Amenerrasulü". Onları hediye olarak getiriyor ki işte miraca gittiğinin ispatlarından bir tanesi de o. Yani getirdiği daha evvel bulunduğu yerde olmayan yeni şeyleri getirmesi, eski şeyleri getirse burada aldı diyebilirler ona ama olmayan şeyi getirmesi Allah'tan aldığı ve ümmetine getirdiği hediyelerdir.

Soru: Peki hocam . işte o zaman bu gece namazı teheccüd namazı her mertebede var mı?

İşte İsrariliyetten başlıyor Âdemlikten başlıyor daha. Bak Âdem aleyhisselam yeryüzüne indiği zaman sabah vaktiydi. İki rekat namaz kıldı karanlık olduğu için. Karanlıktan aydınlığa çıktığı için de iki rekat namaz kıldı. İşte sabah namazı iki rekat farz iki rekat sünnet böyle, yok bir rekat kıldı, bir rekatta aydınlığa çıkınca iki rekat sabah farzı böyle oluştu. Bak daha orada başlıyor gece sabah namazı. Burada beni İsrail'de bu daha ciddileşiyor.

Sabah namazı Âdem aleyhisselamda şeriat mertebesi itibariyle ama burada İbrahimiyet, Museviyet mertebesi itibariyle tarikat mertebesinde daha ciddi olarak zikre yönelmiş oluyor insan. İşte o bunu gösteriyor ondan sonra hakikat ve marifet mertebelerinde de "subhanellezi esra" bu kitabı sonra okursunuz daha vakit buldukça yahut geldiğimiz sohbetlerde devam ederiz bilmiyorum hangisini isterseniz yaparız. İşte bu değişik dinlerin seyri değil, tek dinin seyri kendi içindeki mertebeleri. Bizim milli eğitimin şimdi okulları var değil mi? İşte ilkokul ilköğretim okulları eski olduğu gibi diyelim ilkokul, ortaokul, lise, üniversite. Bir de ihtisasları var. Bütün bunlar ayrı okullar değil ki bunları ayrı, ayrı idare eden ayrı, ayrı makamlar yok ki Türkiye'de bir tek milli eğitim var, tevhid-i tedrisat işte hepsi bu. Hepsi ona bağlı ama birinin müdürünün ismi Mehmet, birinin müdürünün ismi Hasan. Hasan müdürünün ismi olduğu için Hasan'ın

Okulu mu, Mehmet'in Okulu mu diyeceğiz bunlara? Hayır. İşte onlar o okulların müdürlerin isimleri, müdürlerin isimlerine göre okullar bina edilmez. Neye göre bina edilir? Devletin özelliğine göre, devletin programına göre kurulur okullar. İşte Allah'ın programı da Âdem aleyhisselamdan başlayıp, Hazreti Rasulullah'da sona eren tek bir eğitimdir. İşte bunu ancak kişi şeriat mertebesi itibariyle zahiren bunları öğrenir ama hakikat mertebesi itibariyle de batınen yani özünde yaşayarak, çalışarak bunları öğrenir.

Tadarak, her mertebe geldiği yeri bilerek, mesela buradan yola çıkan bir kimse hayalinde bir yer düşünsün ama nereden gideceğini bilmesin oraya ulaşabilir mi? Ulaşamaz tam ters istikamete gidebilir, elinde de pusula yoksa yanında bir rehber yoksa. İşte Kur'an-ı Kerim bizim rehberimiz, büyüklerimiz, önderlerimiz onlar bize söylüyorlar buradan gideceksiniz, bu yol kestirme yoldur, tarikat zaten kestirme yoldan gitmek demektir. Yani itimatlı, güvenilir ve kestirme yoldan gitmek demektir. Sağda solda oyalanarak gitmek değil.

Ama bugün ne yazık ki tam tersi olmuş tarikat gitme yeri değil de oturma yeri olmuş, oyalanma yeri olmuş zikirlerle, sohbetlerle, işte belirli şartlanmalarla tenzih ediyoruz tabi biz kendimize söylüyoruz. İşte "*subhanellezi esra*" o kadar açık, o kadar muhteşem bir ifade var "*sübhanellezi esra biabdihi leylen minel mescidil harami ilel mescidil aksallezi bareknâ havlehu linüriyehu min ayâtina*" yani biz onun çevresini mübarek bereketli kıldık. Ve bu ayetlerimizi göstermek için, bakın müşahededen bahsediyor ayetlerimizi göstermek için, kulumuzu gecenin bir vaktinde kısa bir zamanında Mescid-i Haram'dan Mescid-i Aksa'ya gönderdik diye bu birinci bölümü, bu dünya üstünde olan bölümü…

Burada bir şeye daha dikkat çekmek isterim. Muhammediyyetten evvel gece yürüyüşü "isr" sadece yer yüzünde devam ederken Muhammediyyette, bir elif ilâvesi ile "esra-e" ye dönüşmekte bu elif ile gece yolcuğu Uluhiyete yönelerek gök yolculuğuna dönüşüp Mi'rac hakikatine ulaşılmıştır.

9.Mp3 – Zikir Dua

-Mi'rac Gecesi

Evet, bu akşam bilindiği gibi Mi'rac gecesi, Cenab-ı Hakk'tan niyazımız bu gecenin hakikatlerini, bu ve benzer gecelerin hakikatlerini, cümlelerimize gerçeği şekliyle idrak ettirmesi olsun inşeallah. Bu geceleri ihya etmeye çalışmamızın gayesi, bu gecelerde olan hadiselerin özelliklerine dikkat çekmek içindir. Sadece mi'rac gecesi, berat gecesi, kadir gecesi, o gece kutlu bir gecedir, bu gecede biraz ibadet edelim, diğer gecelerden biraz farklı olsun, sadece o şekliyle değil, tabii o şekliyle de ihya etmek güzel bir şey, fakat o gecelerin içinde bulundurduğu hikmet-i ilahiyyelerin ne olduğunu, gecenin gerçek sebeb-i vücudunun ne olduğunu idrak etmeye çalışarak geçirmek tabii ki en güzeli olacaktır.

Bu gece bilindiği gibi mi'rac gecesidir. Mir'ac gecesi, Hazreti Rasulullah Efendimizin göğe çıkması, Cenab-ı Hakk'ın huzuruna ulaşması, orada mukamele etmesi ve oradan aldıklarını bize getirmesi şekliyle bilinir. Yalnız bu kısaca böyle sınırlı çizdikten sonra, bu hadise acaba sadece bu kadarlıkla kalacak bir hadise mi yoksa her birerlerimizin bu hakikatleri idrak etmeye çalışmamız mı gerekecektir veya bu yol için mi yaptırılmıştır?

Şimdi aleyhisselatuvesselam Efendimiz, Cenab-ı Hakk tarafından aldığı emirlerle, tavsiyelerle ne yaptıysa, onlar bize örnek olarak yaptırılmış, tatbik edilmiş hadiselerdir. İşte bizde O'nun ümmeti olmamız dolayısıyla, O'nun yaşamış olduğu ilahi hakikatleri O'ndan bizlere verese, miras olarak alıp tatbik etmemiz gerekiyor. Bir anadan babadan evlâda miras kalırda, o mirası mirasyedi şekliyle o kişi ziyan ederse, gelecek hayatınca çok zorluklar çeker. Eğer o aldığı mirası hakkıyla idrak ederse, o da kendi çocuklarına bırakırsa o mal, o miras heba olmaz, ziyan olmaz, ana babadan evlada, ondan diğer evlada geçerek hepsi faydalanır. İşte bize de mana aleminden, peygamberimizden, Cenab-ı Hakk'tan, Hakikati ilahiyyeden bunlar birer mirastır. Ebedi miraslardır, ahret hayatımızı, ahret kendimizi oluşturacak manevi

miraslardır ve helaldir bunlar. Hemde anamızdan, babamızdan kalan maldan daha helal, ilim mallarıdır. Ama bizim bunlara sahip çıkmamız gerekiyor. Eğer bu mallara sahip çıkmadığımız takdirde, bu mallara nefsimiz sahip çıkmakta, nefsimiz sahip çıktığı zaman da bu malları bize heba ettirmekte, bunlardan bize hiç fayda sağlattırmamaktadır. O halde yapılması en mühim şeylerden bir tanesi nefs hevamızından kurtulup, korunmaya çalışıp ve mirasımızı gereği gibi kullanmaya yönelmektir. Bu miras sonsuz bir mirastır ve insan da iç bünye itibari ile sonsuz bir varlıktır.

Hani şöyle diyor Hz. Ali k.v. Efendimiz "*sen kendini küçük bir cürüm (cisim) zannedirsin, halbuki alem-i ekbersin sen*" yani büyük alemsin sen diye belirtmektedir. İnsanın hakikati ne kadar sonsuz bir genişliği ve derinliği olduğunu anlatmaktadır. İşte bu hakikatleri idrak edeceğimiz en mühim gecelerden bir tanesi bu gecedir. Neyle başlıyor gecelerimiz, bir sene, 12 aylık periyod içerisinde? Mevlid gecesi ile başlıyor, Regaib gecesi, arkadan Mi'rac, arkadan Berat gecesi, arkadan da bilindiği gibi Kadir gecesi geliyor ama bu düzenlemede bir yanlışlık var. Yani tatbikatında bir yanlışlık var gibi duruyor.

Aslında yanlışlık yok ama biz farkında olmadan, aslına rucu edemediğimiz için, belki hiç bunları farkında olmadan yaşayabiliyoruz. Yanlışlık diye belirtmek istediğimiz şey neresidir? Mevlid olabilmesi için evvela Regaib lazım, rağbet etme lazım, yani evlilik olmadan Mevlid yani doğum olmaz. Regaib, rağmet etme, yönelmek demektir. Yönelmeden Mevlid nasıl olacak? Niye Mevlid başta gözüküyor da Regaib sonra gözüküyor? Bu sisteme ters bu şekliyle, gelelim bu gece ile daha sonra gelecek olan Berat gecesi, Mi'rac gecesinden evvel nasıl oluyor? Beratını almayan Mi'racına ulaşabilir mi? Bu da mümkün değil. Niye o zaman Mi'rac evvel, Berat sonra oluyor? Kadir gecesinde sorun yok, yani o normal yerinde devam ediyor. Her şeyin kemaline ulaştıktan sonra kadri anlaşılabiliyor. Bunun sebebi şu; bu içinde bulunduğumuz Mi'rac gecesinin Berat gecesi, geçen sene kutladığımız Berat gecesidir. Yani iki gece bir sene evvelden gelmiş oluyor. Bu sene biz geçireceğimiz bu

mübarek gecelerin iki tanesi, bir sene evvelden oluşuyor yani içinde bulunduğumuz senenin üç tanesi bu seneye ait, iki tanesi geçmiş seneden bize gelmiş oluyor, geçen sene hazırlığı yapılan geceler bunlar. Bu sene kullandığımız yani uygulamaya çalıştığımız Mi'rac gecesi, geçen sene başlayan Berat gecesinin neticesi oluyor. Bakın bu pek bilinen bir şey değildir. Yani bu sene Mi'rac gecesini kutlayabilmemiz için geçen seneden berat almamız gerekiyor. İşte bu senenin gelecek olan Berat gecesi, gelecek senenin Mi'racını hazırlamak için uygulatılan bir Berat gecesidir. Çünkü berat olmadan mi'rac olmaz. Bu sene kutladığımız Berat gecesi, gelecek senin Mi'rac gecesine bizi hazırlıyor. Bu sene kutladığımız Regaib gecesi gelecek senin Mevlid gecesine bizi hazırlamış oluyor.

Bunun gibi, bu geceler içerisinde sonsuz idrakler, sonsuz sırlar var, aslında onlar sır da değil ancak biraz çalışma gerektiriyor onları anlayabilmek için… İşte, Cenab-ı Hakk 12 aylık bir periyod, bir dönüşüm içerisinde Ramazan, Kurban, üç aylar dahil bir insanın Hakk'ın huzuruna gidebilmesi için gereken 12 aylık yani 12 mertebelik serüveni her sene bize hatırlatıyor, her sene dikkatimizi çekiyor bunun dışında kalmayın. Bakın, üç aylar, iki aylarda Kurban bayram arası beş ay, bunun dışında kalan yedi ay var. Bu yedi ay, yedi nefis mertebelerini hatırlatıyor, emmare, levvame, mülhimme, mutmainne, radiyye, merdiyye, safiye nefis mertebeleridir.

Şimdi biz ne yapıyoruz? Üç ayların dışında ki yedi aylarda sallıyoruz kendimizi serbest bırakıyoruz. Halbuki ehlullah öyle der "*üç ayları dokuz aylara uydurarak yaşayacağınıza, dokuz ayları üç aylara uydurarak yaşayın*" diyor. Yani üç aylarda daha zinde, daha İslami yani daha dine dönük yaşıyoruz, işte kalan diğer ayları da o üç aylara benzeterek çalışın, hayatınızı sürdürün demek istiyorlar. Biz tam tersini yapıyoruz o üç ayları da o kalan aylara uydurarak gafletle geçiriyoruz. İşte bu yedi ay, yedi nefis mertebesi, kalan beş ay da hazarat-ı hamse yani beş hazret mertebesini belirtiyor. Dolayısıyla Hakk'a uzanan yolda ki 12 mertebeyi Cenab-ı Hakk her sene bize bir dönüşüm

içerisinde yeniden, taptaze her sene hatırlatıyor. Bunların değişik günlere rastlamasının sebebi ne? Mesela bu sene gelen Mi'rac gecesi seneye on gün evvel gecelek. Niye miladi senelerde ki gibi yılbaşı ocağın birine geliyor da, bizde niye belli bir miladi tarihe denk gelmiyor? Hazreti Rasulullah'ın "*rahmeten lil âlemin*" olmasından, işte Efendimizin saatlere, günlere, aylara, mevsimlere ve seneye olan rahmetidir bu değişken olması. Tarihler neye göre değişiyor? Hicri takvim, kamer takvim üzerine göre kuruludur. Dini olaylarda hicri takvime göre düzenlenmek zorunda, neden? Çünkü kamer, Hazreti Rasulullah'ın simgesidir, ifadesidir. Bedr-i Münir derler, Efendimiz ay'a benzer, güneşten aldığı ışıklarını bize yansıtır.

İşte O'nun hakikati bedir olduğundan yani ay, kamer olduğundan hesaplarda kamer ayına göre yapılır. Hazreti Rasulullah'ın şahsında, O'nun bütün zamanlara rahmeti olsun diye, eğer demin dediğimiz gibi miladi takvimine, güneş takvimine göre olmuş olsaydı, bu sene gelen Kadir gecesi seneye de aynı güne, sonraki sene de aynı güne denk gelecekti. Sonsuz olarak aynı güne gelecekti. Dolayısıyla diğer gün ve geceler bu şereften hisselerini alamayacaklardı. Her sene on gün öne gelinmesiyle, zaman içinde bütün bu mübarek gün ve geceler, her bir gün ve geceye isabet etmektedir. Hazret-i Rasulullah'ın zamana olan rahmeti de böylece ortaya çıkmış oluyor.

Burada ne kadar büyük bir adalet olduğunu görüyoruz. Hazreti Rasulullah Efendimizin şahsında günlere, haftalara, aylara, senelere, her hale kendisinden rahmet vardır. Bayramda aynı şekilde, bakıyorsunuz bazen kışa geliyor, belirli seneler içerisinde dönüşüm yaparak bazen yaza, bazen baharlara denk geliyor. Eğer güneş takvimi içerisinde dini günler kutlanmış olsaydı, ne olacaktı? Her sene bir tek gün veya bayramın olduğu üç gün, dört gün o şerefe nail olacaktı ve hep aynı günler nail olacaktı. O zaman diğer günlere, zamanlara haksızlık edilmiş olacaktı. İşte "*rahmeten lil alemin*" olan Efendimizin günlere, zamana olan rahmetidir. Dolayısıyla oradan da bizlere olan rahmetidir. Çünkü her sene ağustosta olsaydı oruç tutmak, hepimize zor

gelecekti. İşte dönüşümlü olması dolayısıyla kışlara da rastladığından o günlerde bizlere kolaylık sağlanmış olmaktadır. Bunları böyle geçtikten sonra bu gecenin hakikatlerini zamanımız kalırsa duamızdan sonra, küçük zikrimizden sonra devam ederiz inşeallah…

Zikir ve Dua…

10.Mp3 – Mi'rac

-Mi'rac Gecesi devam

Euzubillahimineşşeytanirracim. Bismillahirrahmanirrahim. Bugün 23.09.2003 Salı gecesi ve içinde bulunduğumuz mübarek Mi'rac gecesi aynı zamanda. İşte bir müddet evvel, yarım saat kadar evvel duamızı bitirdik çaylarımızı da içtikten sonra, helvamızı da yedikten sonra, kalan vaktin müsaadesi kadar Mi'rac gecesinin hakikatini idrak etmeye çalışalım. Mübarek geceler ve bayramlar isimli kitabımızın dördüncü bölümü İsra ve Mi'rac sayfa 60'tan başlıyor. Burasından yavaş yavaş yola çıkalım. Cenab-ı Hakk Mi'rac hadisesinin birinci kısmını, İsra Kuran'ı Kerim'de, İsra suresinde birinci kısmını belirtiyor.

"*sübhanellezi esra biabdihi leylen minel mescidil harami ilel mescidil aksallezi bareknâ havlehu linüriyehu min ayâtina innehü hüvessemiul basiyr*" (İsra 17/1)

mealen "kulu Muhammed'i bir gece Mescid-i Haram'dan kendisine ayetlerimizi göstermek için çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksa'ya götüren Allah'ın şanı yücedir doğrusu o işitir ve görür."

Ayetiyle bildirmiş Mi'rac hadisesinin ikinci kısmını ise Kuran'ı Kerim'de Necm 53/1 ve 18 sureleri içerisinde belirtmiştir. Yeri geldiğinde inceleyeceğiz. Peygamber salllahualeyhivesellem efendimiz Mi'rac hakkında şöyle buyurmuştur hadis olarak efendimizin lisanında bunun anlatılması. Ben Kabe-i Muazzama'da iki kişi arasında uyku ile uyanıklık arasında yatmakta iken içi iman ve hikmetle dolu altından bir leğen getirdiler. Boğazımdan karnıma kadar göğsümü yardılar. Bakın bunlar yapılan ilk kalp ameliyatları, melekler tarafından Hazret-i Rasululllah

efendimiz üzerinde işlem gören bunlar ve Hazret-i Rasululllah aleyhisselam efendimiz dört defa göğsünden ameliyat oldu. Bir çocukluğunda, bir 10 yaşlarında, bir "ikra" gecesi yani kadir gecesinde Kuran'ı Kerim'in geldiği gecede, bir de bu Mi'rac, İsra gecesinde dört defa ameliyat geçirdi. Bu ameliyat şunun için gerekiyor. İşte bu ameliyenin bizlerdeki karşılığı bıçaksız, tabi ondaki her şeyin üstünü olmakta, bizde de benzeri olmakta, bıçaksız bu ameliyat zikir ve sohbet ile bu ameliyatlar oluşabiliyor ancak. Yani içerideki gazı, siyah kanı temizlemek ancak zikirle ve de sohbetle tevhid sohbetiyle yalnız, nakil sohbetiyle değil, rivayet sohbetiyle değil, dirayet sohbetiyle yani gerçek sohbetle, irfaniyet sohbetiyle ancak temizlenmesi mümkün.

Şimdi zikir esnasında, eğer o zikir güzel ritimli bir zikir ise, belirli bir süreyi aşmıyorsa, yalnız onunla ilgili bir şey de getirdim inşallah bırakacağım onu fotokopi çektiririz, Aziz Mahmut Hüdayi hazretlerine intisap etmek isteyen bir zat o günlerde mevki sahibi olan bir zat gelmiş. Efendi hazretleri 10 tane sualim, müşkülüm var diyor, bunları hallederseniz derviş olacağım diyor. O da bilmiyorum nasıl bir pazarlıkla derviş olmaksa, neyse hazret tabi söyledi bunların hepsini cevaplandırıyor, en sonunda da zikir hakkında zikirden bahsediyor.

Eğer bir kişi zikir yapıyorken aklı başından gidecek kadar şiddetlendiriyorsa, zikrini yani cezbeye geliyorsa, aklı başında gidecek hale geliyorsa bu mubah mıdır, değil midir, yapılabilir mi? Diye sorduğunda kendisinin kesinlikle böyle bir şey yapılamayacağını bildirmesi ortaya çıkıyor. Diyor ki akıl baştan gidecek dereceye gelince zikir bırakılmalı diyor. Hatta o sahaya girilmemeli diyor. Çünkü akıl başta iken din insanlara verilmiş. Akılsız yani akıllı insanlara din teklifi var, akıl baştan giden insanın dindeki teklif düşmüş oluyor. İşte o bazı yerlerde gördüğümüz hastanelerde, aklı giden insanlar var, onlar dinle memur değiller, neden? Akılları yok çünkü. İşte Âdem'den kasıt maddi vücudu değil aklıdır, onun aklınadır bütün hitaplar. İşte bizde aklımız kaybettiğimiz zaman ister bu zikir yönüyle olsun, ister herhangi bir başka sebeple olsun, ister çok fazla bir muhabbet yönüyle,

dünyaya muhabbet yönüyle aklımızı istila edecek kadar bir muhabbet olsun, bunların hepsi bize zararlıdır. En güzeli dengeli olarak hareket edip aklımıza mukayyed olmak, hani halk arasında denir ya aklına mukayyed ol, aklıma başıma mukayyed olamıyorum diye, işte bu akıl bizden gittikten sonra bizim tulumlarımız hiçbir işe yaramıyor. Bu aklı muhafaza ettiği sürece bu tulumların, bu heykellerin, bu vücutların görevi var aklı tutmak için. Beden ürettiği şeyle aklı besleyebilmek için. İşte kanla kendi iliklerde oluşturduğu cevherlerle, aklı beslemek için bu vücut fabrikası çalışmaktadır.

Soru: Peki giden akıl nereye gidiyor, hocam var olan şey kaybolmayacak mı?

Perdeleniyor üstünde, hükümsüz kalıyor. Gaflet onu aşmış, örtmüş oluyor. Şuna benziyor, bir kağıt paran olsa da o parayı farkında olmadan gazetelerle karıştırsan, gazetelerin altında kalsa, o gazete parçasını da kağıt zannetsen götürsen sana bir alış veriş yaptırırlar mı? Yaptırmazlar. Ama şuurlanırsan tekrar kağıt parayı, gazete kağıdıyla ayıracak hale geldiğin zaman tabi kağıt paraya hakim oluyorsun. İşte o zaman da senin mükellefiyetin başlıyor.

-Vecd ve Namaz

Soru: Hocam bir yerde ben isim olarak hatırlıyorum da, gelmişti de mübarek namaz vaktiydi, namazını kıldı mı diye sormuş? namazı kıldı demişler, evet bende ondan onu beklerdim diye...

Onu şöyle zannediyorum Cüneyd-i Bağdadi hazretlerinin bir arkadaşı var Mehmet en-Nuri diye o dönemde yüksek zekalı, yüksek seviyeli, yüksek şuurlu zatlardan bir tanesi. Cüneydi Bağdadi'ye geliyorlar, güya takaza yapacaklar, sizin haliniz böyle gibi, tutarsızlık yapıyorsunuz gibi. Peki ne oldu demiş? Efendim bir haftadır semada demişler, yani bir haftadır vecde geldi dönüyor, düşünüyor Cüneydi Bağdadi hazretleri şöyle bir an, peki diyor namaz vakitlerinde ne yapıyordu? Efendim diyorlar namaz vaktinde duruyordu, namazını kılıyordu sonra tekrar devam ediyordu.

Elhamdülillah bizde bunu beklerdik zaten diyor. O vecde değil, değil. Akıl gitmiyor o zaman, o değil, o ayrı. O muhabbetini arttırıyor daha çok ama aklı daha kemalli olarak, aklı mi'rac aklına ulaşmış oluyor.

-Sema' ve Semazen

Soru: Semazenlerin durumu da aynı mı oluyor?

Semazenlerin durumu aslında artık biraz kusura bakmayın, biraz tiyatroya benziyor semazenlerin durumu. Tabi onların benziyor diyorum, yanlış anlaşılmasın meseleler. Bir insan bir şeyi çok, çok fazla yaparsa, bir şeyi de çok yerse artık o tabileşir, onun hakkında tabi hale girer. Şimdi bakın o usta semazenle, hiç sema etmesini bilmeyen onu taklit etmeye çalışan, muhabbetle ayağa kalkan birisi, yamuk da yapsa sema'ı o sema'nın değeri, o profesyonelin yaptığı semadan daha değerlidir, neden? Safiyeti yönüyle daha değerlidir.

Belki görüntü olarak seyredenler, semazeni seyrettikleri kadar zevk almazlar ondan çünkü o yamuk yumuk döner ama muhabbetle döner. Safiyetle döner, mühim olan odur. Bizim hani bir Sencer kardeşimiz var, o ömür boyu onların içerisindeydi, kendisi de Mevlevi, neyzen aynı zamanda, söylediği şey şu, yani burada kalsın, bize bir armağan olarak bıraktı o sözü, bende size emanet bırakıyorum, dedikodu mahiyetinde değil kimseyi çekiştirmek bakımından değil ama bir hakikatler var ortada, "*biz tiyatro yapıyoruz"* dedi. Düşünün bakın yani Konya'daki sema' takımının içerisindeydi, sema' grubunun içerisindeydi, ne diyorlar ona yani o ney üflüyordu, orada o grubun elemanıydı, 15-20 sene oraya devam etti.

Sonra onlar kadrolaşınca, siyasileşince onlar ayrıldılar oradan, Ahmet Özhan'ların grubuna geçti, başka bir gruba geçti. Onlar hep arkadaşlarıydı. Yani söylediği söz şu "*biz tiyatro yapıyoruz*" diyor, bundan artık ne kadar açık olduğu meydanda işin. Safiyetle yapılan bir iş, bir başka iş, ama görüntüyü güzellemek, görüntüyü hareketli bir görüntü vermek bir başka şey, ibadet bambaşka bir şey. Yani şartlanmalar içerisinde, belirli bir sistem içerisinde, başka

türlü bir hâl, hani bir oyunlar var şimdi ne grup diyorlar Anadolu Ateşi mi diyorlar, ne diyorlar? işte onlar gibi. O da öteki Anadolu Ateşi, bu da muhabbet ateşi diyelim ama hepsi bir kareografi, kurgu sayesinde. Tabi bunların hepsi lazım eğer bunlar da olmazsa bu işler iyice bitmiş olur.

Soru: Hocam onların dolayısıyla hidayete erenler de oluyor mesela…

Tabi, tabi olmaz mı? yani faydasız bir şey değil ama biz nesini araştırıyoruz? İşin özünü araştırıyoruz daha çok. Özü itibariyle bize ne veriyor bunlar. Onları seyredip aaa ne güzel işte bir gece geçirdik deyip bırakmak mı? yoksa hakikatini aramak mı? Bakın şimdi aklıma geldi bu mana içerisinde, Nusret babamdan hatıra size de anlatayım gelmişken, gerçi bu geceyle de pek ilgisi yok ama olsun sohbet her taraftan bağlanır bir yere. Yeter ki biz yolunu bulalım.

İstanbul'da ilk defa, sene 65-66 herhalde olacak. Sergi sarayının arka tarafında, orada bir salonlar varmış, şimdi değişti oraları da, açık hava salonu gibi geniş bir salon var, Hilton'un arka taraflarında bir yerlerde, açık hava tiyatrosu orada ilan ettiler, ilk defa bakın Konya grubu gelip sema' yapacaklar. Mevleviler sema' yapacaklar diye ilan ettiler. Bizim de Tekirdağ'ından Süleyman, bir arkadaş nakliyecilik, şoför yani yolcu taşıyor, otobüsü var rahmetli oldu Allah rahmet eylesin bak bu gece, yeni de bir otobüs almış diyor ki bu otobüsü ilk defa burada sefere koyacağım.

Yani bir program yapıyor, Tekirdağ'ına ilan ediyor, oradaki gösteriye gelenler varsa alıp götürecek yani belirli bir saatte alacak götürecek, orada bırakacak, kendi de bekleyecek gösteri süresince, işte gecenin 12 sinde, 1 inde kaçta biterse, oradan alıp yine geriye getirecek. Dedim yer varsa bana da bir yer ayır. Tamam var, dedi. Bir otobüs doluştuk, Tekirdağ'ından gittik. Girdik içeriye semazenleri seyrettik, film bitti çıktık dışarıya. Belediye otobüsleri de sıra sıra, belediye otobüslerin biletçileri vardı, o zamanlar biliyorsunuz bağırıyor Bakırköy Bakırköy işte kolay bulunsun diye o taraftan gideceklere. İşte Beşiktaş, Fatih, Taksim

birisi de Bebek, Bebek, Bebek diye bağırıyor. Bebek deyince benim annem orada oturuyor, kimsede olmasa Bebek ismi babam orada oturuyor tabi bize muhabbet veriyor, sesini duymak bile muhabbet veriyor. Mevlana hazretlerine gelmiş bir Yahudi ne demiş seninkini demiş, Şam'da gördüm yani Şemsi, Şam'da gördüm demiş. Hemen çıkarıyor sırtından üstündeki cübbesini, hemen ona hediye ediyor alıyor gidiyor o da, yanındaki birisi diyor ki efendim diyor yalan söyledi, orada kimse gördüğü yok o yalancıdır yalan söyledi, Mevlana diyor ki bende biliyorum yalan söylediğini ama dostumdan bahsediyor diyor. Eğer doğru söylese canımı vereceğim diyor.

İşte bak dostun kendisi değil, yolu bile söylendiği zaman insan nasıl muhabbete girmesi gerekiyor. Hemen gittim bende otobüsün önüne olur ya Bebek tarafından birileri gelmiştir. Bir baktım Rahmiye annem arabadan inmeye çalışıyor meğerse o da gelmiş. Aaa oğlum sende mi buradaydın içerisi kalabalık görüşemedim neyse işte öptük elini uğurladık onları, bizde geldik Tekirdağ'ına, şimdi aradan üç beş gün geçti, ben gittim Nusret babamı İstanbul'a tekrar ziyarete.

Şimdi bana anlatıyor, diyor bizim hanım da Taksim'de gösteri varmış, işte Taksim'de orada o taraflarda, Mevleviler gelmişler bana dedi ki gideyim bende huu oraya, işte gösteriler gelmiş bende ona dedim ki oraya gidip orada tepineceğine dön yedi defa etrafında dedim diyor, daha çok sevap kazanırsın dedim ama dinlemedi. Tabi onların dışarıdan fazla bu işlerle ilgileri olmayan kimseler için çok değişik bir özellikler. Mesela batıdan gelenler için tabi onlar için de sistemli olması gerekiyor belirli kurallar içinde olması gerekiyor. O yönden faydası var, çok faydası var, sonra kültürün devam etmesi bakımından, yani eski özelliklerin, yaşantıların böyle tiyatro şekliyle dahi olsa yaşanması tabi çok mühim meseledir. Evet, işte dergahlarda da bu geceler böyle çok geniş şekilde ihya edilir, yapılırdı.

-Mi'rac Gecesi (Devam)

Devam edelim, şöyle buyurdu efendimiz Mi'rac hakkında. Malik bin Sa'saa r.a.'dan; "Ben Kâbe-i Muazzama'da, iki kişi arasında uyku ile uyanıklık arasında yatmakta iken, için iman ve hikmetle dolu altından bir leğen getirdiler. Boğazımdan karnıma kadar göğsümü yardılar. Zemzem suyuyla yıkayıp, iman ve hikmetle doldurdular ve katırdan, küçük merkepten büyük, Burak denilen beyaz bir hayvan getirdiler, Cibril'le birlikte gittik".

-Zikir

Şimdi, demin oraya gelmiştik oradan başka yerlere geçtik. Şimdi zikir esnasındaki zikir yapıyorken, zikir hafî de olur yani gizli de olur sesli de olur. Bunun en güzeli hangisi diye sorulursa en güzeli diye bir şey olmaz, çünkü ikisi de güzeldir. Nerede, ne şekilde gerekiyorsa zaman ve mekan neye müsaade ediyorsa öyle yapması lazım kişi. Eğer yalnızsa ev müsaitse zaman, yer müsaitse sesli yapmasında yarar vardır. Çünkü sesli yapıldığı zaman, kulak da duyuyor. Yani lisanen çıkıyor, kulaktan, kulaktan beyne geliyor, orada devrini tamamlıyor içeride ama birileri varsa, çalışıyorsa, bir yerlerdeyse, sokakta gidiyorsa, hiçbir şey zikre mani değildir evvela bunu böyle bilelim.

Her türlü hal içerisinde zikir yapılabilir. Abdestli de olur, abdestsiz de olur. O halde de olur, bu halde de olur, zikre mani bir şey yoktur, namaza mani haller vardır, bilindiği gibi, abdestli olmak belirli hallerin olmaması gibi, hiçbir mekan ve hiçbir hal zikre mani değildir. Ama Kuran okurken değil tabi de zikre ne halde olursanız olun zikri sürdürebilirsiniz. Yani nerde yarım kalmışsa ders orada yapılabilir. Hatta bakın acayip gelmesin, ihtiyaç haneye gittiğimiz zaman orada dahi zikrimizi sürdürebiliriz, nezaket kuralları içerisinde ama hafî olarak içinizden gizli olarak. Çünkü Allah nerde varsa orada zikir mutlaka yapılır. Evet, bazı yerde Allah var da bazı yerde yok mudur? Bulunduğumuz o yerde Hakk yok mu? Haşa, tenzih ediyoruz tabi de ayrı konu da "*vel evvelü vel ahiru vezzahiru velbatın*" olduktan sonraki öyle bizim rabbimiz, evvel de o,

ahir de o, zahirde o, batında o, "*vesia kürsiyyuhüssemavati velard"* onun kürsüsü her tarafı ihata ettiğine göre, bizimle de birlikte olduğuna göre, biz neredeysek, o da orada. O neredeyse biz oradayız, ayrı gayrı olmadıktan sonra karşılıklı olduğumuz bir yerde, niye birbirimizi zikretmeyelim, ismini söylemeyelim birbirimizi. Bir mani yok ki buna. Anlatabiliyor muyum? Ama tenzih mertebesi itibariyle baktığımızda yanlış bir nezaket, güya nezaket gösteriyoruz diye yanlış bir uygulama ile belirli yerde zikrimizi keseriz hürmet olması bakımında. Tabi o mertebede o geçerli, kimsenin itikadına diyecek bir şeyimiz yoktur ama özelde ve asılda Hakk'ın indinde hiçbir yerde zikre mani bir şey yoktur, eğer burada zikir yapılır, burada yapılmaz dersek, o zaman o zikir olmayan yerde Allah'ın olmaması lazımdır.

Allah olmadığı için zikir yapılmaması lazımdır. Çünkü zikir yapsan da Allah yoksa orada zikri kime yapacaksın gibi düşüncelerle zikre mani olmuş oluyor. Halbuki Allah her şeyde mutlak olarak var olduğuna, kânî olduğumuzdan o zaman zikir her yerde yapılır. Yalnız her yerin nezaketine göre yapılır, arada o fark vardır ama zikir zaten nezaketsiz yapılmaz. Olmayacak şekilde hızlı, hızlı bağırmak, olmayacak şekilde hareketler yapmak, yerlerde cezbeye gelmiş gibi yuvarlanmak sağa sola, işte ben zikir yapıyorum gibi hava atmak zaten bu gibi şeyler zikrin nezaketine sığmaz.

Zikir yapmaya başladığımız zaman bakın zikrin ne kadar çok büyük faydaları var, fiziki olarak… Evvela güzel bir zikir yapan, sistemli ritimle zikir yapanın sinir sistemi tamamen dengeye girer ve teneffüs sistemi, yani oksijen alma sistemi, ciğerleri tabi halinde seyreder. Ses tellerine faydası olur, tabi bu da bir şey, kan dolaşımını hızlandırdığı ve muhabbetten inceltiği için yani kanın akıcılığını inceltiği için, ısıttığı için, kanı ve akıcılığını da inceltiği için, kılcal damarlara kadar ittirir. Ve kalp ritmi de zikir esnasında hızlandığı için ve yapmış olduğu pompa vazifesi de daha fazla arttığından daha çok yayılır sinir uçlarına, kan dolaşımı vücudumuzun daha çok yerine sirayet eder. Dolayısıyla kan hayat demektir, her gittiği yere hücreye hayat verir ve

beynimizdeki hücreleri açar, bizim düşünce kabiliyetimizi genişletir. İşte bu zikir hakkıyla yapıldığı zaman içten ve dıştan bize faydası olur. Ayrıca o çektiğimiz zikrin manaları da bizde açıldığından, batın olarak da bu yönlere çok faydası olur, anlatabiliyor muyum? Hangi zikri çekiyorsak bizde onun ruhaniyeti vardır. İşte zikir böylece ne kadar faydalı bir şey olduğu ortaya çıkmış oluyor.

-Mi'rac Gecesi (Devam)

"Birinci semaya gelince, yani yükselmeye başladıklarında birinci semaya gelince, "kim o?" denildi. Cebrail, "Cebrail" dedi. "Yanındaki kim?" denildi. Cebrail "Muhammed" dedi. "O'na buraya gelme daveti gönderildi mi?" denildi. Cebrail "evet" dedi. "Hoş geldi, o ne güzel bir misafirdir" denildi. Buna müteâkip Âdem aleyhisselama geldim, selâm verdim. "Hoş geldin, evlâd ve peygamber!" dedi.

Bir rivayette şöyle, dünya semasına yükselince sağında ve solunda insan kalabalığı olan bir zat gördüm. Sağına bakınca gülüyor, soluna bakınca ağlıyordu. "Hoş geldin salih peygamber, salih evlâd!" dedi. Ben "bu kim ey Cibril?" diye sordum. Cibril "bu Âdem aleyhisselamdır, sağında ve solunda gördüğün bu kalabalık oğullarının ruhlarıdır. Sağındakiler cennetlik, solundakiler de cehennemlik olanlardır. Bunun için sağına baktığı zaman gülüyor, soluna baktığı zaman da ağlıyor" dedi.

Sonra ikinci semaya geldik. "Kim o?" denildi. Cebrail aleyhisselam "ben Cebrail" dedi. "Yanındaki kim denildi?" Cebrail aleyhisselam "Muhammed" dedi. "O'na buraya gelme daveti gönderildi mi?" denildi. Cebrail aleyhisselam "evet" denildi. "Hoş geldin, ne güzel bir misafir geldi" denildi. Buna müteakip İsa ve Yahya aleyhisselamlara rastladım. Her ikisi de "hoş geldin kardeş, hoş geldin peygamber" dediler.

Sonra üçüncü semaya geldik. "Kim o?" denildi. "Cebrail" diye cevap verildi. "Yanındaki kim?" denildi "Muhammed" diye cevap verildi. "O'na buraya gelme daveti gönderildi mi?" diye soruldu. Cebrail "evet" dedi. "Hoş geldin, ne güzel bir misafir geldi" denildi. Bunu müteakip Yusuf

aleyhisselama rastladım. Selâm verdim. "Hoş geldin kardeş ve peygamber" dedi.

Sonra dördüncü semaya geldik. "Kim o?" denildi. "Cebrail" diye cevap verildi. "Yanındaki kim?" diye soruldu. "Muhammed" diye cevap verildi. "O'na buraya gelme daveti gönderildi mi?" denildi. "Evet" diye cevap verildi. "Hoş geldin, ne iyi misafir geldi" denildi. Buna müteakip İdris aleyhisselama rastladım. Selâm verdim. "Hoş geldin, kardeş ve peygamber" dedi.

Sonra beşinci semaya geldik. "Kim o?" denildi. "Cebrail" diye cevap verildi. "Yanındaki kim?" diye soruldu. "Muhammed" diye cevap verildi. "O'na buraya gelme daveti gönderildi mi?" denildi. "Evet" diye cevap verildi. "Hoş geldin, ne iyi misafir geldi" denildi. Buna müteakip Harun aleyhisselama rastladık. Kendisine selâm verdim. "Hoş geldin, kardeş ve peygamber" dedi.

Sonra altıncı semaya geldik. "Kim o?" denildi. "Cebrail" diye cevap verildi. "Yanındaki kim?" diye soruldu. "Muhammed" diye cevap verildi. "O'na buraya gelme daveti gönderildi mi?" denildi. "Evet" diye cevap verildi. "Hoş geldin, ne iyi misafir geldi" denildi. Buna müteakip Musa aleyhisselama rastladım. Selâm verdim. "Hoş geldin, kardeş ve peygamber" dedi. Kendinden ayrılınca ağlamaya başladı. Cenab-ı Hakk kendisine "ne diye ağlıyorsun?" diye sordu. Musa aleyhisselam "Ya Rabbi, benden sonra peygamber olan bu delikanlının ümmetinden cennete benimkinden daha fazla insanlar girecektir, bunun için ağlıyorum" dedi.

Sonra yedinci semaya geldik. "Kim o?" denildi. "Cebrail" diye cevap verildi. "Yanındaki kim?" diye soruldu. "Muhammed" diye cevap verildi. "O'na buraya gelme daveti gönderildi mi?" denildi. "Evet" diye cevap verildi. "Hoş geldin, ne iyi misafir geldi" denildi. Buna müteakip İbrahim aleyhisselama rastladım. Selâm verdim. "Hoş geldin evlâd ve peygamber" dedi. Derhal bana Beytül Ma'mur gösterildi. Cibril'e sordum. Cebrail "bu Beytül Ma'murdur. Her gün yetmiş bin melek orada namaz kılar ve çıkarlar, çıkarlar da bir daha artık oraya dönmezler" dedi. Yani o kadar çok

melaike-i kiram tavaf ediyor ki, yetmiş bin sene geçse aradan ikinci bir defa sıra gelmiyor.

Bana Sidretül Münteha da gösterildi. Bir de ne göreyim, bu ağacın meyveleri meşhur Hacer beldesinin büyük destileri, yaprakları da büyüklükte fillerin kulakları gibi idi. Altından dört nehir kaynıyordu, ikisi bâtın, ikisi zâhir. Cibril'e bu nehirler hakkında sordum. Cibril aleyhisselam "bâtın, yani görünmeyen iki nehir cennette, zâhir yani görünenler ise Nil ve Fırat'tır" dedi.

Bir rivayette; "sonra o kadar yükseğe çıkarıldım ki, orada mükadderâtı yazan kalemlerin sesini işitir oldum."

Sonra üzerime elli vakit namaz farz kılındı. Döndüm. Musa aleyhisselama gelince Musa bana "ne oldu?" diye sordu. "Üzerime elli vakit namaz farz kılındı" dedim. Musa aleyhisselam "ben insanları senden iyi tanırım. Beni İsrail'le çok uğraştım. Senin ümmetinin buna gücü yetmez. Rabbine dön, bu namazları azaltmasını niyaz et!" dedi. Döndüm, niyaz ettim. Allah bunları kırka indirdi. Sonra yine Musa aleyhisselama geldim. Aynı şeyi söyledi. Döndüm, Allah namazları otuza indirdi. Yine aynı şey tekrarlandı. Döndüm. Allah namazları yirmiye indirdi. Yine Musa aleyhisselama geldim. Aynı şeyi söyledi. Döndüm. Allah'a niyaz ettim. Allah namazları beş vakte indirdi. Yine Musa aleyhisselama geldim. "Ne yaptın?" dedi. "Allah namaz vakitlerini beşe indirdi" dedim. Musa aleyhisselam yine gidip, daha da indirmesi için Allah'a yalvarmamı söyledi. Ben "hayır, razı oldum" dedim. Bunun üzerine Allah tarafından bir nidâ geldi. "Farzım kesinleşmiştir. Kullarıma gerekli kolaylığı yaptım. Her iyi iş mukabilinde on sevap vereceğim." Tac Tercümesi, cilt 3 sayfa 486'dan kaynaklı.

İsra ve Mi'rac! evvela kısaca bu iki kelimeyi lügat manası harfleri itibariyle anlamaya çalışalım. "İsr" kelime olarak gece yürüme, "Mi'rac" ise merdiven yükselme demektir. Kur'an-ı Kerim'in birçok yerinde "ya Beni İsrail" denildiğinde, bu hitap bize evvela Yakup aleyhisselam oğullarını ve soyunu hatırlatmaktadır. Kardeşiyle aralarında meydana gelmiş bir anlaşmazlık yüzünden bunduğu yeri terk ederek,

geceleri yürüyerek yol aldığından kendisine bu lakap verilmiştir. Yani Yakup aleyhisselam, kardeşi İs'le olan anlaşmazlık yüzünden aralarında kavga çıkıyor. Kardeşi kavgayı biraz ileriye götürerek canına kast edecek hale geliyor, Yakup'un İs olan diğer kardeşi. Yakup aleyhisselam da bu şey üzerine, Adem aleyhisselamın oğulları gibi, Habil'le Kabil gibi, yani birbirlerini katil hükmüne sokmasınlar diye bir başka şehirde olan teyzesi veya dayısının yanına iltica ediyor. Gece yürümek suretiyle gidiyor, gündüzleri hem güneşten kendini korumuş oluyor, hem de görüntüden korumuş oluyor. Gündüz bir ağaç altında, taş kovuğunda, oyuğunda, mağarada gündüzü geçiriyor, gece yol alıyor. İbrani lügatinde da gece yol alan, gece yürüyenlere isr diyorlarmış.

Bakın Beni İsrail nereden çıkıyor. İşte gece yürüdüğü için Yakup aleyhisselamın lakabı İsr, ismi Yakup. Yakup'da yine İbrani lügatinde Abdullah ve Saffetullah demekmiş. Yani İbrani lügatinde, Yakup kelimesinin karşılığı bizdeki Abdullah ve Saffetullah, yani Allahın kulu, Allahın saf kulu manasındaymış. O zaman gece yürüdüğü için Yakup aleyhisselama isr, ondan olan çocuklara da beni isr, yani Beni İsrail diyorlar yani isrin çocukları, yani gece yürüyen kişinin çocukları manasında Beni İsrail demek budur.

Büyük oğlu Yakup aleyhisselamın, 12 tane oğlundan büyük oğlunun ismi de Yahuda olduğundan büyük ağabeye nispetle Yahudiler, müntesip olarak yani mensubiyetten Yahudi ismini alıyorlar, bakın iki isimleri var. Biri İsrailoğulları, biri Yahudiler. İşte Yahudiler büyük oğul ismi üzerinden, isr de babaları gece yolculuğu yaptığı için bu ismi alıyor İsrailoğulları. İsrailoğulları biliyorsunuz 12 aile, 12 sülale, 12 sıbt, 12 soy deniyor, hani Musa aleyhisselam onlar Tur dağında, sahrada, çölde susuz kaldıkları zaman Cenab-ı Hakk'a iltica etti. "Ya rabbi susuz kaldık, bize bir yol göster" diye. O zaman Cenab-ı Hakk onlara "asakel hacer isna aşere" diye yani asan ile taşa vur, 12 yere vur. 12 yere vurdu, 12 tane kaynak akmaya başladı o taştan ve her bir sıbt kendi kaynağından su içtiler, "ve meşrabehum" kendi kaynaklarından su içtiler. Yani hiç birisi gidip de diğer

kardeşlerin kaynağından, gözeneklerinden suyundan su içmedi, içemedi. Yani 12 kardeş kendilerine ayrılan kaynaktan sularını içtiler. Bu ne demektir? İşte derslerde olan 12 ders her derviş, hangi dersteyse o dersin kaynağından su almakta. Ama arkadaşından ödünç alabilir bazen o ayrı konu. Anlaşıldı mı? Yani birçok şeyin, birçok yerlerde bağlantıları vardır. Bunlar da o işin sıhhatini ortaya koymaktalar. Mesela seyri sülük irfan mektebi kitabında Museviyet mertebesi dokuzuncu mertebedir, dokuz rakamıyla ifade edilir. İnşeallah vaktimiz olursa Neml suresini okuyacağız. Neml suresi de dokuz rakamına göre bina edilmiş. Nereye baksanız hep dokuz altından çıkıyor, dokuz hakikati yani museviyet hakikati çıkıyor.

İşte Neml suresi hakikat-i Museviyeye göre düzenlenmiş. Mesela Ta ha dediğimiz zaman, Ta sin dediğimiz zaman dokuz çıkıyor, göreceğiz inşeallah onları. Mesela Musa aleyhisselama dokuz levha indirildi. Yedi levha mermerden, iki levha da nurdan indirildi. O iki levhayı ümmetine açamadı. İsa aleyhisselam açtı, ondaki sırları sonradan. İşte Beni İsrail bu demek, bu ayet-i kerime de ise Beni İsrail'in yani hem İsmailiyetin, hem İshakiyenin devamı olan hakikat-i Muhammediyede olanlar, Beni İsrail vasfından hissemizi almamız gerekiyor.

Şimdi Kur'an-ı Kerim'de ne varsa el-mü'min yani mü'mine indiği için, bizlere indiği için, bizleri muhatap aldığı için, her ayeti, her suresi, öyle, her ayeti, her satırı, bakın her kelimesi, her harfi birey olarak bize hitap ediyor. Birebir olarak bize hitap ediyor. Ötelerde, sağda, solda kimselere değil, dağlara, taşlara değil bize hitap ediyor yani ins, insana hitap ediyor özellikle. O zaman bizim her harfinde, noktasında hissemiz vardır, her birerlerimizin Kur'an-ı Kerim'in özünde hissemiz var. Şimdi Yahudi'den bahsetti, Musa'dan bahsetti, İsa'dan bahsetti, onlar Hristiyan ben Müslümanım ne ilgisi var, şimdi benimle? Öyle değil öyle değil. Musa da dese, İsa da dese, Firavun da dese, Deccal da dese, efendim haman da dese, İbrahim aleyhisselamın o karşıtı neydi karşısında olan öldürmeye çalışan? Nemrut da dese, hepsi bizim halimizi anlatıyor orada. Bizde hepsi var

Nemrutluk var, Hristiyanlık var, cabbarlık var, Musevilik var, Âdemlik var, İdrislik var ama Muhammedilik de var. Çünkü biz cami bir ümmetiz, aleyhisselatü vesselam efendimiz tüm peygamberan hazeratına cami olduğu gibi bizde ümmeti olarak cami bir ümmetiz. Yani bütün bu seyr bizde var, zaten Kur'an-ı Kerim'de bunlar onun için yazıyor. Bunlar sizin hayatlarınızdır diye yazıyor. Şunu şöyle bilelim, hem de kesin olarak bilelim ki, yeryüzünde dinler diye çoğul dinler yok, yeryüzünde sadece bir din var o da tek din İslam dinidir. Âdem aleyhisselamdan başlayıp, Muhammed aleyhisselam, Rasulullah'da yeryüzünde kemalini bulan bir tek din vardır. Ama hani Hazreti Ali radıyallahuanh efendimiz diyor ya "*ilim bir noktaydı cahiller onu çoğalttı*" diyor. İşte alim, kendisini alim zanneden bazı kimseler, aklı cüz içerisinde, şartlanmış bir bilgiyle, nakil bilgisi içerisinde, semavi dinler diye bunu çoğaltmışlar…

Rabb-ımıza şükrederiz bu kitabımızda böylece neticelenmiş oldu.

Okuma fırsatını bulanların azami derece de faydalanmalarını niyaz ederim Cenâb-ı Hakk hepimizin feyzlerini arttırsın inşeallah.

Allah Hakk söyler Hakk-ı söyler çalışmak bizden muvaffakiyet Haktandır.

Terzi Baba kitapları.

Terzi Baba Baskısı olan kitaplar.

1. Necdet Divanı:
2. Hacc Divanı:
3. İrfan Mektebi, Hakk Yolu'nun Seyr defteri:
4. Lübb'ül Lübb Özün Özü, (Osmanlıca'dan çeviri):
5. Salât- Namaz ve Ezan-ı muhammedi'de Bazı hakikatler: "İngilizce, İspanyolca"
6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve Hakikatleri: (Fransızca)
7. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
8. Tuhfetu'l Uşşâkiyye, (Osmanlıca'dan çeviri):
9. Sûre-i Rahmân ve Rahmâniyyet:
10. Kelime-i Tevhid, değişik yönleriyle:
11. Vâhy ve Cebrâil:
12. Terzi Baba (1) ve Necm Sûresi:
13. (13) On üç ve Hakikat-i İlâhiyye:
14. İrfan mektebi, "Hakk yolu"nun seyr defteri ve şerhi
15. 6 Pey- (1) Hz. Âdem Safiyyullah (a.s.)
16. Divân (3)
19. Sûre-i Feth ve fethin hakikat-i.
21. 6 Pey-(2) Hz. Nûh Neciyyullah: (a.s.)
22. Sûre-i Yûsuf ve dervişlik:
24. 6 Pey-(3) Hz. İbrâhîm Halîlûllah: (a.s.)
35. Fâtiha Sûresi:
39. Terzi Baba: (2)
41. İnci tezgâhı:
49. 36-Yâ'sîn, Sûresi:
59. 6 Pey-(4) Hz. Mûsâ Kelîlmullah: (a.s.)
60. 6 Pey-(5) Hz. Îsâ Rûhullah: (a.s.)
61. 6 Pey-(6) Hz. Muhammed: (s.a.v.)
67. 067-Mülk Sûresi:
68. 1-namaz sureleri

69. 2-namaz sureleri
88- Nusret Tura-Divanı. Erler demine.
91-Terzi Baba (7) Biismi has “Selâm” (13)
95- Terzi Baba-(8) (19/53)
96- 41-Fussilet Sûresi.
118- 52-Tûr suresi. Ve M. Nusret tura.

(H) Yayınları tarafından basılan kitaplarımız:
----
6. İslâm’da Mübarek Geceler, bayramlar ve hakikatleri:
14. İrfan mektebi, “Hakk yolu”nun seyr defteri.
15. 6 Pey- (1) Hz. Âdem-safiyeti. Safiyyullah. (a.s.)
88- Nusret Tura-Divanı. Erler demine.

Terzi Baba kitapları sıra listesi

KAYNAKÇA

1. KÛR’ÂN VE HADÎS :
2. VEHB : Hakk’ın hibe yoluyla verdiği ilim.
3. KESB : Çalışılarak kazanılan ilim.
4. NAKİL : Muhtelif eserlerden, Mesnevi’i şerif, İnsân-ı Kâmil, Fusûsu’l Hikem ve sohbetlemizden müşahede ile toplanan ilim.

(Gönülden Esintiler)

1. Necdet Divanı:
2. Hacc Divanı:
3. İrfan Mektebi, Hakk Yolu’nun Seyr defteri:
4. Lübb’ül Lübb Özün Özü, (Osmanlıca’dan çeviri):
5. Salât- Namaz ve Ezan-ı muhammedi’de Bazı hakikatler: “İngilizce, İspanyolca”
6. İslâm’da Mübarek Geceler, bayramlar ve Hakikatleri: (Fransızca)

7. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
8. Tuhfetu'l Uşşâkiyye, (Osmanlıca'dan çeviri):
9. Sûre-i Rahmân ve Rahmâniyyet:
10. Kelime-i Tevhid, değişik yönleriyle:
11. Vâhy ve Cebrâil:
12. Terzi Baba (1) ve Necm Sûresi:
13. (13) On üç ve Hakikat-i İlâhiyye:
14. İrfan mektebi, "Hakk yolu"nun seyr defteri ve şerhi
15. 6 Pey- (1) Hz. Âdem Safiyyullah (a.s.)
16. Divân (3)
17. Kevkeb. Kayan yıldızlar.
18. Peygamberimizi rû'ya-da görmek.
19. Sûre-i Feth ve fethin hakikat-i.
20. Terzi Baba Umre (2009)
21. 6 Pey-(2) Hz. Nûh Neciyyullah: (a.s.)
22. Sûre-i Yûsuf ve dervişlik:
23. Değmez dosyası:
24. 6 Pey-(3) Hz. İbrâhîm Halîlûllah: (a.s.)
25. -1-Köle ve incir dosyası:
26. Bir zuhûrât'ın düşündürdükleri:
27. -2-Genç ve elmas dosyası:
28. Kûr'ân'da Tesbîh ve Zikr:
29. Karınca, Neml Sûresi:
30. Meryem Sûresi:
31. Kehf Sûresi:
32. 3-Terzi Baba İstişare dosyası:
33. Terzi Baba Umre dosyası: (2010)
34. -3-Bakara dosyası:
35. Fâtiha Sûresi:
36. Bakara Sûresi:
37. Necm Sûresi:
38. İsrâ Sûresi:
39. Terzi Baba: (2)
40. Âl-i İmrân Sûresi:
41. İnci tezgâhı:
42. 4-Nisâ Sûresi:
43. 5-Mâide Sûresi:
44. 7-A'raf Sûresi:

45. 14-İbrâhîm Sûresi:
46. İngilizce, Salât-Namaz:
47. İspanyolca, Salât-Namaz:
48. Fransızca İrfan mektebi:
49. 36-Yâ'sîn, Sûresi:
50. 76-İnsân, Sûresi:
51. 81-Tekvir, Sûresi:
52. 89-Fecr, Sûresi:
53. Hazmi Tura:
54. 95-Beled-Tîn, Sûresi:
55. 28- Kasas, Sûresi:
56. İrfan-Mek-Şer-Fransızca-Baba:
57. 20-TÂ HÂ Sûresi:
58. Mirat-ül-İrfan-ve-şerhi:
59. 6 Pey-(4) Hz. Mûsâ Kelîlmullah: (a.s.)
60. 6 Pey-(5) Hz. Îsâ Rûhullah: (a.s.)
61. 6 Pey-(6) Hz. Muhammed: (s.a.v.)
62. -4-Bir ressam hikâyesi:
63. İnci mercan tezgâhı
64. Ölüm hakkında:
65. Reşehatt'an bölümler:
66. Risâle-i Gavsiyye:
67. 067-Mülk Sûresi:
68. 1-Namaz Sûrereleri:
69. 2-Namaz Sûrereleri:
70. Yahova Şahitleri:
71. Mü-Geceler-Fran-les-nuits:
72. Îman bahsi:
73. Celâl cemâl Celâl:
74. 2012 Umre dosyası:
75. Gülşen-i Râz şerhi:
76. -5-Doğdular, yaşadılar hikâyesi:
77. Aşk ve muhabbet yolu:
78. A'yân-ı sâbite. Kazâ ve kader:
79- Terzi Baba-(4) İstişare dosyası.
80- Terzi Baba-(5) İstişare dosyası.
81- Hayal vâdîsi'nin çıkmaz sokakları:
82- Mektuplarda yolculuk-M.Nusret-Tura.
83- 2013 Umre dosyası.

84- Nusret Tura-Vecizeler ve ata sözleri.
85- Nusret Tura-Tasavvufta aşk ve gönül.
86- Terzi Baba-(6) İstişare dosyası.
87- Terzi Baba-İlâhiler derleme.
88- Nusret Tura-Divanı. Erler demine.
89- 6-Her şey merkezinde hikâyesi.
90- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-1) şerhi.
91- Terzi Baba (7) Biismi has "Selâm" (13)
92- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (2) şerhi.
93- 7. İngilizce. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
94- Mescid-i Dırarr-Kubbet-ul Kara.
95- Terzi Baba-(8) (19/53)
96- 41-Fussilet Sûresi.
97- 2015 Umre dosyası.
98- Solan bahçenin kuruyan gülleri.
99- Terzi Baba-(9) İstişare dosyası.
100-14-İrfan mektebi ve şerhi-İspanyolca.
101- Bosna Hersek dosyası.
102-The SCHOOL OF WISDOM (irfan mektebi)
103-terzi Baba yüksek lisans tezi.
104-Hacc Umre ve hakikatleri.
105-Cemo ve Farko.
106-(2016) Umre dosyası.
107-Vahy ve Cebrâîl- (Fransızca)
108-Tezi Baba ile ilgili zuhuratlar.
109-terzi Baba tasavvufi izahlar.
110-19-53-Şeker risalesi.
111-Lübb-ül lübb-Özün özü ve şerhi.
112-Bir kardeşin soruları ve cevapları
113- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-2) şerhi.
114- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-3) şerhi.
115- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-4) şerhi.
116- 2017-Kudüs seyahati dosyası.
117- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-5) şerhi.
118- 52-Tûr suresi. Ve M. Nusret tura.
119-Fu-Hi-01-Adem Fassı.
120-Fu-Hi-02-Şit Fassı.
121-Fu-Hi-03-Nuh-fassı.

122-Fu-Hi-04-İdris-05-İbrahim-fassı
123-Gülşen-i Raz-2-Terzi Baba şerhinin tamamı.
124-İbretlik bir değmez dosyası daha Satih ince.
125-2018 Umre dosyası
126-14-1-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
127-15-2-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
128-İbretlik bir hikâye daha. Kaf dağı ve Zümrüd-ü Anka.
129-Terzi Baba divanı. "Tüm şiirlerim."
130-İbretlik bir hikâye daha. Kilise çanları.
131-Kur'ân-ı-Kerîmde yolculuk-53-Ayetleri ve Terzi Baba-
132-Kaner Yiğido-İbretlik bir hikâye daha-
133-1-İzmir İrfan sohbetleri.
134-2-Sohbet arası sohbetler.
135-3-Sohbet arası sohbetler.
136-4-Sohbet arası sohbetler.
137-5-Sohbet arası sohbetler.
138-6-Sohbet arası sohbetler.
139-7-Sohbet arası sohbetler.
140-8-Sohbet arası sohbetler.
141-9-Sohbet arası sohbetler.
142-10-Sohbet arası sohbetler.
143-11-Sohbet arası sohbetler.
144-12-Sohbet arası sohbetler.
145-13-Sohbet arası sohbetler.
146-14-Sohbet arası sohbetler.
147-15-Sohbet arası sohbetler.
148-16-Sohbet arası sohbetler.
149-17-Sohbet arası sohbetler.
150-18-Sohbet arası sohbetler.
151-19-Sohbet arası sohbetler.
152-20-Sohbet arası sohbetler.
153-21-Sohbet arası sohbetler.
154-22-Sohbet arası sohbetler.
155-23-Sohbet arası sohbetler.
156-24-Sohbet arası sohbetler.
157-25-Sohbet arası sohbetler.
158-26-Sohbet arası sohbetler.

159-27-Sohbet arası sohbetler.
160-28-Sohbet arası sohbetler.
161-29-Sohbet arası sohbetler.
162-30-Sohbet arası sohbetler.

Altı peygamber serisi:
1-15. 6 Pey-(1) Hz. Âdem Safiyyullah (a.s.)
2-21. 6 Pey-(2) Hz. Nûh Neciyyullah: (a.s.)
3-24. 6 Pey-(3) Hz. İbrâhîm Halîlûllah: (a.s.)
4-59. 6 Pey-(4) Hz. Mûsâ Kelîlmullah: (a.s.)
5-60. 6 Pey-(5) Hz. Îsâ Rûhullah: (a.s.)
6-61. 6 Pey-(6) Hz. Muhammed: (s.a.v.)

Terzi Baba kitapları serisi:

1-12- Terzi Baba-(1)
2-39- Terzi Baba-(2)
3-32- Terzi Baba-(3) İstişare dosyası.
4-79- Terzi Baba-(4) İstişare dosyası.
5-80- Terzi Baba-(5) İstişare dosyası.
6-86- Terzi Baba-(6) İstişare dosyası.
7-91- Terzi Baba (7) Biismi has "Selâm" (13)
8-95-Terzi Baba-(8) (19/53)
9-99- Terzi Baba-(9) İstişare dosyası.
10-103-Terzi baba yüksek lisans tezi.
11-108-Tezi Baba ile ilgili zuhuratlar.
12-109-terzi Baba tasavvufi izahlar.
13-110-19-53-Şeker risalesi.
14-126-1-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
15-127-2-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
16-87- Terzi Baba-İlâhiler derleme.
17-129-Terzi Baba divanı. "Tüm şiirlerim."
18-131-Kur'ân-ı-Kerîmde yolculuk-53-Ayetleri ve Terzi Baba-

Bir hikâye birçok yorum serisi.

1-25 -Köle ve incir dosyası:
2-27 -Genç ve elmas dosyası:

3-34 -Bakara dosyası:
4-61-Bir ressam hikâyesi:
5-76-Doğdular, yaşadılar hikâyesi:
6-89-Her şey merkezinde hikâyesi.

Dîvanlar serisi:

1-1-Necdet Divanı:
2-2-Hacc Divanı:
3-16-Divân (3)
4-87-Terzi Baba-İlâhiler derleme.
5-88-Nusret Tura-Divanı.

İbretlik dosyalar serisi.

1-17-kevkeb-kayan yıldızlar.
2-23-İbretlik değmez dosyası.
3-73-Celâl Cemâl Celâl "hayalî Kamer'in hayal vâdîsi"
4-81-Hayal vadisinin çıkmaz sokakları.
5-93-Mescid-i dırar/Kubbet-ul kara.
6-98-Solan bahçenin/kuruyan gülleri.
7-105-Cemo ve Farko.
8-112-Bir kardeşin soruları ve cevapları.
9-124-İbretlik bir değmez dosyası daha. Satih ince.
10-128- İbretlik bir hikâye daha. Kaf dağı ve Zümrüd-ü Anka.
11-130-İbretlik bir hikâye daha. Kilise çanları.
12-132-Kaner Yiğido-İbretlik bir hikâye daha-

Umre dosyaları serisi

1-2. Hacc Divanı:
2-20. Terzi Baba Umre (2009)
3-33. Terzi Baba Umre dosyası: (2010)
4-74. 2012 Umre dosyası:
5-83- 2013 Umre dosyası.
6-97- 2015 Umre dosyası.
7-106-(2016) Umre dosyası.
8-104-Hacc Umre ve hakikatleri.

9-125-2018 Umre dosyası

Diğer dillere çevrilen Terzi Baba kitapları serisi

1-5. Salât- Namaz ve Ezan-ı muhammedi'de Bazı hakikatler: "İngilizce, İspanyolca"
2- 6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve Hakikatleri: (Fransızca)
3-46. İngilizce, Salât-Namaz:
4-47. İspanyolca, Salât-Namaz:
5-48. Fransızca İrfan mektebi:
6-71. Mü-Geceler-Fran-les-nuits:
7-93- 7. İngilizce. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
8-100-14-İrfan mektebi ve şerhi-İspanyolca.
9-107-Vahy ve Cebrâîl- (Fransızca)

Mektuplar ve zuhuratlar serisi:

Terzi Baba İnternet dosyaları:

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
1-2- 3- 4- 5- 6- 7- 8- 9- 10-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
11-12-13-14-15-16-17-18-19-20-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar .
21-22-23-24-25-26-27-28-29-30-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
31-32-33-34-35-36-37-38-39-40-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
41-42-43-44-45-46-47-48-49-50-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
51-52-53-54-55-56-57-58-59-60-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
61-62-63-64-65-66-67-68-69-70-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
71-72-73-74-75-76-77-78-79-80-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
81-82-83-84-85-86-87-88-89-90-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
91-92-93-94-95-96-97-98-99-100-

Kitaplar devam ediyor şu an Yekün=
(162+100=262)

Gözleri yaşlı ciğerleri pare,
Can bahçesinde değselerde hare,
Toplayıp gülleri sunanlar yare,
Gül meclisi kuranlardan sor bizi.
NECDET ARDIÇ - TERZİ BABA - MUHTELİF SOHBETLER (153-21)
GÖNÜLDEN
ESİNTİLER
NECDET ARDIÇ
İZ-TERZİ BABA
MUHTELİF SOHBET
ARASI SOHBETLER
(KİTAP - 153-21)
İRFAN SOFRASI
NECDET ARDIÇ
MUHTELİF SOBETLER
TASAVVUF SERİSİ (153-21)